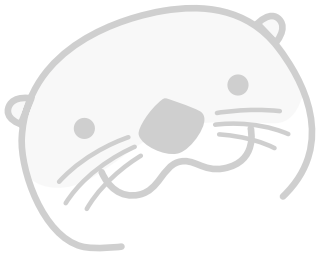

ลำนําล่มแคว้น ลิขิตลายหงส์ 1

祸国 · 式燕

ลือชื่อเซวี่
เขียน

อาจื่อ
แปล

สำนักพิมพ์อรุณ
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ปิดท้ายครึ่งปีแรกอย่างทุลักทุเลกันถ้วนหน้า ช่วงที่ผ่านมาผู้อ่านคงอยู่ติดบ้านกันเป็นส่วนใหญ่ และคาดว่าสถานการณ์แบบนี้คงยังต้องดำเนินต่อไปอีกระยะ อรุณจึงขอฝากนิยายเรื่องยาว 2 เล่มจบ *ล่าน้ำลุ่มแคว้น ลิขิตลายหงส์* มาให้อ่านฆ่าเวลากัน เรื่องนี้เป็นตอนหนึ่งในนิยายชุด *ล่าน้ำลุ่มแคว้น* ซึ่งมีทั้งหมด 4 เล่ม แต่ละเล่ม แบ่งเป็นแต่ละแคว้น คือ เยียน ปี อี้ เหิง สำหรับตอน *ลิขิตลายหงส์* จะเป็นเรื่องราวของแคว้นเยียน ซึ่งเป็นลำดับที่ 2 ของหนังสือชุดนี้ แต่สามารถอ่านแยกกันได้ โดยจะมีตัวละครที่พลัดกันขึ้นมามีบทบาทและมีความเชื่อมโยงเกี่ยวพันกัน

โครงเรื่องและการดำเนินเรื่องค่อนข้างหนัก และมีความซับซ้อนของเงื่อนไขที่ซ่อนอยู่พอสมควร เหมาะกับผู้อ่านสาย “จริงจัง” แต่ไม่ถึงกับ “ดราม่า” ซอกซักระกำทรวง เรื่องนี้จะค่อนข้างเป็นผู้ใหญ่ มีความเคร่งเครียดของเหล่าเหล่าการเมืองระหว่างแคว้น แฝงความปราดเปรื่องของปรัชญา การปกครองและการมองโลกของตัวละคร ดังนั้นจุดเน้นของเรื่องจะอยู่ที่รายละเอียดเนื้อหาและปมขัดแย้งที่เข้มข้น เรื่องรักมีแทรกให้เห็นตลอดเรื่องถึงไม่ใช่แกนหลัก แต่ก็มีความน่ารัก เล่มแรก ต้องอยู่ห่าง ๆ อย่างห่าง ๆ เล่มสอง มีความเติมเต็มกันมากขึ้น และลงเอยด้วยดีตามแบบฉบับอรุณ ขอให้คุณผู้อ่าน อ่านเพลิน ๆ อยู่กับบ้าน และรักษาสุขภาพด้วยค่ะ

สำนักพิมพ์อรุณ

มิถุนายน 2563

ปฐมบท

เขียนเขียน ยังจำภาพครั้งสุดท้ายที่ได้พบพี่หญิงสามซึ่งเป็น
ลูกพี่ลูกน้องของตนได้ไม่ลืม

ต้นฤดูคิมหันต์ หมอกบางปกคลุมผืนฟ้า ปุยหยางปลิวว่อนไปทั่ว
นางวิ่งพลางจามพลางไปยัง “เรือนน้อยเขียนเขียน”

ฉีเหนียงผู้คอยจัดการดูแลเรื่องต่างๆ กำลังสั่งการบ่าวไพร่ให้จัดเตรียม
สัมภาระ แม้ภายในเรือนจะมีผู้คนมากมาย แต่กลับไม่วุ่นวาย ทุกคนต่าง
สาละวนอยู่กับงานของตน

พี่ชายรองเขียนเขียนซึ่งสวมหน้ากากรูปดวงตาเหยี่ยวฝีมือประณีต กำลัง
นั่งเป่าเซิง¹ อยู่ตรงระเบียงทางเดินเพียงลำพัง เสียงเซิงใสเสนาะ ดุจเสียง
ทอดอาลัย ทว่าแฝงไว้ด้วยความยินดี

เขียนเขียนแลบลิ้นใสเขียนเขียนซึ่ง นางเอามือปิดจมูกพลางวิ่งผ่านลาน
หน้าเรือน วิ่งขึ้นบันไดไป ช่วงเวลาที่ผลึกประตูเข้าไปในเรือน นางก็เห็นม่าน
โปร่งสีทองอบอุนและแสงเงาบุปผาของเรือนร่างตรูณีนามหมจดจนางหนึ่ง

¹ เครื่องดนตรีจีนประเภทเครื่องเป่าชนิดหนึ่ง มีลักษณะคล้ายแคน ทำจากไม้ซางขนาดยาว
ลดหลั่นกันทั้งหมด 36 ลำ แต่ไม้ซางจะเรียงตัวกันเป็นรูปทรงกระบอก ไม่ได้เรียงกันเป็นดับเหมือน
อย่างแคนของไทย

สตรีผู้นั้นยืนอยู่หน้าคันท้องสำริดสูงเท่าตัวคน แขนทั้งสองกางออก บ่าหญิงสองคนคลี่ชุดปักลายนกยูงสีแดงสดเพื่อสวมให้นาง ชายชุดกระโปรง กว้างและยาวยิ่งนัก ยามต้องลมจึงพลิ้วไหวดุจริ้วน้ำ

เขียฝานอีเป็นญาติผู้พี่ลำดับสามของเขียฉางเยียน นางเป็นกุลสตรี ผู้เพียบพร้อมที่สุดเท่าที่เคยมีมาของตระกูลเขีย หลังจากผ่านพิธีปักปัน² ได้เพียงสองวัน นางก็ต้องออกเดินทางพร้อมด้วยผู้ติดตามกว่าร้อยคนไปยัง อวีจิง เมืองหลวงแคว้นเยียน เพื่อเข้าพิธีอภิเษกสมรสกับรัชทายาทจางหฺวา

นางเป็นสะใภ้ที่โอรสสวรรค์เลือกด้วยตนเอง เป็นดั่งไข่มุกล้ำค่าที่ สกุลเขียบรรจงอบรมฟุ่มเฟือย เพียบพร้อมด้วยคุณสมบัติทุกประการที่หวงโง้ว ฟิงมี สง่า งดงาม รอบรู้ ถ่อมตน เมตตา เทียงธรรม...ทุกคนล้วนเชื่อมั่น อย่างไร้ข้อกังขานางจะสามารถเป็นหวงโง้วผู้สมบูรณ์แบบที่สุดในประวัติ- ศาสตร์แคว้นเยียน

แน่นอนว่าเขียฉางเยียนก็ย่อมคิดเช่นนั้น

นางในวัยเกี้ยวขวยยืนอยู่ที่หน้าประตู พลาถมองหญิงงามเบื้องหน้า คันท้องทองแดง รู้สึกนับถือและชื่นชมอย่างสุดหัวใจ

คุณสมบัติเหล่านี้คือเป้าหมายสูงสุดของสตรี

ทั้งยังบ่งบอกถึงอนาคตอันสดใสในภายหน้า

นางคิดไม่ออกเลยว่า ได้เหล่านี้จะมีสตรีใดที่สุขสมเทียบเทียมเขียฝานอี

เมื่อโตขึ้น หากข้าเป็นเช่นพี่สามก็คงดี...เขียฉางเยียนปรารถนาอยู่ในใจ

เด็กหญิงทุกคนในตระกูลเขียก็คงปรารถนาเช่นเดียวกัน

ทว่าพี่สามเขียฝานอีซึ่งอยู่ในชุดเครื่องแต่งกายของไท่จื่อเพย³ กลับมอง เงามสะท้อนของตนในคันท้องทองแดงด้วยแววตาเคร่งขรึม สีหน้าเรียบเฉย ปราศจากทั้งสุขและเศร้า

² พิธีที่จัดให้เด็กสาวเมื่ออายุ 15 ปี ในการทำพิธีจะมีการรวบรวมกำม่มขึ้นแล้วปักปัน เพื่อแสดง ถึงสถานะที่เปลี่ยนไปจากเด็กหญิงเป็นหญิงสาว

³ ตำแหน่งชายของรัชทายาท

สามวันต่อมา มีข่าวร้ายมาจากทางทะเล

เรือซึ่งบรรทุกผู้ติดตามกว่าร้อยชีวิตและสินเดิมเจ้าสาวกว่าหนึ่งร้อย แแปดสิบหาบจมลงกลางทะเล เรือขบวนสมรสที่ชาวแคว้นเยียนทุกคนตั้งตา คอยดูกรรมรุ่มพุดพาจนอัปปาง

ไม่มีผู้ใดรอดชีวิต

พี่สามเขียฝานอีของนาง สตรีผู้งามสะพรั่งในวัยสิบห้าปี ธิดาผู้เป็น ที่ภาคภูมิใจของสกุลเขีย ผู้เป็นไท่จื่อเพยแห่งแคว้นเยียน จบชีวิตลงระหว่าง การเดินทางไปแต่งงานในครั้งนั้น

รัชทายาทจางหฺวาในเวลานั้นก็มีอายุสิบห้าปีเช่นกัน

สองปีต่อมาหวังตี้สละทางโลกไปเป็นนักพรตเต๋า จางหฺวาสืบทอดบัลลังก์ เขาขึ้นครองราชย์โดยลำพัง ไม่มีการแต่งตั้งหวงโง้ว

หนึ่งปีต่อมา กล่องบุแพรวไบหนึ่งถูกส่งจากวังหลวงมาถึงมือของเขีย- ไหวยง ประมุขสกุลเขีย ภายในกล่องมีตัวไม้ไผ่สี่เหลี่ยมหยกแห่งหนึ่ง บน แท่งไม้ชิ้นสลักข้อความสองสามบรรทัด

หลังจากอ่านข้อความจบ เขียไหวยงก็มีสีหน้าประหลาด

คืนเดียวกันนั้น เจิ้งซื่อ⁴ ผู้เป็นมารดาถอดเขียฉางเยียนไว้ทั้งรอยยิ้ม เคล้าน้ำตา นางเอ่ยเจือสะอื้นเบาๆ “หวันหฺวาน เจ้าจะเป็นหวงโง้วแล้ว”

หวงโง้ว...

ภาพความทรงจำเมื่อหลายปีก่อนปรากฏขึ้นอีกครั้ง แสงสีทองอบอุ่น พลิ้วไหว สะท้อนร่างของดรุณีในแพรวพรรณสีแดงสดเบื้องหน้าคันท้อง เด็กสาวคนนั้นต่างหากจึงจะคู่ควรกับคำว่า “หวงโง้ว” ในความเข้าใจของเขีย- ฉางเยียน

เมื่อโตขึ้น หากข้าเป็นเช่นพี่สามก็คงดี

...สิ่งที่ปรารถนาไว้กลายเป็นจริง

⁴ คำว่า “ชื่อ” หมายถึง สกุล โดยทั่วไปใช้ต่อท้ายแซ่ของหญิงที่ออกเรือนแล้ว เป็นธรรมเนียม การเรียกสตรีที่ออกเรือน เพื่อให้รู้ว่าเป็นสตรีที่แต่งงานจากสกุลใด และบางครั้งจะมีการวางแซ่ของฝ่าย สามีด้านหน้าแซ่ของฝ่ายหญิงด้วย เพื่อระบุให้ชัดเจนยิ่งขึ้นว่าสตรีผู้นั้นแต่งงานเข้าสู่สกุลใด

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

第一卷

ภาค 1

1

น้องสาวออกเรือนแทนพี่สาว

หนองน้ำภูเขาสอดประสาน¹

คำทำนายดั้งเดิม

เสียน : ราบรื่น บริสุทธิ์ บรรลุผล ครองคู่มงค

แปลโดยอรรถ : เสียน คือ ผัสสะ ชาติอยู่นอนอยู่บน ชาติแข็งอยู่กลาง สองชาติเชื่อมโยงสัมพันธ์ ด้วยเหตุนี้จึงว่าสุขสม บุรุษพึงปฏิบัติต่อสตรีตามครรลอง จักดำรงซึ่งความ“ราบรื่น บริสุทธิ์ บรรลุผล ครองคู่มงค”

อรรถาธิบาย : เสียน เป็นสัญลักษณ์แทนสิ่งدلใจและการสัมพันธ์เชื่อมโยง หยินและหยางสัมพันธ์เชื่อมโยงด้วยจิตปฏิพัทธ์ของบุรุษและสตรี หากบุรุษสู่ขอสตรีแต่งงานตามธรรมเนียมประเพณี ย่อม“ดำเนินการราบรื่น ทั้งยังเป็นการครองตนอยู่ในทำนองคลองธรรม การครองคู่เช่นนี้จึงเป็นมงค”

¹“เจ้อซานเสียน” หรือ “เสียนกว่า” คือฉกัลักษณ์ (ช่วย หรือกว่า) ที่ 31 ใน 64 ฉกัลักษณ์ ที่ระบุในคัมภีร์ อี้จิง ซึ่งเป็นคัมภีร์ที่ใช้ในการเสี่ยงทายของจีนตั้งแต่สมัยโบราณ

สายลมพัดผ่านป่าไผ่ ไบและกิ่งก้านพลิวไหว

ทอดเงาทับซ้อนกันบนวงกบหน้าต่างสีเขียว

ข้างโต๊ะยาริมหน้าต่าง มีบุรุษชุดขาวนั่งอยู่

ม้วนสารที่กุมไว้ในนิ้วมือเรียวยามดุจหยกค่อยๆ ถูกคลี่ออก แสงตะเกียงส่องสะท้อนแขนเสื้อ ฉายให้เห็นลวดลายไปเจ้อ¹สีเงินอ่อนรางๆ

บุรุษร่างสูงใหญ่คนหนึ่งยืนค้อมกายอยู่หน้าโต๊ะ เห็นอัครชายของเขา ลักรูปมังกรสามกรงเล็บสีแดงตัวเล็กๆ เขาเอ่ยขึ้น “วันก่อน เยียนหวัง ตัดสินใจเลือกหวังไช่วคนใหม่แล้ว”

บุรุษชุดขาวกวาดตาอ่านสารในมือ อ่านชื่อที่ปรากฏบนสารนั้นเบาๆ “เซี่ย...ฉางเยียน?”

“ขอรับ เป็นญาติผู้น้องของเซี่ยผานอี ธิดาลำดับที่สิบเก้าของสกุลเซี่ย ปีนี้อายุครบสิบสองปี”

บุรุษชุดขาวขานรับ “อ้อ” พลาจวางม้วนสารลง เคาะนิ้วบนม้วนสาร

¹สัตว์ในเทพตำนานของจีน ตัวเหมือนสิงโต มีสองเขา และมีเคราเหมือนแพะ เชื่อกันว่าเป็นสัตว์ที่สามารถขับไล่ภูตผีและสิ่งชั่วร้ายได้ บนรถศึกและชุดนักรบจีนโบราณจึงมักมีรูปสัตว์ชนิดนี้

เบา ๆ ผ่านไปครู่ใหญ่จึงเอ่ยว่า “น่าสนใจ เป็นแม่นางที่มีลักษณะเช่นไร”
 บุรุษร่างสูงใหญ่ตอบด้วยสีหน้าชอบกล “เป็นแม่นางน้อยที่...ธรรมด้ายิ่ง”

ครั้ง ๆ!

เหรียญทองแดงถูกเขย่าหกครั้ง จากนั้นก็ร่วงลงบนโต๊ะเตี้ยภายในห้องโถงที่เงียบกริบ

เจิ้งชื้อยืนอยู่ท้ายแถว หัวใจเต้นไม่เป็นลำดับด้วยความกระวนกระวาย เขี่ยไหวยังในชุดนักพรตเต้านั่งตัวตรงอยู่ที่โต๊ะเตี้ย สายตาจับจ้องไปยังฉักลักษณะ² ที่บังชี้โดยเหรียญทองแดงจากการเสี่ยงทายของตน หลังจากพิมพ์พาลางครุ่นคิดอยู่นานจึงซ่อนตาขึ้นมองทุกคนในห้องโถง

“บิดาของโจ้วหวังตบแตงน้องสาว แพรพรรณนางมิงามเท่าแพรพรรณของบัวไพร่ ยามไกลวันเพ็ญ เป็นมงคล”³

แต่ละคนแสดงสีหน้าต่างกันไป
 เจิ้งชื้อถอนใจโล่งอก ดวงตาฉายแววยินดีวูบหนึ่ง ดูจกลุ่มจอกแหงที่ลอยอ้อยอิ่งอยู่บนระลอกคลื่นบนผิวน้ำ

เขี่ยไหวยังหันไปทางเด็กหนุ่มชุดครามที่อยู่ด้านข้าง “หยิบมาซิ”

²“กัว” หรือ “ฮวย” คือฉักลักษณะหกเส้น เป็นสัญลักษณ์ที่ใช้ในการเสี่ยงทายในคัมภีร์ อี้จิง มีลักษณะเป็นเส้นเต็ม (หยาง) และเส้นขาดสองท่อน (หยิน) ที่วางซ้อนกัน ประกอบด้วยตรีลักษณ์ (Trigram) บนสามเส้น และตรีลักษณ์ล่างสามเส้น เมื่อนำมาซ้อนกันจึงกลายเป็นเส้นที่ซ้อนกันอยู่หกชั้น ดังนั้นเมื่อนำมาทาบประกอที่หน้าจะเป็นไปได้ จึงได้ฉักลักษณะที่มีลักษณะแตกต่างกันทั้งสิ้น 64 ฉักลักษณะ แต่ละฉักลักษณะจะสื่อคำทำนายที่แตกต่างกันไป เมื่อผนวกกับคำทำนายของรูปแบบเส้นสัญลักษณ์ทั้งหกชั้น จึงมีคำทำนายรวมทั้งสิ้น 384 รูปแบบ ในการทำนายจะหอยเหรียญทองแดงสามเหรียญทั้งหมด 6 ครั้ง เพื่อระบุลักษณะเส้นฉักลักษณะแต่ละเส้น

³คำทำนายของฉักลักษณะ “กวยเม่ย” (แปลว่า ตบแตงน้องสาว) เป็นฉักลักษณะลำดับที่ 54 คำทำนายดังกล่าวสามารถตีความได้ดังนี้ บิดาของโจ้วหวังยกน้องสาวของตนให้ตบแตงกับโจ้วเหวินหวัง แม้จะมีฐานะเป็นถึงทงไฮ้วในโจ้วเหวินหวัง แต่เสื้อผ้าแพรพรรณของนางกลับเรียบง่ายยิ่งกว่าเครื่องแต่งกายของบัวผู้ติดตาม แม้เกิดมาสูงศักดิ์และมีฐานะเป็นถึงทงไฮ้ว แต่นางกลับอ่อนน้อมถ่อมตน จันทรเพ็ญเปรียบเสมือนนางผู้งดงาม ทั้งยังเป็นสัญลักษณ์แห่งความสมบูรณ์พูนสุข ด้วยเหตุนี้จึงเป็นมงคลยิ่ง

เด็กหนุ่มหยิบสมุดบันทึกเจ็ดเล่มมาวางเรียงกันด้วยกิริยานอบนอบ หน้าแรกของสมุดบันทึกแต่ละเล่มเขียนว่า พิณ หมาก อักษรศิลป์ วาดภาพ ชีม้า ยิงธนู การคำนวณ ตามลำดับ

“นี่เป็นสมุดบันทึกผลการเรียนวิชาต่างๆ ของธิดาลิบเก้าในช่วงสามปีที่ผ่านมา ข้าสั่งให้จื่อเว่ยนำมาจากสำนักศึกษาประจำตระกูล”

ได้ยินดังนั้น เจิ้งชื้อก็หน้าเผือดสีเล็กน้อย ขณะที่เขี่ยจื่อเว่ย เด็กหนุ่มรูปงามหยิบสมุดบันทึกเล่มแรกขึ้นมาอ่าน “วิชาแรก พิณ ผลการเรียนดี ดีดี ความเห็นของอาจารย์ ‘ฝีมือช่าง แต่ขาดพรสวรรค์ หมั่นฝึกซ้อมสม่ำเสมอ แต่ขาดความสร้างสรรค์’”

ทุกคนในห้องโถงต่างพากันส่ายหน้าถอนหายใจ เจิ้งชื้ออับอายจนหน้าแดง ได้แต่ก้มหน้า

เขี่ยจื่อเว่ยหยิบสมุดบันทึกเล่มที่สองขึ้นมา “วิชาที่สอง หมาก ปานกลาง ปานกลาง อ่อน ไร้ชั้นเชิง ควรเลิกศึกษาโดยเร็ว”

เสียงถอนหายใจของผู้คนในห้องโถงดังขึ้นอีก เจิ้งชื้อได้แต่หลับตา “วิชาที่สาม อักษรศิลป์ อ่อน ปานกลาง ดี มีพัฒนาการที่เห็นได้ชัด แต่ยากจะพัฒนาเป็นยอดฝีมือ”

“วิชาที่สี่ วาดภาพ ปานกลาง ปานกลาง ปานกลาง ความเห็นของอาจารย์ ‘ยึดติดกับรูปแบบมากเกินไป’” เมื่อเขี่ยจื่อเว่ยอ่านผลการเรียนวิชาที่สี่จบ ทุกคนต่างมีสีหน้าสิ้นหวัง เขายกมูมปากขึ้นราวกับจะยิ้มน้อยๆ แล้วจึงเริ่มอ่านผลการเรียนอีกสามวิชาที่เหลือ

“วิชาที่ห้า ชีม้า ดีเยี่ยม ดีเยี่ยม ดีเยี่ยม แข็งแรงคล่องแคล่ว กล้าหาญเด็ดเดี่ยว เขียวชาฎการชีม้า วิชาที่หก ยิงธนู ดีเยี่ยม ดีเยี่ยม ดีเยี่ยม สายตาแม่นยำ ฝึกปรือต่อจนเขียวชาฎได้ วิชาที่เจ็ด การคำนวณ ดีเยี่ยม ดีเยี่ยม ดีเยี่ยม ฉลาดหลักแหลม มีเขาวนพริกเพลง”

เขี่ยไหวยกกวาดตามองไปยังทุกคน เอ่ยถามซ้ำๆ “ทุกท่านเห็นเช่นไร”

ผู้อาวุโสท่านหนึ่งตอบ “เด็กหญิงคนนี้มีความสามารถเพียงบางด้าน อุปนิสัยอยู่ไม่นิ่ง ไม่เหมาะเป็นทงไฮ้ว”

เมื่อถ้อยคำนี้หลุดออกมา ก็มีเสียงขานรับเห็นด้วยดังไปทั่ว
อีกคนถอนใจพลางเอ่ย “คิดถึงครั้งนั้น ผานอีได้คะแนนดีเยี่ยมทั้งเจ็ด
แขนง ทั้งรูปโฉมงดงาม ไม่อาจหาใครเทียม”

“ใช่ ๆ น่าเสียดายผานอีแท้ ๆ ธิดาลิบแก้วไม่มีคุณสมบัติโดดเด่น
สักด้าน เมื่อเทียบกับผานอี...”

มือทั้งสองของเจิ้งจื่ออู่ม้วนแน่นเจียบ ๆ

แววตาของเซวี่ไหวยงสาดประกายหม่นวูบหนึ่ง พลันกดข่มความรู้สึก
ไว้ “ราชโองการไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ วันนี้ที่ข้าเซวี่ทุกท่านมา ก็เพื่อหารือ
กันว่าควรจะอบรมนางเยียนเช่นไร ตอนนี้นางอายุสิบสอง อีกสามปีก็จะ
เข้าพิธีปักปัน ยังพอมีเวลาฝึกฝนสิ่งที่บกพร่อง”

ทุกคนมองหน้ากันไปมา บ้างก็มีสีหน้าลำบากใจ บ้างก็ทำหน้าดูแคลน
แต่ส่วนใหญ่ล้วนแสดงท่าทีเฉยเมยด้วยมิใช่ธุระกิจการของตน

เซวี่ไหวยงมองไปยังเจิ้งจื่อ “น้องสะใภ้ลิบ”

เจิ้งจื่อรีบก้าวออกมา “ท่านลุงห้า”

“อย่างไรนางก็เป็นบุตรสาวของเจ้า เจ้าคิดเห็นเช่นไร”

“สะใภ้ผู้ต่ำต้อยละอายใจยิ่งนักที่ไม่อาจอบรมสั่งสอนนางเยียนให้ดี
ทำให้ผู้อาวุโสทั้งหลายต้องกังวล”

“ฉางเยียนน่ารักแก่นแก้ว เป็นเด็กดี ในฐานะธิดาสกุลเซวี่ ไม่ได้
พร่องคุณสมบัติแต่อย่างใด เพียงแต่พระเมตตาครั้งนี้ ไม่มีผู้ใดคาดคิด
มาก่อนว่าจะทรงเลือกนางจากรายชื่อของเด็กสาวมากมาย” เซวี่ไหวยงใช้
นิ้วมือหนีบตัวไม้ไผ่สีเขียวหยกที่วางอยู่บนโต๊ะขึ้นมา ข้อความบนตัวไม้ไผ่นั้น
เขียนว่า ‘เลือกธิดาลิบแก้วสกุลเซวี่ นามฉางเยียน เป็นหวังโฮ่ว’

แววตาของเซวี่ไหวยงฉายอารมณ์ซับซ้อน ก่อนจะค่อย ๆ หนึ่งสงบ
แล้วแปรเปลี่ยนเป็นความวิตกกังวล “หากจะเป็นภรรยาของโอรสสวรรค์
คุณสมบัติและความสามารถเพียงเท่านี้ย่อมไม่เพียงพอ”

“สะใภ้ผู้ต่ำต้อยน้อมฟังคำชี้แนะของผู้อาวุโสทุกท่าน จะปฏิบัติตาม
คำแนะนำของอาจารย์ และจะคอยส่งเสริมฉางเยียนเจ้าค่ะ”

“ดี ถ้าเช่นนั้นนับจากวันพรุ่งนี้ ให้สอนวิชาแก่ฉางเยียนเป็นการ
ส่วนตัว ภายในหนึ่งปี จะต้องทำคะแนนทั้งเจ็ดวิชาให้ได้ระดับดีเยี่ยม”
พูดจบ เซวี่ไหวยงก็เก็บเหรียญทองแดงบนโต๊ะใส่กลับลงไปใ้กระบอกทีละ
เหรียญ พลางพิมพ์ “เส้นสัญลักษณ์แถวที่ทำเป็นเส้นขาดสองท่อน⁴ นั่นคือ
ฉักลักษณ์กุยเม่ย เป็นคำทำนายเดียวที่บ่งชี้ถึงการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี
แม้ธิดาลิบแก้วจะมีพรสวรรค์ไม่มากพอ แต่กลับมีวาสนา และบางครั้งวาสนา
ก็สำคัญยิ่งกว่าพรสวรรค์ใด ๆ...”

หัวง่ามมืดมิด เบื้องหน้ามีเพียงแสงหิ่งห้อยกระจายเป็นจุด ๆ

มือข้างหนึ่งของเซวี่ฉางเยียนถือตะกร้าใส่ก้อนหินเอาไว้ ส่วนมือ
อีกข้างกำลังแหวกว่าย นางดำน้ำลอดไปตามช่องโหว่หินอย่างคล่องแคล่ว
ไล่ตามหิ่งห้อยที่อยู่เบื้องหน้า

เมื่อไม่อาจทนกลั้นหายใจได้อีก นางจึงดึงกระเปาะปัสสาวะหมูอีกอัน
ที่ใส่ในกระเปาะหางคาคาเอวออกมา สูดหายใจเข้าไปเต็มรัทหนึ่งเฮือก แล้วรีบ
ผูกไว้ให้แน่น เสงยหน้ามองไปอีกครั้ง หิ่งห้อยที่อยู่เบื้องหน้าก็ห่างไปไกลแล้ว
นางรีบตามไปอย่างรวดเร็ว

หลังจากว่ายผ่านโหว่หินสีดำก้อนหนึ่งไปได้ ก็เห็นกลุ่มหิ่งห้อยหยุด
อยู่กับที่ พลันเห็นคนงมหอยมุกในชุดดำน้ำเจ็ดแปดคน ชายผู้เป็นหัวหน้า
ส่งสัญญาณมือ คนงมหอยมุกสองสามคนหยิบเครื่องเซาะออกมา เมื่อเซาะ
สาหร่ายที่เกาะบนโหว่หินออก ก็เผยให้เห็นหอยมุกขนาดใหญ่

เซวี่ฉางเยียนตื่นตื้นตันยิ่งนัก รีบว่ายน้ำเข้าไปดูทันที ขณะนั่นเอง เชือกที่
ผูกอยู่กับตัวพลันกระตุกแน่น นางหยุดชะงัก ครู่ต่อมาก็มีคนดึงเชือกเส้นนั้น
ลากตัวนางกลับไป

“เดี๋ยว...” เซวี่ฉางเยียนกำลังจะโวยวายก็ล้าล้าหน้าเข้าไปอีกใหญ่ จึงรีบ

⁴ เรียกว่า “ลิวอูเหยา” หมายถึง เส้นแถวที่ทำ (อู) นับจากเส้นล่างขึ้นไปเป็นเส้น “ลิว” (6)
หมายถึงเส้นขาดสองท่อนที่แทนสัญลักษณ์หยิน

ระงับอาการสำคัญไว้ ตามองไปยังหอยมุกที่อยู่ไกลออกไปทุกที...

ซา! นางถูกดึงขึ้นจากน้ำ ลากขึ้นมามนเรือ

อากาศบริสุทธิ์ที่ไหลเข้าสู่จมูกและคอ นางรีบอำปากเพื่อสูดอากาศเข้าไปหลายครั้ง เมื่อจังหวะการหายใจเป็นปกติ จึงยิ้มพลางต่อว่า “พวกเจ้ากลัวว่าข้าจะชนะถึงเพียงนี้เชียวรี ถึงขนาดต้องขี่โก่ง ดึงตัวข้ากลับมาก่อน เสียตายนัก ไซ่มุกเม็ดใหญ่ขนาดนั้น...”

กลุ่มคนที่ยืนล้อมนางอยู่ตรงหัวเรือพากันหัวเราะ ทั้งยังมีคนยกคิ้ว หลีวตาให้

เซี่ยฉางเยียนอึ้งงัน เมื่อมองไปด้านหลังกลุ่มคนเหล่านั้น ก็เห็นเด็กหนุ่มชุดครามยืนอยู่ข้างเสากระโดงเรือ กำลังมองนางด้วยสีหน้ายุ่งยากใจ “เจ้าอยู่ที่นี้จริง ๆ”

“ที่เก่า? ที่มาได้ยังไง” เซี่ยฉางเยียนมองไปยังหัวเรืออีกครั้ง เรือเริ่มเคลื่อนกลับแล้วจริง ๆ

“เดี๋ยว ๆ” นางร้อนใจ “พวกอาหลัวยังดำอยู่ใต้น้ำนะ”

“ประเดี๋ยวก็มีเรือลำอื่นมารับพวกเขา เจ้าไม่ต้องเป็นห่วงหรอก ห่วงตัวเองก่อนเถิด”

เซี่ยฉางเยียนไม่เข้าใจ “ข้าทำไมรี”

“เจ้าทำอะไรอยู่เล่า”

เอ่ยถึงเรื่องนี้ เซี่ยฉางเยียนก็ยิ้มออกมา นางดึงหมวกหนังฉลามออก คว้าที่บัวหวดสูงวัยส่งให้มาพันศีรษะ พลางบ้วนน้ำให้เซี่ยจื่อเว่ยเข้าไปในท้องใต้ท้องเรือกับตน “มา ๆ มาดูนี่”

ในห้องใต้ท้องเรือมีโต๊ะเตี้ยตัวหนึ่ง บนโต๊ะมีแผนที่กางอยู่ แผนที่นั้นแสดงพื้นที่ด้านตะวันออกของแคว้นเยียน แม้จะยังวาดไม่เสร็จสมบูรณ์ แต่ก็ระบุตำแหน่งเมืองชายฝั่งสำคัญ ๆ เอาไว้

เซี่ยจื่อเว่ยเห็นแผนที่นั้น สีหน้าก็เปลี่ยนไป “นี่มันของบิดา...”

“วางใจเถอะนะ นี่ไม่ใช่ของท่านลุงห้า แต่ข้าแอบเข้าไปดูแผนที่ในห้องท่านลุงห้า แล้วมาวาดเลียนแบบเอง”

“ตั้งแต่เมื่อใด แอบเข้าไปกี่ครั้ง เจ้า...”

“โอ้ เรื่องนั้นไม่สำคัญเสียหน่อย! พี่ดูนี่สิ...” เซี่ยฉางเยียนชี้ไปบนแผนที่ “จากอินโจวไปอวีจิง หากเดินทางทางบกต้องใช้เวลาสองเดือน แต่หากเดินทางทางน้ำใช้เวลาเพียงเดือนเดียว แต่ระหว่างทางต้องผ่านทะเลหมี่จิน”

ได้ยินชื่อ “ทะเลหมี่จิน” แวดตาเซี่ยจื่อเว่ยสาดประกายเล็กน้อย คล้ายกำลังครุ่นคิด

“ข้าลองตรวจสอบดูแล้ว สิบบีมานี้ น่านน้ำนี้เคยเกิดพายุหมุนสามสิบสี่ครั้ง และมักเกิดขึ้นในช่วงเดือนหกเดือนเจ็ด ก่อนพายุหมุนก่อตัวจะมีสายลมถี่ ๆ พัดนำมาก่อน สามปีก่อน ตอนที่พี่สามออกเดินทางก็มีลมเหนือพัดโหม ดวงอาทิตย์ทรงกลดเปล่งแสงดุจสีรุ้ง นี่เป็นสัญญาณของการเกิดพายุหมุน และไม่ควรออกเดินทาง แต่ผลการเสียหายของท่านลุงห้าทำให้นางต้องออกเดินทางกำหนดเวลาเดิม...”

เซี่ยจื่อเว่ยมุ่นคิ้วเล็กน้อย “แล้วอย่างไร”

“ด้วยเหตุนี้ข้าจึงกังวลว่า เมื่อถึงคราวที่ข้าต้องเดินทางข้ามทะเลหมี่จินบ้าง เกิดประสบพายุหมุนขึ้นมาจะทำเช่นไร ดังคำวาทันไว้ดีกว่าแก้ ข้าจึงมาฝึกทักษะการเอาตัวรอดในน้ำกับคนงมหอยมุก...”

เซี่ยจื่อเว่ยมองเซี่ยฉางเยียนที่กำลังยิ้มกริ่มอยู่ตรงหน้า กวาดตามองนางตั้งแต่เส้นผมที่เปียกสปีดตีศีรษะ ชุดหนังฉลามแนบกาย ไปจนถึงรองเท้าที่รูปร่างเหมือนตีนเป็ด แล้วก็อดถอนใจไม่ได้ “เจ้านี่ช่างรอบคอบเสียเหลือเกินนะ”

เซี่ยฉางเยียนโคลงศีรษะพลางเอ่ยอย่างผู้รอบรู้ “ยามปลอดภัยพึงเตรียมการรับภทภัย ยามปลอดภัยพึงเตรียมการรับภทภัยอย่างไรเล่า”

ยามปลอดภัยพึงเตรียมการรับภทภัย...เป็นคติในการดำเนินชีวิตของเซี่ยไหวยง เห็นนางแสดงกิริยาเลียนแบบบิดาตนเช่นนี้ เซี่ยจื่อเว่ยก็ยกเท้าขึ้นถีบนางทันใด

“อื้อ ๆ ๆ คุณชายผู้มีการศึกษาทำร้ายคน ข้ายังทำร้ายเด็กผู้หญิง

ด้วย!”

“เจ้ามีคู่มั่นคู่มายแล้ว จะบอกว่าเป็นเด็กผู้หญิงได้อย่างไร”

ทั้งคู่ออกเฝ้ากันอยู่พักหนึ่ง กระทั่งเหนื่อยหอบจึงนั่งลงบนตั่ง

เซี่ยจื่อเว่ยเก็บรอยยิ้ม เอยด้วยสีหน้าจริงจัง “ลืบเก่า ที่เจ้ามาฝึก ด่าพูดด่าว่ายเช่นนี้เป็นเรื่องดี ทว่ายามเกิดพายุหมุน ต่อให้ว่ายน้ำเก่งเพียงใด ก็ไร้ประโยชน์”

เซี่ยฉางเยี่ยนอึ้งไป

“ลำพังกำลังเจ้าคนเดียวจะว่ายกลับไปฝั่งได้หรือไม่ก็ยังไม่แน่ และ ต่อให้ไปถึงฝั่งได้ ก็อาจไม่มีผู้ใดมาช่วยเจ้า ในเมื่อเจ้าค้นคว้าข้อมูลจาก ตำราโบราณ ก็ย่อมรู้ว่ายามเกิดคลื่นยักษ์ ไม่เพียงทำให้เรืออัปปาง แต่ยัง ทำให้ท่านบนที่นั่งพังทลาย น้ำทะเลหลากเข้าท่วมไร่นา ซากคนซากสัตว์ ถูกพัดลอยไปไกลนับพันหลี่⁵ เป็นเหตุให้เกิดโรคระบาดครั้งใหญ่”

เซี่ยฉางเยี่ยนตะลึงงัน

เซี่ยจื่อเว่ยติดหน้าผากนาง “ฉะนั้น กำลังของคนคนเดียวจึงไม่อาจ ต้านทานธรรมชาติอันยิ่งใหญ่ได้”

“ถ้าเช่นนั้นจะอย่างไร”

เซี่ยจื่อเว่ยจ้องหน้าเซี่ยฉางเยี่ยน พลันยิ้มออกมา “เจ้ารู้ตัวหรือไม่ว่า เจ้าเป็นผู้มีวาสนามาก”

“หรือ?”

“ฝ่าบาทมีพระบัญชาให้กรมโยธาชุดคลองเว่ย คลองชุดนี้จะทะลุผ่าน เขาทักษิณไปเชื่อมกับทะเลป็น หากคลองนี้ขุดสำเร็จเมื่อใด ก็จะเดินทาง จากอวีจิงถึงอันโจวได้ภายในเวลาเพียงสิบวัน เช่นนี้ย่อมไม่จำเป็นต้องเดินทาง ผ่านทะเลหมี่จินอีก คาดว่าคลองสายนี้จะเสร็จในอีกสามปี...พอดิบพอดี”

ดวงตาของเซี่ยฉางเยี่ยนเป็นประกาย “ฝ่าบาทถึงกับทรงชุดคลอง เพื่อให้ข้าเดินทางไปเข้าพิธีอภิเษกสมรสเลยหรือ!”

⁵ 1 หลี่/ลี้ เท่ากับ 500 เมตร

เซี่ยจื่อเว่ยพนหัวเราะออกมา “ทรงชุดคลองเพื่อประโยชน์ของไพร่ฟ้า ส่วนเจ้านะ ก็เพียงได้รับอานิสงส์”

“พี่จะว่าอย่างไรก็ช่าง แต่ข้าจะคิดว่าฝ่าบาททรงทำเพื่อข้า” เซี่ยฉางเยี่ยนลุกขึ้นหน้าระรื่น พลังเซ็ดผมต่อ

เซี่ยจื่อเว่ยมองไปหน้าไม่รู้ร้อนรู้หนาวของนางพลงเอ่ยอย่างเหนียวใจ “ชาวดีก็บอกไปแล้ว ต่อไปเป็นชาวร้ายบ้าง”

“ยังมีชาวร้ายอีกหรือ”

“หลังจากบิดาเห็นผลการเรียนที่สำนักศึกษาประจำตระกูลของเจ้า ก็ร้อนใจมาก ตัดสินใจว่าตั้งแต่พຽ່งนี้เป็นต้นไปจะสอนเจ้าแบบตัวต่อตัว และต้องเคี่ยวเข็ญให้เจ้าทำคะแนนได้ระดับดีเยี่ยมทั้งเจ็ดวิชาภายในหนึ่งปี” เซี่ยจื่อเว่ยยิ้ม “ยินดีด้วย ต่อไปเจ้าจะได้เข้าไปในห้องหนังสือของบิดาอย่างเปิดเผยแล้ว”

“อ่า?” เซี่ยฉางเยี่ยนตกใจจนร้องเสียงหลง

เซี่ยฉางเยี่ยนรีบวิ่งกลับเรือน เห็นในเรือนมีหีบเพิ่มขึ้นลึบกว่าใบ เมื่อเปิด ออกดูพบว่าภายในมีตำราเรียนมากมาย นางก็รู้สึกละเหี่ยใจ

นี่...เป็นเรื่องจริงหรือ!

เซี่ยจื่อเว่ยซึ่งเดินตามหลังมารู้สึกสนใจยิ่งนักเมื่อได้เห็นสีหน้าละห้อย ของนาง เขากลับหัวเราะพลงเอ่ย “น้องลืบเก่า พຽ່งนี้ยามเกาะ⁶ ต้องไปที่ ห้องหนังสือของบิดาข้าให้ตรงเวลาเล่า พี่ขอตัวก่อน”

เซี่ยฉางเยี่ยนมองตามหลังเขาด้วยสีหน้าน่าสงสาร ก่อนจะหันกลับมา มองหีบเหล่านั้น พลันรู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง

ตอนนั้นเอง เจิ้งชื้อก็เข้ามา

เซี่ยฉางเยี่ยนเอ่ยตัดพ้อ “ท่านแม่ ท่านหลงทำไม่พอใจข้ามากถึง เพียงนี้เซี่ยวหรือเจ้าคะ”

⁶ “ยามเหมา” อยู่ระหว่างเวลา 5.00 - 7.00 นาฬิกา

เจิ้งชื่อถอนหายใจหนัก ๆ เอือกหนึ่ง

“ท่านแม่ ข้าไม่ใช่คนเกียจคร้าน แต่ข้าไม่ถนัดพิณ หมากร อักษร-
ศิลป์ และวาดภาพจริงๆ นี่นา” เชี่ยวฉางเขียนยื่นมือทั้งสองออกมา เห็นหนัง
ด้านชั้นบาง ๆ อยู่ที่ปลายนิ้วขาวนวล “ท่านแม่ดูสิ สามปีมานี้ข้าฝึกติดพิณ
ทุกวัน จนหนังที่นิ้วมือแตกไปหมด แต่ข้าก็ไม่ได้ละความพยายาม”

นางเดินไปยังผนังด้านเหนือ ผนังด้านนี้ต่างจากผนังด้านอื่น ผิวผนัง
ทาสีดำ ด้านหน้าผนังตั้งโต๊ะเขียนหนังสือ มีพู่กันกับน้ำสะอาดวางอยู่บนโต๊ะ

“ยังมีอักษรศิลป์กับการวาดภาพอีก ข้าใช้พู่กันจุ่มน้ำฝักเขียนบนผนัง
เพื่อฝึกกำลังข้อมือและประหยัดค่าใช้จ่าย ข้าฝักเขียนจนสีผนังด้านนี้ลอก
หมดแล้ว”

เจิ้งชื่อค่อย ๆ นั่งลงบนตั่ง กวักมือเรียกบุตรสาว เชี่ยวฉางเขียนเดิน
เข้าไปหาแล้วนั่งลงด้านข้าง เงยหน้าขึ้น เจิ้งชื่อประคองดวงหน้าน้อยของ
บุตรสาวพลาจจับจ้องอยู่นาน

“ลูกแม่ขยันหมั่นเพียร ไยแม่จะไม่รู้ เพียงแต่เจ้าเหมือนบิดาเจ้า
ชำนาญแต่การต่อสู้ ไม่ชำนาญด้านอักษรเท่านั้นเอง” เมื่อเอ่ยถึงสามผู้ล่วงลับ
เจิ้งชื่อก็ขอบตาแดงเล็กน้อย

เชี่ยวฉางเขียนตกใจ รีบกุมมือเจิ้งชื่อมาแนบกับใบหน้า “ท่านแม่อย่า
เสียใจ ในเมื่อท่านลุลงเห็นว่าเช่นนี้ ข้าก็จะตั้งใจตามที่ท่านลุลงกำหนด”

“เมื่อวานตอนที่ได้ยินว่าฝ่าบาททรงเลือกเจ้าเป็นหวงโช่ว แม่ก็มิวแต่
ดีใจ แต่วันนี้พอตื่นขึ้นมา แม่ยิ่งคิดก็ยิ่งกังวล” เจิ้งชื่อลูบไรผมบาง ๆ ที่
หน้าผากของเชี่ยวฉางเขียน นัยน์ตาแสนอบอุ่น ทว่ากลับดูเศร้าหมอง

“ทำไมเล่า นี่ไม่ใช่เรื่องน่ายินดียิ่งหรือเจ้าคะ”

“แม่กังวลสามข้อ ข้อแรก อยู่ที่ใกล้กษัตริย์ก็เหมือนอยู่ใกล้พญาคัมภ์ แม่
รู้สึกผิดยิ่งนัก บิดาเจ้าจากโลกนี้ไปเร็ว แม่จึงประคองประหม่อมเจ้าเกินไป
เพราะสงสารที่เจ้าต้องอ้างว้าง ทำให้เจ้าบริสุทธิ์ไร้เดียงสา ไม่ประสาเรื่อง
โลกภายนอก”

เชี่ยวฉางเขียนกะพริบตาอย่างไม่ค่อยพอใจนัก

“ข้อสอง ความจริงตระกูลฝ้ายบิดาควรเป็นกำลังส่งเสริมเจ้า แต่
ตำแหน่งหวงโช่วเคยเป็นของฝานอิมมาก่อน ดังนั้นเมื่อทุกคนมองดูเจ้า ก็
คิดถึงฝานอิม นำเจ้าไปเปรียบกับนาง และติเจ้าเกินกว่าเหตุ”

“ข้าสู้พี่สามไม่ได้จริงๆ และสิ่งที่พวกเขาพูดก็เป็นความจริง ข้า
ไม่เสียใจกับเรื่องนี้หรอกเจ้าคะ” เชี่ยวฉางเขียนหลุบตาลง

“ตอนนี้เจ้าอาจยังไม่เสียใจ แต่เมื่อฝานไปวันแล้ววันเล่า ครั้งแล้ว
ครั้งเล่า เจ้าย่อมต้องเสียใจ น้ำหยดลงหิน นานวันหินย่อมกร่อน หัวใจ
คนเรา เมื่อเกิดบาดแผลย่อมยากจะลบเลือน แม่กลัวว่าเมื่อถึงเวลานั้น เจ้า
จะทนรับความเจ็บปวดไม่ไหว”

เชี่ยวฉางเขียนอึ้งไปครู่หนึ่ง จ้องเจิ้งชื่อนิ่งนาน ก่อนจะเอ่ยเสียงเบา
“แต่ข้าเห็นต่างจากท่านแม่”

คราวนี้เป็นเจิ้งชื่อต้องอึ้งบ้าง

“เป็นเพราะท่านแม่รักลูก จึงเห็นว่าฝานอิมจะเป็นต้นเหตุให้ลูกเจ็บซ้ำ
น้ำใจ แต่สำหรับลูก พี่สามสนิทสนมกับลูกเสียยิ่งกว่าพี่สาวแท้ๆ ยามที่
ลูกแอบเข้าไปในห้องนาง นางไม่เคยต่อว่า ข้ายังมอบสืชาติให้ ยามที่พลัง
ทำหมึกกระเด็นและกระโปรรงนาง ทุกคนต่างพากันต่อว่าลูก แต่นางกลับ
ช่วยให้ลูกพ้นผิด หยิบพู่กันมาวาดรูปดอกกล้วยไม้บนกระโปรรง โดยใช้
คราบหมึกที่เบื่อนอยู่นั้น ยังมีตอนที่คนครัวละเลยเรา ไม่ต้มยามาให้ลูก
ตามเวลา พอนางรู้เข้าก็ออกหน้าช่วยลูกทันที นางรีบไปแจ้งประมุขตระกูล
ว่าพวกนั้นจึงถูกลงโทษอย่างหนัก...นางเป็นผู้งามพร้อม แต่กลับอาภัพ
ต้องจบชีวิตลงเช่นนี้ ลูกเสียใจยิ่งนัก การที่ผู้อื่นเอาลูกไปเปรียบเทียบกับนาง
เป็นความผิดของพวกเขา ไม่ใช่ความผิดของพี่สาม หากลูกจะแค้นเคือง
ก็ต้องแค้นเคืองคนพวกนั้น ไม่ใช่พี่สาม” เสียงของเชี่ยวฉางเขียนเบามาก
จึงหวะการพูดก็เนิบช้ายิ่งนัก ทว่าใบหน้าอ่อนเยาว์กลับฉายแววแน่วแน่นมั่นคง
เกินวัย

ได้ฟังถ้อยคำของบุตรสาว เจิ้งชื่อถึงกับตกตะลึง

เชี่ยวฉางเขียนกะพริบตาสองสามครั้ง “ยิ่งไปกว่านั้น หากลูกได้เป็น

หวงโฮ่ว จะมีผู้ใดกล้าตำหนิลูกได้อีก ผู้ที่ตำหนิลูกได้จะมีเพียงฝ่าบาท เท่านั้น”

“นี่...ก็คือข้อที่สามที่แม่กังวล และเป็นเรื่องที่แม่เป็นห่วงที่สุด”

“ท่านแม่โปรดชี้แนะ”

เจิ้งชื่อเจียบไปครุ่นหนึ่งจึงเอ่ย “แคว้นเยียนมีสตรีนับหมื่นพัน แต่เจ้ารู้หรือไม่ว่าเหตุใดฝ่าบาทจึงทรงเลือกเจ้า”

“เอ๋?” เชียนฉางเยียนอนุทานด้วยความฉงน คำถามนี้เป็นคำถามที่นางตอบไม่ได้

“ที่เยียนหวังเลือกเชียนฉางเยียน คงหนีไม่พ้นสาเหตุสามข้อนี้” คุณชายวัยหนุ่มในชุดขาวเดินอยู่ในป่าไผ่ บุรุษร่างสูงใหญ่เดินตามไปติดๆ

“ข้อแรก เยียนหวังไม่พอใจการสืบทอดอำนาจของตระกูลขุนนางเก่าแก่เป็นที่สุด จึงเจตนาจะบันทึกอำนาจของสกุลผิงและเยว่ ด้วยเหตุนี้ยอมไม่เลือกสมรสกับสตรีสูงศักดิ์ ซึ่งอาจคอยสนับสนุนตระกูลของตนเอง ขณะที่สกุลเซี่ย แม้จะเป็นตระกูลที่มีชื่อเสียง แต่ก็เป็นตระกูลกวี มิใช่ตระกูลขุนนางชั้นสูง ไร้อำนาจในมือ จึงเป็นตัวเลือกที่ด้อยที่สุด”

บุรุษร่างสูงใหญ่พยักหน้า “ด้วยเหตุนี้ คราแรกเยียนหวังจึงเลือกเซี่ยผานอี่”

คุณชายชุดขาวถอนใจเบาๆ พลังเอ่ย “ทว่าหญิงงามชะตาประบางเซี่ยผานอี่ไว้ราวสนาเป็นหวงโฮ่ว เยียนหวังจึงอาศัยโอกาสนี้เลื่อนการสมรสออกไปก่อน หลังจากขึ้นครองราชย์ก็กำจัดสองตระกูลที่ว่อย่างถอนรากถอนโคน บ้างก็ถูกถอดยศปลดตำแหน่ง บ้างก็ถูกส่งไปใช้แรงงานในดินแดนห่างไกล”

“ถ้าเช่นนั้นตอนนี้...”

“ตอนนี้อำนาจอยู่ในมือเขาทั้งหมด เพียงมีคำสั่งก็ไม่มีผู้ใดกล้าขัดขืน ทว่าเมื่อถึงวัยอันสมควร เพื่อแวนแคว้น จะไร้ผู้ครองไร้ทายาทสืบสกุลได้อย่างไร ดังนั้นจึงจำเป็นต้องจัดพิธีอภิเษกสมรสอย่างยิ่งใหญ่ เพื่อไม่ให้เหล่า

ขุนนางในราชสำนักและประชาชนทั่วหล้าต้องผิดหวัง ด้วยเหตุนี้จึงยังเลือกสกุลเซี่ยเช่นเดิม แต่เหตุที่เลือกเชียนฉางเยียนนั้น...” คุณชายชุดขาวหัวเราะขึ้นทันใด “เกรงว่าคงยังอยากเล่นสนุกกระมัง”

“แม่คิดว่า เหตุที่ฝ่าบาททรงเลือกเจ้า คงเพราะเจ้าอายุยังน้อย ต้องรออีกสามปีจึงจะมีคู่ครองได้ แต่เจ้าก็ไม่ได้อายุน้อยจนเกินไป จึงทำให้เหล่าขุนนางในราชสำนักสงบปากสงบคำได้...”

เชียนฉางเยียนพลันคิดเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ “ใช่แล้วท่านแม่ ข้าได้ยินมาว่าฝ่าบาททรงชมชอบบุรุษ...”

ยังพูดไม่ทันจบ เชียนฉางเยียนก็ถูกเจิ้งชื่อปิดปาก “ระวังคำพูด! นี่เป็นการลบหลู่เบื้องสูงเซี่ยวะนะ!”

“ข้าก็กล้าถามท่านแม่เท่านั้นแหละเจ้าคะ”

เจิ้งชื่อจ้องบุตรสาว เชียนฉางเยียนจึงจำต้องกลืนคำพูดลงไป ไม่พูดต่อ

“นี่เป็นเรื่องจับลมคว่ำเงา⁷ ทั้งสิ้น เจ้าอย่าได้เชื่อ และต่อให้เป็นเรื่องจริง ก็ไม่เกี่ยวอะไรกับเจ้า”

เชียนฉางเยียนแสร้งเอ่ยอย่างไม่พอใจ “เหตุใดจึงไม่เกี่ยวกับข้า ต่อไปข้าจะต้องแต่งงานกับเขา แต่หากเขาไม่ชอบข้า เช่นนี้จะดีหรือ”

เจิ้งชื่อลูบศีรษะบุตรสาว แววตาเศร้าสร้อย “หากเป็นเช่นนั้นก็ต้องจำทน”

ในใจเชียนฉางเยียนหนาวสะท้าน

“หวนหวน จำไว้ชะลูก หน้าท้องหวงโฮ่วมีเพียงสองประการ หนึ่งให้กำเนิดและเลี้ยงดูทายาทของฝ่าบาท สอง ช่วยฝ่าบาทปกครองฝ่ายในส่วนเรื่องอื่นไม่ต้องคิด ไม่ต้องเรียกร้อง”

เชียนฉางเยียนเบิกตากว้าง ดวงตาดำลึกสภาวะดวงดาวฉายแววมัจฉา ระคนตื่นตะลึง

⁷ เป็นสำนวน มีความหมายเช่นเดียวกับบั้นน้ำเป็นตัว

“หัวหน้างาน การเป็นภรรยาที่น่ารักยิ่ง แต่การเป็นภรรยาของหวงตั้งนั้น ยากยิ่งกว่า”

เมื่อเสียงย่ากลองบอกยามเกาะดั่งขึ้น เขี้ยวฉางเยี่ยนก็มาถึงหน้าห้องหนังสือของเขี้ยวไหวยง

ห้องหนังสือของเขี้ยวไหวยงอยู่ท่ามกลางดงไผ่เขียว ป้ายหน้าเรือนเขียนอักษรสองตัวว่า “เสวียนเกอ”⁸ เขี้ยวไหวยงมักกล่าวว่า “ชีฝิ่งมันวาว จึงถูกแดดเผา กล้วยไม้หอมกรุ่น จึงถูกแดดดอม⁹ ชีวิตคนเราแขวนอยู่บนเส้นด้าย ฟิงเตริยมรับเภทภัย จักดำรงชีวิตได้ปลอดภัย” ด้วยเหตุนี้เขี้ยวจื่อเวยจึงมักล้อเลียนบิดาของตนลับหลังว่าเป็นชาวฉี¹⁰ แห่งยุค

เขี้ยวฉางเยี่ยนมองตัวอักษร “เสวียน” ขนาดใหญ่ที่ดูเหมือนจะหล่นลงมาได้ทุกเมื่อ แล้วก็ต้องถอนใจด้วยความชื่นชมที่ตัวอักษรเขียนได้ดียิ่ง

เขี้ยวไหวยงเป็นประมุขบ้านสามของสกุลเขี้ยว¹¹ มีสมญาว่า “บัณฑิตสามชานาญ” เขี้ยวชาญการเสี่ยงทาย การปรุงยาอายุวัฒนะ และการเขียนอักษรศิลป์ โดยเฉพาะการเขียนอักษรเฉ่าซู่¹² ซึ่งได้ชื่อว่ามีฝีมือเป็นหนึ่งในปฐพี ไม่อาจหาผู้ใดเทียบเทียม

สกุลเขี้ยวสืบทอดศาสตร์และศิลป์แห่งอักษรและการกวีจากรุ่นสู่รุ่น ด้วยเหตุนี้ บุตรหลานชายหญิงในสกุลเขี้ยวทุกคนจึงได้รับการศึกษาตั้งแต่

⁸ แปลตามตัวอักษรว่า หอแขวน อักษร “เสวียน” (悲) มีหลายความหมาย นอกจากมีความหมายว่า “แขวน” ยังมีความหมายอื่นอีก เช่น แขวนบนที่สูง ลอย อันตราย เป็นต้น

⁹ ท่อนหนึ่งจากบทกวี *อวิหังหุจือซื่อ* ประพันธ์โดยเขี้ยวอาน นักการปกครอง นักการทหาร และกวีสมัยราชวงศ์จิ้นตะวันออก (ค.ศ. 317 - 420)

¹⁰ มาจากสำนวน “ชาวฉีกลัวฟ้าถล่ม” มีที่มาจากตำนานโบราณในสมัยราชวงศ์โจว (1046 - 256 ปีก่อนคริสต์ศักราช) มีชาวแคว้นฉีคนหนึ่งตื่นตระหนกอยู่ตลอดเวลากว่าฟ้าจะถล่มแผ่นดินจะทลาย กระทั่งไม่เป็นอันกินอันนอน ต่อมาสำนวนนี้ใช้อุปมาถึงคนที่ประวิตกในเรื่องที่ไม่จำเป็น

¹¹ การเรียงลำดับครอบครัวย่อยในตระกูลใหญ่จะเรียงตามลำดับศักดิ์อาวุโส โดยครอบครัวย่อยที่มีศักดิ์อาวุโสที่สุดจะนับเป็นครอบครัวย่อยลำดับที่หนึ่ง

¹² รูปแบบหนึ่งในการเขียนอักษรพู่กัน ลักษณะเด่นของลายเส้นตัวอักษรคือ เส้นขีดจะเชื่อมติดกันและตัวดูพุกกันอย่างรวดเร็ว

เยาว์วัย ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนเพื่อมุ่งเน้นขัดเกลาตนเองและสร้างครอบครัว ส่วนความทะยานอยากที่จะปกครองบ้านเมืองนั้นถูกกลดทอนจนแทบไม่เหลือด้วยคนสกุลเขี้ยวต่างดำรงตนตามหลักธรรมชาติดและการกระทำโดยไม่กระทำ¹³ ตามความเชื่อของสำนักเต๋าที่มาหลายชั่วอายุคน...วันก็แต่เขี้ยวเหวยซัน บิดาของเขี้ยวฉางเยี่ยน

เขี้ยวเหวยซันชอบรำดาบจับอาวุธตั้งแต่เยาว์วัย แต่กลับอ่อนด้อยในศาสตร์และศิลป์ด้านกวี รัชศกหย่งชิ่งปีที่เก้า เข้ารับราชการในกองทัพ กระทั่งได้เลื่อนตำแหน่งเป็นผู้ตรวจการประจำปิ่นโจว ทว่าน่าเสียดายที่ไม่เคยได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติภารกิจสำคัญ

จนกระทั่งเจ้าแคว้นเฉิงยกทัพมารุกรานหนานหน้ำทางทะเลบ่อยครั้ง แม้เป้าหมายในการโจมตีจะเป็นแคว้นฉี แต่ปิ่นโจวตั้งอยู่ระหว่างพรมแดนแคว้นฉีกับแคว้นเยี่ยน จึงพลอยได้รับผลกระทบไปด้วย ชาวประมงออกทะเลหาปลาไม่ได้ ต่างเดือดร้อนถ้วนหน้า เขี้ยวเหวยซันนำทัพเรือออกทะเลเพื่อคุ้มกันเรือของชาวประมง ระหว่างทางต้องเผชิญกับพายุเฮอร์ริเคน¹⁴ และสังหารศัตรูไปสามร้อยคน ทว่ากลับต้องพลีชีพในศึกครั้งนั้น

ตอนที่ได้รับข่าวร้าย เจิ้งชื่อเค้าโศกเสียใจจนตกลือดและคลอດก่อนกำหนด นางเสียเลือดมากขณะคลอດจนใคร ๆ ต่างคิดว่านางจะต้องสิ้นใจตามสามีไป ทว่าเจิ้งชื่อกลับกัดฟันฝืนทน จนในที่สุดก็คลอດเขี้ยวฉางเยี่ยนออกมาได้อย่างปลอดภัย

เขี้ยวไหวยงสงสารที่เจิ้งชื่อไร้ที่พึ่ง จึงอนุญาตให้นางแต่งงานใหม่ได้ แต่เมื่อเจิ้งชื่อมองดูบุตรสาวในท่อนผ้า สุดท่ายก็ส่ายหน้าปฏิเสธ ตัดสินใจอยู่

¹³ แนวคิดในปรัชญาเต๋าที่เชื่อว่าสรรพสิ่งล้วนแปรเปลี่ยนไปมาไม่มีที่สิ้นสุด ซึ่งก็คือสภาวะดูตรงข้าม (หยิน-หยาง) ดังนั้นมนุษย์จึงไม่ควรยึดมั่นถือมั่น หากแต่ควรปล่อยวาง ตระหนัก และรู้เท่าทันสภาวะดังกล่าว สำรวมตนเพื่อจะไม่ต้องเผชิญกับสภาวะแปรเปลี่ยนอันรุนแรง และควรรู้จักโอนอ่อนตามสภาพแวดล้อม ซึ่งก็คือการปรับตัวนั่นเอง

¹⁴ “ไค่ว” แปลว่า ไจโร ผู้บุกรุก ผู้รุกราน ศัตรู ในที่นี้ใช้เรียกศัตรูแคว้นเฉิงซึ่งมีพฤติกรรมรุกรานเยี่ยงโจร

เป็นสตรีม่ายในสกุลเขี้ยวต่อไป และตั้งใจเลี้ยงดูพุ่มพักลูกน้อยกำพร้าพ่อของตน

นางครองตนเป็นม่ายเรื่อยมา กระทั่งเวลาล่วงเลยไปสิบสองปี

เขี้ยวฉางเยียนเติบโตขึ้นในครอบครัวใหญ่ แม้มีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกับผู้อื่นบ้างเป็นครั้งคราว แต่ด้วยกฏตระกูลอันเข้มงวดและเที่ยงธรรม ก็ยังนับว่ามีชีวิตความเป็นอยู่สุขสบายตามอัตภาพ

สกุลเขี้ยวในยามนี้ นับว่าเป็นช่วงที่รุ่งเรืองที่สุด บุตรหลานรุ่นปัจจุบันประกอบด้วยชายห้าสิบหกคนและหญิงสามสิบคน ในบรรดาลูกพี่ลูกน้องร่วมรุ่นเหล่านี้ เขี้ยวฉางเยียนมีได้โดดเด่นแต่อย่างใด ทั้งเจ้ชื่อก็ได้เข้มงวดกวาดขันกับบุตรสาว นางจึงใช้ชีวิตอย่างอิสระเสรี ด้วยเหตุนี้ ในสายตาของทุกคน เขี้ยวฉางเยียนจึงเป็นเพียงเด็กหญิงธรรมดาที่มีนิสัยแก่นแก้วคนหนึ่ง

ไม่เคยมีผู้ใดคาดคิดว่าจะมีพระเมตตาตกลงมา ทำให้ชะตาชีวิตของนางแปรผันไปนับแต่บัดนี้

มีทั้งคนที่อิจฉา คนที่ริษยา คนที่ยินดีด้วย และคนที่มองอย่างดูแคลน ส่วนตัวเขี้ยวฉางเยียนเอง นางรู้สึกสิงโลดในคราแรก จากนั้นก็รู้สึกสับสน ต่อมาก็รู้สึกหวาดหวั่น จนกระทั่งเมื่อได้มายืนมองตัวอักษร “เสวียน” ที่หน้าห้องหนังสือในขณะนี้ ตัวอักษรที่เขี้ยวไหวยงคัดสรรมาจากบรรดอักษรถัวเดียวกันซึ่งเขาเขียนไว้นับร้อยตัว นางพลันรู้สึกใจหิวร้าวกับถูกแขวนอยู่บนที่สูงเช่นกัน ทั้งไม่อาจชมความรู้สึกนั้นไว้ได้

หลังจากที่สูญหายใจลึกลหลายครั้ง นางจึงเคาะประตู

“เข้ามา” แต่เสียงนั้นกลับไม่ใช่เสียงของเขี้ยวไหวยง

เขี้ยวฉางเยียนผลักประตูเข้าไป สีหน้าของนางตกใจยิ่ง “พี่แก้ว เหตุใดจึงเป็นพี่”

เวลานี้ผู้ที่กำลังยืนอ่านม้วนตำราที่หน้าชั้นหนังสือกลับเป็นเด็กหนุ่มรูปงามเขี้ยวฉิวเวย

“บิดามีธุระด่วนต้องออกไปข้างนอก ยังไม่รู้ว่าจะกลับมาเมื่อใด จึงกำชับให้ข้าสอนวิชาให้เจ้าแทน นิ่งสิ”

เขี้ยวฉางเยียนถอนใจโล่งอก “ดีจริง! เพียงคิดว่าจะต้องอยู่กับท่านลุงห้าตามลำพัง ข้าก็รู้สึกหวั่นววมแล้ว”

เขี้ยวฉิวเวยใช้ม้วนตำราในมือสะกิดขาข้างหนึ่งของนางซึ่งพาดอยู่บนตั่ง เขี้ยวฉางเยียนรีบหุดขา จัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อยแล้วนั่งตัวตรง

เขี้ยวฉิวเวยยื่นกระดาษแผ่นหนึ่งให้นาง

“นี่คือ...?”

“ตำราเรียนที่บิดาจัดไว้ให้เจ้า นั้นหมายความว่า...นับจากนี้หนึ่งปี ตั้งแต่ยามเกาะถึงยามจ่อ¹⁵ เจ้าจะไม่มีเวลาวางให้อู้อีกต่อไป”

เขี้ยวฉางเยียนมองตัวอักษรที่ียบบนกระดาษแผ่นนั้น พลันรู้สึกเหมือนตายทั้งเป็น

วิชาพิณ...

ขณะที่เขี้ยวฉางเยียนกำลังฝึกตีพิณอย่างตั้งอกตั้งใจ เขี้ยวฉิวเวยซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ ก็ได้แต่เอามือกุมหน้าผากกลางถอนใจ สีหน้าของเขาเหมือนตายทั้งเป็น

วิชาวาดภาพ...

เขี้ยวฉางเยียนวาดภาพเสร็จอย่างรวดเร็ว ส่งให้เขี้ยวฉิวเวย เมื่อเขี้ยวฉิวเวยดูภาพวาดของนาง สีหน้าของเขาก็เหมือนตายทั้งเป็น

วิชาหมาก...

เขี้ยวฉางเยียนครุ่นคิดอยู่นานสองนาน จากนั้นจึงเดินหมากอย่างระมัดระวัง ในที่สุดเขี้ยวฉิวเวยซึ่งนั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามก็ไม่ได้ตีสีหน้าเหมือนตายทั้งเป็นอีก แต่กลับพนหัวเราะเสียงดังออกมา เขาหัวร่ออหายนน้ำตาเล็ด

วิชาอักษรศิลป์...

เขี้ยวฉิวเวยวางกระดาษเขวียนจื่อ¹⁶ ปีกหนึ่งลงตรงหน้าเขี้ยวฉางเยียน นางเริ่มฝึกคัดตัวอักษรอย่างถนัดมือกระดาษ เขียนไปได้สองสามตัวก็เงยหน้า

¹⁵ “ยามจื่อ” อยู่ระหว่างเวลา 19.00 - 21.00 นาฬิกา

¹⁶ กระดาษที่มีคุณภาพสูงชนิดหนึ่ง ใช้สำหรับเขียนตัวอักษรและวาดภาพพู่กัน

ขึ้น เห็นสีหน้าประหลาดของเขี่ยจื่อเว่ย เขี่ยฉางเยียนโมโหจนลุกพรุด
ขึ้นมาตีเขาทันที...

นอกหน้าต่าง ไร่ไผ่ร่วงโรย หมอกหนาค่อย ๆ กลายเป็นหิมะ
ขาวโพลน

กลางดึก ภายในห้องหนังสือ

เขี่ยไหวยงใช้กรรไกรเงินพกตัดไล่เทียนกิ่งท่อนหนึ่ง จากนั้นโบกมือ
ให้เกิดลม เมื่อแสงเทียนสว่างขึ้น จึงใช้ที่ครอบกรรไกรโปร่งสี่เขี้ยวคลุมกลับ
เข้าไปใหม่

เมื่อชั้นตอนทั้งหมดเสร็จสิ้น เขาจึงบรรจุเซตมือ ค่อย ๆ หันกลับมา
นั่งลงที่โต๊ะหนังสือ “ว่ามา”

เขี่ยจื่อเว่ยซึ่งคุกเข่าอยู่หน้าโต๊ะแสดงความเคารพครั้งหนึ่ง “ขอรับ
ตลอดครึ่งปีมานี้ ลูกได้ถ่ายทอดวิชาให้น้องลิบเก้าตามที่บิดากำชับไว้ แต่
กลับไม่ได้ผลนัก นางไม่ได้เกียจคร้าน หากแต่ไร้พรสวรรค์ด้านพิณ หมาก
อักษรศิลป์ และวาดภาพ”

เขี่ยไหวยงพลิกดูสมุดบันทึกผลการเรียนของเขี่ยฉางเยียน นิ้วหน้า
เล็กน้อย

“อย่างเช่นทำนองพิณ นางแยกความแตกต่างของระดับเสียงเจวี่ย
จื่อ อวี¹⁷ไม่ออก เพียงแต่จำวิธีการตีได้แม่นยำ เมื่อบรรเลงเพลงด้วยวิธี
เช่นนี้ย่อมขาดความพลิ้วไหว

“ชั้นเชิงการเดินหมาก ลูกไม่ได้ให้นางวางแผนเดินหมากล่วงหน้าลิบตา
เพียงให้วางแผนล่วงหน้าสามตา แต่นางก็ยังเดินหมากอย่างจนปัญญา

“ฝีมือการเขียนอักษรศิลป์ อาจเป็นเพราะนางหมั่นฝึกฝนมากจนเกินไป
จึงยึดติดอยู่กับตัวอักษรต้นแบบ เมื่อเป็นเช่นนี้ ตัวอักษรที่เขียนออกมาจึง

¹⁷ ระดับเสียงดนตรีของจีน ประกอบด้วย 5 เสียง ได้แก่ กง ซาง เจวี่ย จื่อ อวี ซึ่งเทียบ
ได้กับโน้ตดนตรีสากล โด เร มี ซอล ลา ตามลำดับ

เป็นตัวอักษรที่เขียนอย่างระมัดระวัง ลายเส้นขาดชีวิตชีวา

“ฝีมือการวาดภาพ นางสามารถวาดสิ่งที่อยู่ตรงหน้าได้เหมือนทุก
กระเบียดนิ้ว ทว่าไร้จินตนาการ” กล่าวจบ เขี่ยจื่อเว่ยจึงสรุปความว่า “ลูก
คิดว่า หากให้นางฝึกฝนต่อไป คงทำได้เพียงผ่านเกณฑ์ แต่หากจะให้ฝึกฝน
จนมีความสามารถโดดเด่น คงยากยิ่งนัก”

เขี่ยไหวยงนั่งฟังเงียบ ๆ จนจบ สายตามองไปยังฉากกั้นเขียนลาย
เคลือบเงาซึ่งวางอยู่ไม่ไกล จากกันนี้เชื่อมต่อกันสี่บาน บนฉากแต่ละบาน
เป็นภาพสี่ฤดูกาล แต่เป็นภาพสี่ฤดูกาลที่แตกต่างจากภาพทิวทัศน์ตามฤดูกาล
ทั่วไป...

วสันตฤดู เป็นภาพท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาว ดูคล้ายกลุ่มดาว
เปย์โตว์¹⁸ ที่เรียงตัวเป็นรูปกระบวยตักน้ำขึ้นไปทางทิศบูรพา

คิมหันตฤดู เป็นภาพไข่มุกสองฟองวางอยู่ในตาข่ายไหมหลากสี
ไข่มุกฟองหนึ่งสมบูรณ์ดี ส่วนอีกฟองแตก เห็นได้ชัดว่าเป็นไข่มุกที่แตกจากการ
แพ้ชนไข่มุก¹⁹

สารทฤดู เป็นภาพกระดองเต่าที่ถูกย่างจนแดง ข้างกระดองเต่ามีต้น
ข้าวสาลีที่ออกรวงงามวางอยู่พอนหนึ่ง

เหมันตฤดู เป็นภาพเตาดินเผาขนาดเล็ก สุรารสเลิศบนเตากำลัง
เดือดได้ที่ ข้างๆ มีจอกสุราสองใบ ใบหนึ่งตั้ง ใบหนึ่งล้ม สุรารสเลิศหกเลอะ
เต็มพื้น

ภาพวาดทั้งสี่ใช้ลายเส้นเรียบง่าย วัตถุทุกชิ้นเพียงไม่กี่ครั้ง จึงเหลือ
พื้นที่สีขาวไว้มาก บนฉากบานสุดท้ายลงชื่อท้ายภาพว่า ‘เขี่ยฝานอี่แห่งอินโจว
น้อมจิตถวายพร’

เขี่ยจื่อเว่ยมองตามสายตาเขี่ยไหวยงไปยังฉากกั้นนั้น แววดาวบูไหว

¹⁸ กลุ่มดาวกระบวยใหญ่ (Big Dipper) หรือกลุ่มดาวหมีใหญ่ตามตำนานกรีก หรือที่คนไทย
เรียกว่ากลุ่มดาวจระเข้

¹⁹ การละเล่นโบราณของจีนในคืนวันสารทสี่ขา (วันเริ่มต้นฤดูร้อน) ตรงกับวันขึ้น 2 ค่ำ
เดือน 3

เล็กน้อย เขาเอ่ยพลางทอดถอนใจ “กลุ่มดาวเป็ยโต้วซี้ไปทางทิศตะวันออก หมายถึงฤดูวสันต์ เด็ก ๆ เล่นชนไข่หมายถึงฤดูคิมหันต์ เต่าอย่างและรวงข้าว สุกสีเหลืองทองหมายถึงฤดูสารท มดเขี้ยว²⁰บนสุราใหม่หมายถึงฤดูเหมันต์ ภาพสื่อความหมายได้โดยไม่ต้องอาศัยตัวอักษรสักตัว ทั้งยังทำให้ผู้ชมภาพ รู้สึกตื่นตาตื่นใจ เพราะภาพทั้งสี่ไม่ได้ใช้ภาพทิวทัศน์ที่พบเห็นทั่วไป ไม่ใช่ ภาพบุปผยามวลันต์ จันทรายามสารท พิรุณโปรยยามคิมหันต์ และหิมะ ยามเหมันต์ ย้อนกลับไปครานั้น ตอนที่ภาพนี้ถูกนำมามอบให้บิดาในงานเลี้ยงฉลองวันเกิด ผู้คนต่างพากันชื่นชม พี่สามเป็นผู้มีความสามารถ ยิ่งนัก น้องสิบเก้าคงไม่อาจทัดเทียมนางได้ แต่ว่า...”

เขี้ยวจ้อเวยกกล่าวถึงตรงนี้ก็มองตรงไปยังบิดา พลางเอ่ยซ้าๆ “นางจากโลกนี้ไปแล้ว ไม่อาจหวนคืน หากจะเปรียบเทียบน้องสิบเก้ากับนาง ย่อมไม่ยุติธรรมต่อน้องสิบเก้า”

“พ่อไม่ได้จะเปรียบเทียบ เพียงแต่รู้สึกสะท้อนใจ ชีวิตคนเราเป็นดังละคร” เขี้ยวไหวยงเอ่ยพลางลุกขึ้นเดินไปยังเบื้องหน้าฉากกัน ปลายนิ้ว ลั่นระริกเล็กน้อยลูบภาพบนฉากนั้น “ต้องโทษที่ข้าอวดตนว่าเสี่ยงทายได้ แม่นยำดุจเทพ ล่วงรู้ความลับสวรรค์ แต่กลับเสี่ยงทายได้ฉกัลักษณะนั้น ทำให้บิดาผู้งามพร้อมที่สุดของตระกูลเราต้องจบชีวิตลง ทุกครั้งที่คิดถึงเรื่องนี้ พ่อก็รู้สึกผิดต่อผานอี ครานั้นอาจารย์เงินก็เตือนแล้วแท้ๆ บอกว่าจะเกิดภัยจากพายุหมุน”

“บิดาอย่าได้คิดเช่นนั้น แม้ท่านจะเป็นผู้เสี่ยงทายฤกษ์ออกเดินทางเอง แต่พี่สามเกิดล้มป่วยกะทันหันระหว่างทาง ทำให้การเดินทางล่าช้าไปหนึ่งวัน ด้วยเหตุนี้จึงประสบพายุหมุนในทะเลหมี่จิน นี่เป็นชะตาของนาง ลิขิตฟ้า... ย่อมมีอาจฝัน”

เขี้ยวไหวยงหลับตาด้วยความเจ็บปวด จากนั้นหันกลับไปยังโต๊ะหนังสือ

²⁰ คือฟองที่ลอยอยู่บนผิวหน้าของสุราดื่มใหม่ๆ ที่ยังไม่ได้อกรอง มีสีเขี้ยวเล็กน้อยและเป็นฟองเล็กละเอียดเหมือนมด จึงเรียกว่า “สิ่ว” หรือมดเขี้ยว

จ้องสมุดบันทึกผลการเรียนของเขี้ยวฉางเยียน ครุ่นคิดอยู่นานจึงเอ่ย “เอาเถิด อย่างไรเสียก็ต้องอยู่กับปัจจุบัน”

เมื่อเขี้ยวฉางเยียนผลึกประตูดุหอ “เสวียนเก้อ” เข้าไปในห้องหนังสืออีกครั้ง ก็พบว่ามิบังสิ่งแปลกไป

บนโต๊ะสูงริมหน้าต่างด้านตะวันออก กระถางทองแดงส่งกลิ่นหอมของกำยานที่จุดไว้ ควันสีชาวลอยอ้อยอิ่งท่ามกลางม้วนตำราที่วางเรียงรายอยู่ในห้อง ทำให้บรรยากาศผ่อนคลายลงบ้าง

หลังจากนั่งงันไปครู่หนึ่ง นางก็รีบคุกเข่าทำความเคารพอย่างเต็มพิธีการ “ฉางเยียนคารวะท่านลุงห้า”

ชายผู้หนึ่งก้าวออกมาจากหลังม่านไม้ไผ่ซ้าๆ เขาสวมชุดนักพรตเต๋าในมือถือม้วนตำรา เขาก็คือเขี้ยวไหวยง “ลุงเพิ่งกลับมาถึงบ้านเมื่อคืน เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าคนที่อยู่ในห้องหนังสือคือลุง”

“พี่เก้าไม่ชอบเครื่องหอม” เขี้ยวฉางเยียนตอบพลางซ่อนตาขึ้นมองเขี้ยวไหวยงอย่างหวาดหวั่น

“จริงสินะ” เขี้ยวไหวยงพยักหน้าเล็กน้อย เป็นเชิงให้นางนั่งลง

เขี้ยวฉางเยียนนั่งลงอย่างประหม่า รู้สึกสะท้อนหลังวาบ ที่จริงเขี้ยวไหวยงเป็นคนสงวนท่าที มิใช่คนดุร้าย แต่ด้วยเหตุที่เขาไม่ยิ้มแย้ม จึงทำให้ผู้อื่นรู้สึกเข้าถึงได้ยาก

“ลุงดูผลการเรียนตลอดครึ่งปีที่ผ่านมาของเจ้าแล้ว”

เหงื่อเย็นผุดขึ้นที่หน้าผากของเขี้ยวฉางเยียนทันที

หน้าซ้าหลังจากที่เขี้ยวไหวยงกล่าวจบก็นิ่งไป เอาแต่จ้องมาที่นาง จ้องจนนางไม่อาจนั่งนิ่งๆ ได้

“ฉางเยียนโง่...โง่เขลา มิ...มีอาจทำได้ตามที่ท่านลุงห้าคาดหวัง...”

“อืม”

เขี้ยวฉางเยียนรู้สึกถูกในลำคอ หัวใจแทบจะเต้นโลดขึ้นมาที่คอหอย

“ดังนั้น ลุงจึงตัดสิ้นใจเปลี่ยนวิธี ใช้วิธีสอนตามความสามารถและ

ความถนัดของเจ้าแทน เจ้าจะเป็นหวงโเฮ้วในภายหน้า หากไม่เชี่ยวชาญ ศิลปะลีแขนง²¹ ก็ไม่เป็นไร”

“จริงหรือเจ้าคะ” เขี่ยฉางเยียนไม่อยากจะเชื่อ

เขี่ยไหวยงจ้องตาดนางพลางเอ่ยซ้ำๆ “ผู้เป็นหวงโเฮ้ว หากอยากฟัง เพลงพิณ ย่อมมีอาจารย์พิณชั้นยอดมาบรรเลงให้ฟัง แต่หากเจ้าอ่อนด้อย ความรู้ แยกแยะไม่ออกว่าเสียงพิณที่ไพเราะเป็นเช่นไร ย่อมเป็นที่ขบขัน ของผู้รู้ทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้ แม้เจ้าตีพิณได้ไม่ดีก็ไม่เป็นไร แต่ต้องรอบรู้ เรื่องพิณ”

เขี่ยฉางเยียนรีบค้อมคำนับ “ฉางเยียนจะจดจำไว้เจ้าคะ”

“เวลานี้นับว่าเจ้าพอมีพื้นฐานบ้างแล้ว นับจากวันนี้ไป วิชาตีพิณ ของเจ้าให้เปลี่ยนเป็นวิชาฟังพิณ วิชาวาดภาพเปลี่ยนเป็นวิชาชมภาพ ลุงจะ หานักบรรเลงพิณเลื่องชื่อมาบรรเลงพิณให้เจ้าฟัง และเสาะหาภาพวาดที่มี ชื่อเสียงทั้งในอดีตและปัจจุบันมาให้เจ้าชมและวิเคราะห์ แต่เจ้ายังคงต้องฝึก เขียนอักษรศิลป์ต่อไป เพราะอย่างไรเสียเจ้าก็ต้องลงมือเขียนพระเสาวนีย์ ด้วยตนเองถูกหรือไม่”

“เจ้าคะ”

“ส่วนเรื่องการเดินหมาก หากพิจารณาให้ดีก็คือการฝึก ‘วางกลยุทธ์’ อย่างหนึ่ง หากปรับเปลี่ยนมาเป็นการฝึกวางแผนในชีวิตก็คือ ก่อนที่เจ้าจะ ลงมือทำอะไรใด จงไตร่ตรองให้รอบคอบเสียก่อนว่า...เหตุใดจึงต้องทำสิ่งนั้น เมื่อลงมือทำไปแล้ว ผลที่ตามมาจะเป็นเช่นไร หากเกิดเรื่องเหนื่อความ คาดหมายขึ้นจะแก้ไขอย่างไร และเจ้าจะทำสิ่งนั้นเพื่อเป้าหมายใด นี่เป็นวิชา สำคัญที่สุดสำหรับผู้ที่จะเป็นหวงโเฮ้ว”

เขี่ยไหวยงพูดมาถึงตรงนี้ก็กลับดูกังวลขึ้นมา เขาหุบตาลง ลังเลอยู่ ครู่หนึ่งจึงกล่าวต่อ “เจิ้งชื่อ มารดาของเจ้าเป็นคนเข้มแข็งและยืนหยัด

ในคุณธรรม นางจึงเลี้ยงดูเจ้าให้เป็นผู้มีจิตใจดี นี่นับเป็นเรื่องดี แต่ด้วย เหตุที่นางไม่ได้วางแผนเพื่อตนเอง จึงทำให้บุตรสาวที่นางพุ่มพักเลี้ยงดูมา ไร้เล่ห์เหลี่ยม...”

เขี่ยฉางเยียนนิ่งไป “ท่านลุงห้าหมายความว่า จะให้ข้าฝึกใช้เล่ห์เหลี่ยม อย่างนั้นหรือเจ้าคะ”

“ถูกต้อง” เขี่ยไหวยงตอบเสียงหนักแน่น “ในและนอกราชสำนัก แตกต่างกันอย่างยิ่งนัก เมื่ออยู่ข้างนอกย่อมมีอิสระเสรี ทำทุกอย่างได้ตั้งใจ ปรารถนา แต่เมื่ออยู่ในราชสำนักย่อมไม่อาจทำเช่นนั้นได้ เจ้าจะเป็นหวงโเฮ้ว ในอนาคต วังหลวงเป็นสถานที่เช่นไร เจ้ารู้หรือไม่ สนมนางในนับพัน ข้าหลวงชายหญิงมากมายดูปุยมะธ เจ้าจะควบคุมพวกเขาด้วยวิธีใด จะ ทำให้พวกเขายอมสยบได้อย่างไร หากไร้ปัญญาย่อมไม่อาจจัดการเรื่องต่างๆ หากไร้แผนการย่อมไม่อาจควบคุมคน หากเจ้าทำไม่ได้ ย่อมมีผู้อื่นมาแทนที่ เจ้า และเมื่อถูกผู้อื่นแทนที่ หากเจ้าตายไปเสียก็คงหมดปัญหา แต่หาก เจ้ายังไม่ตาย เจ้าจะมีชีวิตอยู่เช่นไร”

เขี่ยฉางเยียนหน้าเผือดสีเล็กน้อย นางรู้สึกมีมึงง ตื่นตระหนก ทั้งยัง สลดใจอย่างบอกไม่ถูก

นางเพิ่งจะอายุสิบสองปี ก่อนหน้าที่จะถูกคัดเลือกเป็นหวงโเฮ้ว นาง ไม่เคยคิดเรื่องอื่นที่สำคัญไปกว่า “มือต่อไปจะกินอะไรดี” ตลอดครึ่งปีมานี้ นางต้องฝึกฝนตนเองอย่างคร่ำเคร่งทุกวัน และกังวลเพียงว่า “หากผล การเรียนขึ้นไม่ขึ้น สอบไม่ผ่าน จะทำเช่นไร”

แม้ก่อนหน้านี้มารดาจะเคยบอกเป็นนัยถึงความยากลำบากในการ เป็นภรรยาหวงตี้ให้นางฟังมาบ้าง แต่ก็ไม่พัวเรื่อง “การช่วยแบ่งเบาภาระ ของสามีและการอบรมเลี้ยงดูบุตร” หาได้เกี่ยวข้องกับความเป็นความตายไม่

สิ่งที่เขี่ยไหวยงกล่าวกับนางในยามนี้ กลับเป็นการดึงแพรรณ ชั้นนอกอันทรูทรางดงามที่ห่อหุ้มร่างกายของ “หวงโเฮ้ว” ออกจนหมดสิ้น เผยให้เห็นกลิ่นไอน้ำที่ठाโถม และอันตรายรอบด้านที่แฝงเร้นภายใน

“ลุงรู้ว่าเจ้าไม่เคยคิดถึงเรื่องเหล่านี้ ถ้าเช่นนั้นนับแต่นี้เป็นต้นไป จง

²¹ ศิลปะลีแขนงที่ปัญญาชนควรฝึกฝนให้ชำนาญตามแนวคิดขงจื้อ ได้แก่ พิณ หมากล้อม อักษรศิลป์ และการวาดภาพ

“ใครตรงให้ถึถึถึว่าหวงโฮ่วคือใคร”

เซียงฉางเยียนกัดริมฝีปาก นิ้วมือกำเข้าหากันแน่น จากนั้นก็เงยหน้า ขึ้นถามด้วยความโกรธซึ่ง “ท่านลุงห้า ฉางเยียนขอบังอาจถามสักคำ... ตอนนั้นพี่สามก็เคยใครตรงปัญหาข้อนี้ด้วยหรือ”

เซียงโหวยงคล้ายจะยิ้มออกมา นี่เป็นครั้งแรกที่เซียงฉางเยียนเห็นเขา ยิ้ม

“เจ้า...ชอบฝานอิหรือไม”

“ชอบสิเจ้าคะ”

“เหตุใดจึงชอบ”

“พี่สามปฏิบัติต่อข้าเหมือนน้องสาวแท้ๆ รักข้า สงสารข้า ปกป้องข้า...” เซียงฉางเยียนเอ่ยได้เพียงครึ่งเดียว จู่ๆ ก็เงยไป ถ้อยคำนั้นของเซียงโหวยงยังดังก้องอยู่ข้างหู “หากไร้ปัญญาอย่ามัวมาจัดการเรื่องต่างๆ หากไร้แผนการอย่ามัวมาควบคุมคน” นางรู้สึกหวาดกลัวขึ้นมาจับใจ

“ตอนที่ฝานอิอายุเท่าเจ้า นางก็แตกฉานในกลวิธีบงการคนแล้ว”

เซียงฉางเยียนจำไม่ได้ว่าตนเรียนต่อไปในสภาพเช่นไร กลับมาถึงเรือนตนเองได้อย่างไร และกลับไปอย่างไร

นางรู้สึกมีนงงราวกับลอยอยู่บนเมฆหมอกกลางอากาศ ไม่อาจบินขึ้นไป แต่ก็ไม่ร่วงหล่นลงมา

ในฝันดูเหมือนจะย้อนกลับไปเมื่อครั้งอายุเก้าขวบ นางเอามือปิดจมูกวิ่งเข้าไปในเรือนน้อยเซียงเฉียว พุดกับหญิงสาวผู้อยู่ท่ามกลางแสงทองเปล่งประกาย “พี่สาม ข้าจะได้เป็นหวงโฮ่วแล้ว”

หญิงสาวคนนั้นหันหน้ามา ทว่าสีหน้าและแววตาคมกริบกลับหยาบหยัน “เช่นเจ้านะรี”

เซียงฉางเยียนปล้นตกใจตื่น เหงื่อผุดเต็มศีรษะ

ภายในห้องมีกระถางไฟ ถ่านในกระถางยังแดงอยู่ เปลวไฟลุกวายเป็นระยะ สาดแสงหม่นสลัวไปทั่วห้อง

เจิ้งชื้อนั่งอยู่ที่ขอบเตียง ใช้ผ้าเช็ดหน้าซับเหงื่อให้บุตรสาวเบาๆ “หวันหวัน ฝันร้ายหรือลูก”

“ท่านแม่ หากตอนนี้ข้าบอกว่าไม่อยากเป็นหวงโฮ่วแล้ว ท่านแม่จะผิดหวังในตัวข้าหรือไม่”

“เป็นเพราะการฝึกฝนวิชาหนักหนาเกินไปหรือ” เจิ้งชื้อลูบนิ้วมือบุตรสาวด้วยความสงสาร นิ้วของบุตรสาวด้านขึ้นทุกวัน

“ไม่ใช่เจ้าคะ ข้าแค่ ก็แค่...ไม่อยากเป็นแล้ว”

เจิ้งชื้อเงยไปครู่หนึ่ง ลูกขึ้นไปรินน้ำถ้วยหนึ่งบนโต๊ะ นำมาให้เซียงฉางเยียนดื่ม เมื่อน้ำอุ่นล่องผ่านลำคอก็อบอุ่นไปถึงหัวใจ ในที่สุดเซียงฉางเยียนก็รู้สึกอุ่นขึ้นมาบ้าง

จากนั้นเจิ้งชื้อจึงเอ่ยถึงเรื่องที่กำลังคุยกันต่อ “หวันหวัน ราชโองการมีอาจชัดเจน”

เซียงฉางเยียนเอ่ยอย่างเตล็ดลือ “ข้าทราบดีเจ้าคะ”

“ว่าแต่ลุงห้าพูดอะไรกับลูก ตั้งแต่กลับมา ลูกก็ดูกระวนกระวายตลอด”

“ท่านลุงห้าบอกว่าข้าไม่รู้กลวิธีบงการคน ยากที่จะเป็นหวงโฮ่วที่ดีได้”

ไต้ยิ่นเช่นนั้น ขนตาของเจิ้งชื้อก็ลั่นระริกเล็กน้อย แต่ในที่สุดก็ยิ้มออกมา “หากว่ากันตามเหตุผล ลุงห้าเป็นอาจารย์ของลูก แม่ไม่ควรโต้แย้งคำพูดของเขา แต่ว่าหวันหวัน การเป็นหวงโฮ่วนั้น ไม่จำเป็นต้องบงการคนเก่งเสมอไป”

เซียงฉางเยียนเบิกตากว้าง

“บิดาของเจ้าหวังตบแต่งน้องสาว แพรพรรณนางมิงามเท่าแพรพรรณของบ่าวไพร่ ยามไถลวันเพ็ญ เป็นมงคล...หวันหวัน เจ้ารู้หรือไม่ว่ามีความหมายอย่างไร”

“รู้เจ้าคะ กล่าวถึงคราวที่บิดาของเจ้าหวังยกน้องสาวของตนให้ตบแต่งกับโจวเหวินหวัง เลื้อผ้าของหวงโฮ่วในโจวเหวินหวังเรียบง่ายยิ่งนัก เรียบง่ายยิ่งกว่าเลื้อผ้าของบ่าวผู้ติดตามเสียอีก”

“ถูกแล้ว ดังนั้นคำทำนายของนักลักษณะนี้จึงหมายความว่า ผู้เป็นภรรยาไม่ควรใช้ความงามปรนเปรอสามี ทั้งไม่ควรถือนั้นในยศศักดิ์ หากแต่ควรโอนอ่อนเที่ยงธรรม อ่อนน้อมถ่อมตน เช่นนี้จึงเป็นวิถีของผู้เป็นหวงโฮ่ว”

เขียนฉางเขียนทำท่าครุ่นคิด

“นับแต่ราชวงศ์ฉินเป็นต้นมา แม้ประชาชนจะเคารพนับถือหวงโฮ่ว หว่ากลับมีหวงโฮ่วเพียงสองพระองค์เท่านั้นที่ได้รับการยกย่องกล่าวขานสืบต่อมา นั่นคือตัวอู๋ฝิง หวงโฮ่วในฮั่นเหวินตี้ และอินลีหว่า หวงโฮ่วในฮั่นกวางอู๋ตี้ เป็นเพราะเหตุใด ก็เพราะทั้งสองพระองค์มีน้ำพระทัยเมตตาเปิดเผย เที่ยงธรรม” ขณะที่เจิ้งซื่อกำลังกล่าวอย่างเพลิดเพลิน นางก็ถอดรองเท้าขึ้นไปเอนหลังบนเตียงกับบุตรสาว “แล้วลองดูหวงโฮ่วสกุลหลิว ในฮั่นเกาจู่สิ นางสำเร็จราชการแทนหวงตี้ กุมอำนาจถึงสิบหกปี เช่นนี้นางเป็นผู้รู้แผนการหรือ เป็นผู้ด้อยปัญญาหรือ หว่าคนรุ่นหลังกลับกล่าวถึงนางเช่นไรบ้างเล่า”

“จิตใจอำมหิต ระวังระวัง ให้ฉีเต้าฮู่หวังตี้มีสุราพิษ ทั้งยังทำร้ายสามีช้อย่างโหดเหี้ยมทารุณ”

“ถูกต้อง อย่าว่าแต่คนรุ่นหลังเลย กระทั่งสามีของนางก็ยังรังเกียจนาง บุตรชายของนางก็ยังตำหนินาง ‘สิ่งที่นางกระทำทำให้สิ่งที่มีมนุษย์พึงกระทำ เช่นนี้แล้ว หวันหว่านคิดว่าชีวิตของนางมีความสุขหรือไม่’

เขียนฉางเขียนส่ายหน้า

“แม่แต่งเข้าสู่สกุลเมื่ออายุสิบห้า บิดาเจ้าออกมาห้พตลอดทั้งปี หลายปีกว่าจะได้พบกันสักครา หากแม่คิดใช้แผนการ ก็ยอมย้ายไปอยู่ที่ปิ่นโจวกับบิดาเจ้า แต่แม่เคารพในการตัดสินใจของบิดาเจ้า เขาต้องการปกป้องบ้านเมืองด้วยความภักดี ไม่อาจยอมให้ความสุขส่วนตนกระทบต่อความสัตย์ซื่อและความทุ่มเทที่มีต่อแผ่นดิน แม่จึงใช้ชีวิตเช่นนี้มาตลอดสิบปี”

เขียนฉางเขียนอึ้งงั้น ชั่วขณะนั้น ในใจนางท่วมท้นด้วยอารมณ์ความรู้สึกนับร้อยพัน

ทว่าสีหน้าของเจิ้งซื่อกลับเรียบเฉย “บิดาเจ้าเคราะห์ร้ายตายจากไป ประมุขตระกูลอนุญาตให้แม่แต่งงานใหม่ได้ แต่แม่ปฏิเสธ เพราะเหตุใด”

เขียนฉางเขียนขอบตาแดงเรื่อ “ท่านแม่ทำเพื่อลูก...”

“เพื่อเจ้า และเพื่อครองตนในคุณธรรม ถูกแล้ว แม่ไม่เคยคิดใช้แผนการ ทั้งไม่ได้ใส่ใจเรื่องวางอุบาย แต่ทุกอย่างที่แม่ทำไป ก็ทำให้คนในตระกูลยกย่องชื่นชมและคอยช่วยเหลือมาตลอดสิบสองปี ทำให้เจ้ามีชีวิตที่สุขสบายและเติบโตขึ้นอย่างไร้ทุกข์ไร้กังวล” เจิ้งซื่อลูบเรือนผมของบุตรสาวพลางเอ่ย “ลูกแม่ ชีวิตคนเรานั้นมีทั้งได้และเสีย จะคิดเล็กคิดน้อยไปเสียทุกเรื่องได้อย่างไรว่าตนได้ประโยชน์หรือเสียประโยชน์ ขอเพียงเจ้าวางตนอยู่ในครรลอง ยึดมั่นในคุณธรรม มีจิตเมตตา ย่อมไม่ต้องหวั่นเกรงผู้ใด”

เขียนฉางเขียนรู้สึกราวกับได้เนยใสรินรดศีรษะ²² นางลูกขึ้นคุกเข่าคำนับมารดา “ลูกเข้าใจแล้ว ขอขอบคุณท่านแม่ที่สอนสั่ง”

“เข้าใจแล้วจริงหรือ”

“เจ้าคะ วิชาหมาก อ้อ ไม่ใช่ ศาสตร์การวางแผนของท่านลุงห้า ลูกก็จะตั้งใจศึกษา เหมือนล่องเรือในทะเลกว้าง ปล่อยให้ท่านลุงนำลูกพ้นผาคลื่นลม หว่าลูกมีสมอเรือเป็นหลักยึดอยู่ในใจ”

แสงตะเกียงวูบไหว ส่องสะท้อนดวงตาของเขียนฉางเขียนเป็นประกายแวววาว

หิมะละลาย สายลมอ่อนพัดโชย ต้นหญ้าออกงาม นกขมิ้นโบยบิน²³

ขึ้นสามค่ำเดือนสาม ดอกเสैया²⁴ ผลิบาน เขียนฉางเขียนเติบโตขึ้นอีกขวบปี

²² เป็นสำนวน หมายถึง ประจักษ์แจ้งทางธรรมจนแตกฉานในทางโลก ในสมัยโบราณ น้ำมันที่ได้จากเนยใสมักนำมาใช้ทำเทียนบูชาพระ จึงถือเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์สูงค่า

²³ เป็นท่อนบรรยายภาพยามสายัณห์ของฤดูใบไม้ผลิในเจียงหนาน ต่อมานำมาใช้บรรยายความงดงามของฤดูใบไม้ผลิ

²⁴ พืชในตระกูลโปต้น ดอกมีขนาดใหญ่และสวยงาม มีหลายสี เช่น ชมพู แดงอมม่วง ชาว มักนำมาใช้เป็นไม้ประดับและปรุงยา

วันนี้เอง เยียนหวังส่งผู้แทนมาถึงอินโจว

ขณะที่เขี่ยฉางเยียนเดินตามเจิ้งชื่อมาถึงโถงรับรองแขก เขี่ยไหวยงกำลังรับรองผู้แทนพระองค์ด้วยน้ำชา เมื่อเขี่ยฉางเยียนเห็นเข้าก็อดตกใจไม่ได้...

ผู้แทนพระองค์คนนั้นสวมชุดคลุมยาวคอกลมสีแดงสด แขนเสื้อแคบกำลังประคองถ้วยชาด้วยสองมืออวบอ้อม ยามยกชาขึ้นดื่ม ถ้วยชาบบังใบหน้าของเขาไปว่าครึ่ง เผยให้เห็นเพียงดวงตากกลมโตดำวาว ดุมีปฏิภาณไหวพริบยิ่ง

เด็กเหลือเกิน! นี่เป็นความคิดแรกที่ผุดขึ้นในสมองของเขี่ยฉางเยียน ดูแล้วเขาน่าจะอายุน้อยกว่าข้าเสียอีก แต่ชุดสีแดงสดเป็นชุดของขุนนางชั้นห้า อายุอย่างน้อยนี่ก็ได้เป็นขุนนางชั้นห้าแล้วหรือ นี่เป็นความคิดต่อมาของเขี่ยฉางเยียน

ได้ยินว่าฝ่าบาททรงมีชั้นที่น้อยฝ่าแผ่นดินเป็นมหาดเล็กข้างพระวรกายที่โปรดมาก ชื่อหรือก็บ่จีเสียง หรือเขาผู้นี้จะเป็นหนึ่งในสองคนที่ว่า

ขณะที่เขี่ยฉางเยียนกำลังคิดอยู่นั้นเอง เขี่ยไหวยงก็มองมาที่นางพลางเอ่ย “ฉางเยียน ท่านนี่คือหรือกังกง มหาดเล็กข้างพระวรกายฝ่าบาทเดินทางมาครานี้เพื่อประกาศราชโองการโดยเฉพาะ”

เป็นเขาจริง ๆ!

หรืออ้วงถ้วยซาลงบนโต๊ะ จึงทำให้เห็นทั้งใบหน้าของเขา นัยน์ตาเปล่งประกาย ฟันขาวหมดจด รูปร่างราวหยกสลัก เห็นเช่นนี้ เสียงเล่าลือที่ว่าเยียนหวังโปรดปรานเด็กหนุ่มรูปร่างก็ผุดขึ้นในใจเขี่ยฉางเยียนทันใด

เขี่ยฉางเยียนรีบหลุบตาลง เลี่ยงไม่ให้ความรู้สึกที่แท้จริงของตนเผยบนใบหน้า

ขณะที่นางพยายามสำรวมกิริยา หรือก็กลับวางตัวตามสบายอย่างเห็นได้ชัด เขากวาดตามองเขี่ยฉางเยียนตั้งแต่ศีรษะจรดเท้ารอบหนึ่ง สายตาที่มองนั้นประหลาดยิ่งนัก ราวกับกำลังดูแคลนนาง เขี่ยฉางเยียนค้อมกายคารวะเขา แต่เขาก็กลับแสดงกิริยารับการคารวะอย่างเยอหยิ่ง ทั้งมิได้คารวะ

นางตอบ

จากนั้นเขาก็หยิบม้วนผ้าไหมสีเหลืองออกมาจากแขนเสื้อแล้วเริ่มอ่าน “เขี่ยฉางเยียนรับราชโองการ...บ้านเมืองอันสงบสุขย่อมเริ่มต้นจากการมีเหล่าขุนนางผู้ภักดีคอย...เอ่อ ชะ...ช่วย ไซ่ ช่วยเหลือราชกิจ อีกทั้งจรรยา มารยาทแห่งอิสตรีก็นับเป็นสิ่งล้ำ...ล้ำ...สำคัญยิ่ง นี่คือการลงแห่งฟ้าอันบูรพกษัตริย์ทรงปฏิบัติสืบต่อกันมา เมื่อเจ้าได้รับการแต่งตั้งเป็นทวยโฮ่ว ย่อมพึงยึดถือจรรยา มารยาทอันงดงามเฉกเช่นกุลสตรีผู้จะ...จะ...งาม...”

เขี่ยฉางเยียนซึ่งอยู่ด้านข้างทนต่อไปไม่ไหว ต้องกระซิบบอกว่า “พร้อม” หรืออีกอันใส่เขี่ยฉางเยียน แล้วอ่านต่อ “...พร้อม เพื่อเป็นแบบอย่างแก่สตรีทั่วหล้า ด้วยเหตุนี้จึงได้เชิญเขื่องกงมาเป็นอาจารย์ของเจ้า ให้เข้ามาศึกษาวิชาในเมืองหลวงโดยทันที จบราชโองการ”

เขี่ยฉางเยียนรู้สึกชั้นระคนตกใจ นางชั้นที่ผู้แทนพระองค์ผู้สูงศักดิ์อ่านอักษรบรรราชโองการไม่ออกหลายตัว และตกใจที่ฝ่าบาทมีรับสั่งให้นางเข้าเมืองหลวงทันที ช่างหาอาจารย์ไว้ให้นางด้วย

เขื่องกง แล้วเขื่องกงคือใครอีกเล่า

เขี่ยไหวยงมีสีหน้าหนักใจยิ่ง เขาเชิญหรือไปคุยทางด้านข้าง “กังกงของกังกงโปรดชี้แนะ เหตุใดฝ่าบาทจึงมีรับสั่งให้ฉางเยียนไปเมืองหลวงตั้งแต่นี้”

หรือก็เก็บม้วนราชโองการด้วยอาการฮึดฮัด ทั้งตั้งใจไม่ตอบคำถาม

เขี่ยฉางเยียนกลองบู่แพรกลองหนึ่งให้เขี่ยไหวยง เขี่ยไหวยงยัดกลองนั้นใส่มือหรือ “อินโจวเป็นชนบทกันดารห่างไกล หากมีสิ่งล้ำค่าใดไม่จะมีก็เพียงไข่มุกที่กำเนิดใต้ขีดหินแล้วอูซึ่งพอจะนับว่างามอยู่บ้าง ของกังกงโปรดรับไว้ด้วย”

หรือก็คืนกลองบู่แพรกลับไปโดยไม่เปิดออกดู “พระประสงค์ของฝ่าบาท บ่าวจะล่วงรู้ได้อย่างไร เพียงทำตามพระบัญชาที่พอ”

ได้ยินเช่นนี้ เขี่ยไหวยงจึงได้แต่ล้มเลิกความพยายาม

หลังจากที่อ่านราชโองการเสร็จ หรือก็ก็จากไป ก่อนจากยังจ้อง

เขียนฉางเขียนด้วยสายตาพิณจพิเคราะห์ระคนดูแคลนอีกหลายคำรบ ทำเอาเขียนฉางเขียนรู้สึกรู้สิดัดดิ่งนัก

หลังจากที่คณะผู้แทนพระองค์จากไป เขี่ยไหววงกั๊งเงียบอยู่นาน จากนั้นจึงซ่อนตาขึ้นมองเขียนฉางเขียน “แม้จะเร็วกว่ากำหนดสองปี แต่หากได้ไปเรียนรู้และปรับตัวในเมืองหลวงเร็วขึ้นหน่อยก็ย่อมดี ทั้งยังจะได้เป็นศิษย์ของเสอกง ฉางเขียน นี่นับว่าเป็นวาสนาของเจ้า”

“ท่านลุงทำ เອอกงคือใครหรือเจ้าคะ”

เขี่ยไหววงกั๊งยังไม่ทันตอบ เจิ้งซื่อก็ชิงเอ่ยขึ้นว่า “แม้เออกงจะมีความรู้ความสามารถเหนือผู้ใด ทว่าความประพฤติไม่เหมาะสม หากให้เขาเป็นผู้อบรมหวังโฮ่ว ย่อมไม่สมควรยิ่ง”

เขียนฉางเขียนสงสัยใคร่รู้อยิ่งขึ้นอีก นางตั้งแขนเสื้อมารดาพรางเอ่ย “เขาเป็นใครกันแน่เจ้าคะท่านแม่”

เจิ้งซื่อล้งเลครูหนึ่ง ถอนใจพรางตอบ “เขาก็คือเฟิงเสี่ยวหย่า บุตรชายอัครเสนาบดีเฟิง”

“อ้อ” เขียนฉางเขียนนุทานเช่นนั้น มิใช่เพราะเฟิงเสี่ยวหย่า แต่เพราะชื่อของอัครเสนาบดีเฟิง หากจะกล่าวว่ามีอำนาจมากที่สุดใ้แคว้นเยียนละก็ ย่อมหนีไม่พ้นเฟิงเล่อเทียนผู้เป็นขุนนางคนสำคัญสองรัชสมัย เขาเป็นอัครเสนาบดีในไท่ซังหวง²⁵ หลังจากไท่ซังหวงสละบัลลังก์ละทางโลกแล้ว เขาก็ยังคงช่วยงานราชการอย่างแข็งขันในสมัยของจางหวาหวงตี้พระองค์ใหม่ ทั้งจัดระเบียบกองกำลังคุ้มกันชายแดนและจัดระเบียบขุนนาง ส่งผลให้บ้านเมืองยังคงความสงบสุขและเจริญรุ่งเรืองเรื่อยมา และเรื่องที่ทำให้ผู้คนชื่นชมอย่างยิ่งก็คือ เขาห้ามไม่ให้บุตรหลานในตระกูลรับราชการ ด้วยเหตุนี้ ราชสำนักจึงไม่ปรากฏขุนนางสกุลเฟิงเป็นคนที่สอง จึงนับว่าเขาเป็นขุนนางใจซื่อมือสะอาดที่หาได้ยากยิ่ง

เจิ้งซื่อเห็นบุตรสาวมีท่าทีสงสัย จึงกล่าวต่อ “อัครเสนาบดีเฟิง

มีบุตรชายคนนี้เพียงคนเดียว เขามีร่างกายไม่สมบูรณ์แต่กำเนิด เมื่อเกิดมาก็เป็นโรคกระดูกละลาย”

“โรคกระดูกละลายเป็นเช่นไรหรือเจ้าคะ”

“กระดูกของผู้เป็นโรคนี้จะไม่เจริญเติบโตตามปกติ เมื่ออายุยิ่งมากขึ้น กระดูกข้อต่อต่างๆ ก็จะมีบวม ทำให้ร่างกายงุ่มงอมอและมีกระดูกปูดโปน ดังนั้นจึงเคลื่อนไหวลำบาก ทั้งยังต้องทุกข์ทรมานเพราะเจ็บปวดตลอดเวลา”

เขียนฉางเขียนตะลึงงัน “ถ้าเช่นนั้น ตอนนี้อยู่ที่ไหนเสียหย่า...”

“ตอนเขาเกิด หมอวินิจฉัยว่าเขาคงมีชีวิตอยู่ไม่พ้นสิบปี ทว่าตอนที่เขาอายุสิบขวบกำลังจะสิ้นใจ ชาวบ้านรู้ว่าบุตรชายคนเดียวของอัครเสนาบดีป่วยหนัก ในวันขึ้นสิบสองค่ำเดือนสิบสอง ต่างพากันถือโคมขงหมิง²⁶ ไปเทศกาลแกะสลักน้ำแข็งที่ชิงชว่นเพื่ออธิษฐานขอพรให้เขา คืนนั้นมีคนไปร่วมจุดโคมประทีปนับพัน”

เขียนฉางเขียนฟังเรื่องที่มารดาเล่าจนเพลิน

“จะว่าไปก็น่าอัศจรรย์นักที่เขารอดชีวิตมาได้จริง ๆ ใต้เท้าเฟิงยังเสาะหายอดฝีมือมาสอนวรยุทธ์ให้บุตรชาย ด้วยเหตุนี้เขาจึงกลายเป็นผู้มีวรยุทธ์สูง ทั้งยังทำให้เขามีชีวิตอยู่มาจนถึงบัดนี้ก็อายุยี่สิบปีบริบูรณ์”

“ยี่สิบปี? หากเขามาเป็นอาจารย์ของข้าจริง ๆ ก็นับว่าอายุน้อยไปสักหน่อย...”

“อาจเพราะเขารู้ซึ่งถึงความเป็นความตายมาก่อน ดังนั้นจึงเร่งหาความสุขใส่ตัว...” เจิ้งซื่อกล่าวมาถึงตรงนี้ก็ไ้แต่ทอดถอนใจ “ในเรื่องพรรณไม้ของเขา มีสตรีเลอโฉมมากหน้าหลายตาจากทั่วหล้า ในอวิจิงถึงกับมีคำร้องเล่นเช่นนั้น ‘เมื่อเออกงมาจรรีบปิดหน้าต่าง สาวเจ้าเอ่ยอย่าได้เมียงมองไปมองมา ตายละวา มีอันต้องพราวจากพ่อแม่’”

เขียนฉางเขียนหลุดหัวเราะออกมาด้วยความขบขัน

²⁶ หมายถึงโคมลอย ชื่อ “ขงหมิง” ก็คือขงเบ้ง เพราะเชื่อกันว่าขงหมิงเป็นผู้ประดิษฐ์โคมลอยนี้ขึ้นเพื่อส่งข่าวการศึกษา ต่อมาชาวจีนนิยมปล่อยโคมลอยเพื่ออธิษฐานให้มีความสุข นอกจากชื่อโคมขงหมิงแล้ว บางทีก็เรียกว่า “เทียนแดง” หรือโคมฟ้า

ทว่าเจิ้งชื่อกลับมีสีหน้าลัดดก ลุ่ม “นี่เป็นคำเตือนให้เด็กสาวอยู่ห่างจากเขาไว้ อย่าได้ให้เขาเห็นหน้าและพาไปยังเรือนพรณไม้ คนเช่นนี้จะให้มาเป็นอาจารย์ของเจ้าได้อย่างไร จะให้มาอยู่กับเจ้าทุกเมื่อเชิ่ววันได้อย่างไร”

เซี่ยฉางเยี่ยนหัวเราะขึ้นอีก

“ดังนั้น เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดคำครหา ขอท่านลงห้าโปรดถวายฎีกาต่อฝ่าบาท ทูลขอให้พระองค์ทรงเปลี่ยนตัวอาจารย์ให้ฉางเยี่ยน” กล่าวจบเจิ้งชื่อก็ค้อมกายคำนับด้วยท่าที่เคารพยิ่ง

เซี่ยไหวยงไต่รถรองครู่หนึ่งแล้วมองเซี่ยฉางเยี่ยน “ฉางเยี่ยน เจ้าเห็นเช่นไร”

เซี่ยฉางเยี่ยนตอบ “ท่านแม่เห็นว่าฝ่าบาททรงเป็นเช่นไร”

เจิ้งชื่ออึ้งไป ก่อนตอบว่า “พระองค์ทรงพระปรีชา เชี่ยวชาญกลยุทธ์หาผู้เทียบเทียมได้ยากยิ่ง”

“ถ้าเช่นนั้นท่านแม่คิดว่า หวงตี้ผู้ทรงพระปรีชาเช่นนี้ จะไม่ทรงทราบข้อดีของเฮอกง จะไม่ทรงคำนึงถึงเกียรติยศแห่งราชสกุล จะทรงเลือกอาจารย์ไม่เหมาะสมและก่อให้เกิดอันตรายหรือเจ้าคะ”

เจิ้งชื่อตะลึงงัน

เซี่ยฉางเยี่ยนจับมือมารดาพลางเอ่ย “หากข้าได้ศึกษาเล่าเรียนกับเขาแล้วพบว่าคนผู้นี้ประพฤติตนไม่เหมาะสม จึงค่อยถวายฎีกาต่อฝ่าบาท เช่นนี้ย่อมมีมูลและสมเหตุสมผล แต่หากเรากระวนกระวายใจเพียงเพราะข่าวลือ และขอให้ท่านลงห้าถวายฎีกาเสียแต่บัดนี้ ฝ่าบาทจะทรงเห็นว่าข้าเป็นคนเช่นไร เฮอกงจะเห็นว่าข้าเป็นคนเช่นไร และเมื่อข้าไปอยู่ตัวคนเดียวที่อวีจิง ข้ายังถูกฝ่าบาทและเฮอกงรังเกียจ ข้าจะใช้ชีวิตอยู่ตัวคนเดียวได้อย่างไร”

ใบหน้าของเจิ้งชื่อซีดเผือดไปทันใด เมื่อมองเข้าไปในดวงตาของบุตรสาวก็ยิ่งรู้สึกหวาดหวั่น

เซี่ยฉางเยี่ยนยืนยิ้มอยู่ตรงหน้ามารดา ดวงตาดำขลับใสกระจ่างบนดวงหน้าอ่อนเยาว์ หากมองผิวเผินย่อมไม่เห็นสิ่งใดต่างไปจากเมื่อครั้งปีก่อน

แต่หากพิศมองให้ดีจะเห็นว่านางเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมา

คิดย้อนไปในคราที่นางร้องไห้เสียใจจนตื่นขึ้นกลางดึกเพราะเหตุที่เซี่ยไหวยงไม่พอใจที่นางไม่ประสาและไร้แผนการ เหตุการณ์ครั้งนั้นช่างห่างไกลราวกับคนละภพชาติ...

เซี่ยไหวยงมองเซี่ยฉางเยี่ยนด้วยสีหน้าพึงพอใจ “ดีมาก มีความคิดอ่านขึ้นมา ไม่เสียแรงที่ลู่พร้าสอนมาตลอดครึ่งปี” จากนั้นเขาก็มองไปยังเจิ้งชื่อด้วยท่าที่น่ายำเกรง “ผู้แทนพระองค์บอกว่าการเดินทางครั้งนี้ไม่ต้องให้เอิกเกริก ทางวังหลวงตระเตรียมทุกอย่างไว้พร้อมแล้ว และให้บ่าวติดตามไปได้สองคน”

สีหน้าของเจิ้งชื่อเปลี่ยนไปเล็กน้อย

เซี่ยฉางเยี่ยนตกใจ “ท่านแม่ไปกับข้าไม่ได้หรือ”

“การไปอวีจิงคราวนี้ แม่ไม่ได้ไปเพื่อเข้าพิธีอภิเษกสมรส แต่ก็ต้องเข้าวัง จึงต้องทำตามจารีต หากไม่ได้รับอนุญาต ย่อมไม่อาจพบคนในครอบครัวได้”

เซี่ยฉางเยี่ยนร้อนใจทันใด “เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น”

กลับมาเป็นเจิ้งชื่อที่กุมมือบุตรสาวไว้พลางเอ่ย “แม่ไม่แข็งแรง คงเดินทางไกลไม่ไหว หากไม่ได้ไปก็ดี...”

“แล้วพิธีปักปันของข้าเล่า ท่านแม่ก็จะไม่ไปปักปันให้ลูกหรือ”

“แม่...ต้องไปแน่นอน”

“ถ้าเช่นนั้นท่านแม่ไม่กลัวหรือว่าเมื่อถึงตอนนั้นจะต้องทนเดินทางลำบาก”

“เออ เรื่องนี้...เมื่อถึงยามนั้น คลองอวีจิงก็จะขุดเสร็จมีใช้หรือ”

เซี่ยฉางเยี่ยนรู้สึกผิดหวังเล็กน้อย นางม้มปาก ถอนหายใจเบาๆ “ท่านแม่นี้ช่างเหลือเกิน ยามต้องเรียกร่องกลับไม่ยอมเรียกร่อง...”

เจิ้งชื่อรู้สึกเหมือนหัวใจของตนถูกกระแทกครั้งหนึ่ง

เซี่ยฉางเยี่ยนหันกลับไปหาเซี่ยไหวยง “ขอท่านลงโปรดถวายฎีกาต่อฝ่าบาท ทูลว่าฉางเยี่ยนมีคำร้องขอสองประการ ประการแรก เดินทาง

ไปอวีจิงครานี้ ขอให้มารดาติดตามไปด้วย ประการที่สอง ขอให้ทรงจัดที่พัก ใ้หนอกวังหลวง มิฉะนั้น ข้าจะไม่ไป”

เซี่ยไหวยงหรีตาสีหน้าไม่ยอมเชื่อ “เจ้ากำลังพูดอะไร”

“ท่านลุงเคยสอนฉางเยี่ยนว่า การเรียกร้องหรือไม่เรียกร้อง ขึ้นอยู่กับคำว่าเหตุผลเพียงคำเดียว ตามกฎหมายแคว้นเยี่ยน ไม่มีข้อใดระบุว่า เด็กหญิงที่ยังไม่ได้เข้าพิธีบัพินไม่สามารถอยู่กับมารดาได้ ทั้งการเข้าไปอาศัยในบ้านของสามีทั้งที่ยังไม่ได้เข้าพิธีแต่งงาน ก็ยังไม่ถูกต้องตามจารีตเสียยิ่งกว่า”

“สามหาว!” เซี่ยไหวยงตบโต๊ะเตี้ยที่อยู่ตรงหน้าอย่างแรง เหยียดมือของนางโตะกระเด็นขึ้นมา “ลุงไม่เคยสอนให้เจ้าชั้ตราชโองการ!”

เซี่ยฉางเยี่ยนหยิบม้วนราชโองการที่อยู่ด้านข้างขึ้นมาเปิดออก ชี้ให้ทุกคนในที่นั้นดู “ข้าไม่ได้ชั้ตราชโองการ ทุกท่านโปรดดูให้ชัดเจน... ราชโองการมีทั้งหมดหกสิบสามตัวอักษร ไม่มีถ้อยคำใดที่กล่าวว่าไม่อนุญาตให้มารดาร่วมเดินทางไปด้วยได้”

เซี่ยจื่อเว่ยซึ่งอยู่ด้านข้างอดหัวเราะเบา ๆ ออกมาไม่ได้

เซี่ยไหวยงจ้องเซี่ยฉางเยี่ยนตาเขม็ง เซี่ยฉางเยี่ยนเองก็มองเขากลับตาไม่กะพริบ ทั้งคู่จ้องกันอยู่เช่นนี้สักพัก ในที่สุดเซี่ยไหวยงก็ถอนใจ “เอาเถิด”

ดวงตาของเซี่ยฉางเยี่ยนเป็นประกาย “ท่านลุงห้ายอมรับปากใช่หรือไม่ เจ้าคะ”

“อืม”

“ขอบคุณท่านลุงห้ายมากเจ้าคะ!” เซี่ยฉางเยี่ยนรีบดึงเจิ้งชื่อให้คำนับขอบคุณพร้อมกัน

“ไปได้แล้ว” เซี่ยไหวยงมีสีหน้าไม่ยอมยกยอมรับ

รจนกระทั่งเซี่ยฉางเยี่ยนกับเจิ้งชื่อออกไปแล้ว เซี่ยไหวยงลูบม้วนราชโองการ สีหน้าแสดงอารมณ์ซับซ้อน

เซี่ยจื่อเว่ยถอนใจพลางเอ่ย “ความคิดอ่านของสิบเก้าพัฒนามรวดเร็ว

นัก ช่างน่าทึ่งเสียจริง”

“หากเป็นด้านความรู้ก็พัฒนาไม่มาก แต่นับว่าใจกล้าขึ้นมากทีเดียว”

“ผู้เป็นหวงโง้ว หากโอนอ่อนและอดกลั้นตลอดเวลาย่อมมิใช่เรื่องดี” เซี่ยจื่อเว่ยยิ้มอย่างมีนัย “เมื่อฎีกานี้ส่งขึ้นไป ฝ่าบาทผู้ทรงมีความคิดอ่านต่างจากผู้อื่นอาจมิได้กริ้ว ดีไม่ดีอาจพอพระทัยในตัวว่าที่ภรรยาผู้นี้อย่างตราตรึงก็เป็นได้”

ขณะที่เซี่ยฉางเยี่ยนกำลังนั่งหวิ้มที่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง นางเห็นมารดา ยืนหนึ่งมองตนในคันท่องทองแดง จึงรีบเอ่ยถาม “ท่านแม่มีเรื่องจะพูดกับลูกหรือเจ้าคะ”

เจิ้งชื่อส่ายหน้า เดินไปนั่งลงที่ตั้งด้านข้างแล้วลงมือปักผ้า เซี่ยฉางเยี่ยนหันไปมองก็เห็นร่องเท้าใหม่ข้างหนึ่งที่ปักใกล้เสร็จ บนร่องเท้าปักลายดอกเสैयाสีแดงช่อหนึ่ง ฝีมือปักประณีตงดงามยิ่งนัก

“ท่านแม่...” เมื่อคิดถึงภาพมารดาตั้งอกตั้งใจปักเย็บร่องเท้า ขอบตาของเซี่ยฉางเยี่ยนก็รู้สึกแสบร้อนจนอยากร้องไห้ “ที่ลูกพูดว่ายามต้องเรียกร้อง ท่านแม่กลับไม่ยอมเรียกร้อง ทำให้ท่านแม่เสียใจใช่หรือไม่”

เจิ้งชื่อหยุดฝีเข็ม ลูบศีรษะบุตรสาวอย่างอ่อนโยน “หวันหวันพูดถูก เหตุใดแม่ต้องเสียใจด้วยเล่า แม่เพียงโทษตัวเอง...”

“โทษตัวเอง?”

“เดิมแม่เป็นคนสอนตัวเองว่า ไม่ว่าจะทำอะไรสิ่งใด จงวางตนอยู่ในครรลอง ยึดมั่นในคุณธรรม มีจิตเมตตา แต่บัดนี้เจ้ากลับเป็นฝ่ายสอนแม่ ด้วยการทำให้แม่ดูเป็นตัวอย่าง” เจิ้งชื่อกล่าวถึงตรงนี้ สายตาก็มองไปที่ลวดลายดอกเสैया “ผลิบานงดงามหอมกรุ่น ดั่งสุภาพชนยามแย้มสรวล อับสรเลื่อมดอกนวล จึงสมควรถ่อมตัวตน”²⁷

²⁷ ถอดความมาจากบางส่วนของ *ลำนำดอกเสैया (เสैयाเกอ)* ประพันธ์โดยหานอวี กวีสมัยราชวงศ์ถัง กลอนสองท่อนนี้สื่อความว่า ดอกเสैयाเป็นดอกไม้งามสูงส่งที่นางฟ้าเป็นผู้คอยดูแล จึงไม่จำเป็นต้องลดตัวลงเหมือนเช่นดอกท้อ ดอกสาลี หรือดอกไม้อื่นทั่วไป

สองแม่ลูกสบตาก็ยิ้มให้กัน

เจ็ดวันต่อมา ฎีกาของเขี้ยวไหญ่ได้ถูกนำขึ้นถวายต่อเขียนหวังถึงโต๊ะทรงพระอักษร

เมื่อเรียวงามข้างหนึ่งหยิบฎีกาขึ้นมา ครั้นเห็นข้อความบนฎีกานั้น เจ้าของมือก็อดยิ้มไม่ได้ หันไปถามหูอี้ซึ่งยืนรับใ้ช้อยู่ด้านข้าง “เจ้าพบนางแล้วใช่หรือไม่ เป็นเช่นไรบ้าง”

หูอี้แสดงสีหน้ารังเกียจ “อัปลักษณ์ เตี้ย ไร้มารยาท”

จีเสียงผู้มีรูปร่างหน้าตาเหมือนหูอี้ราวกับแกะหัวเราะเสียงดังจากอีกด้าน “ฝ่าบาทอย่าได้ทรงเชื่อ ในสายตาเขา ไม่มีผู้ใดคู่ควรกับพระองค์”

“ใครว่า เขี้ยวผานอี นางเมื่อสี่ปีก่อนฉันนั้นนับว่าไม่เลว ว่าแต่เหตุใดฝ่าบาทจึงทรงเลือกเขียนฉางเยี่ยนเล่าพะยะคะ” หูอี้ถามด้วยสีหน้าสงสัย “หากจำเป็นต้องทรงเลือกสตรีสกุลเขี้ยว ตระกูลนี้ก็ยังมีหญิงสาวที่งดงามเพียบพร้อมอีกมากมาย”

“เพราะเหตุใดนะหรือ” เจ้าของมือเลิกคิ้ว ดวงตาดำขลับเปล่งประกาย “ย่อมเป็นเพราะ...”

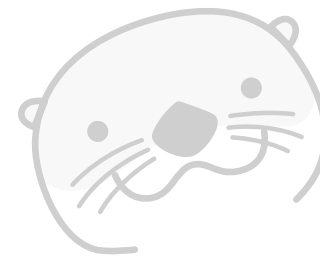
เขาเว้นจังหวะ ปล่อยให้ทั้งสองคนอยากรู้เสียเต็มประดาแล้วจึงเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนคลาย “นามของนางนั้นดีที่สุดใน ฉางเยี่ยน ฉางเยี่ยน อักษร ‘เยี่ยน’ ในชื่อนางพ้องเสียงกับอักษร ‘เยี่ยน’ ที่แปลว่างานเลี้ยง²⁸ ขอเชิญว่าสุรา รสโอชาพาเปรมปรีดิ์”

หูอี้กับจีเสียงต่างจงด้วยถ้อยคำ

“ถ่ายทอดคำสั่ง ให้เสี่ยวหย่ารีบกลับมาโดยเร็ว เพื่อมา...” พูดได้กลางคัน เขียนหวังก็ยิ้ม “เพื่อมาอบรมวิชาความรู้ให้แก่ว่าที่ทวงโฮ่ว”

เป็นดังที่เขี้ยวจื่อเว่ยคาดไว้ เมื่อเขียนหวังจางหวาได้ทราบคำร้องขอสองประการของเขี้ยวฉางเยี่ยน เขามีได้โกรธ ทั้งยังอนุญาตตามคำขอ นั้นด้วยความยินดี ด้วยเหตุนี้ เมื่อถึงวันขึ้นหนึ่งค่ำเดือนสี่ เขี้ยวฉางเยี่ยนและเจิ้งซื่อผู้เป็นมารดา ก็จากบ้านสกุลเขี้ยวของผู้เป็นบิดา ออกเดินทางจากเมืองอันโจวซึ่งมีอากาศชุ่มชื้นไปยังนครหลวงอวี๋จิง เพื่อศึกษาจารีตธรรมเนียม และรอเข้าพิธีปักปัน

...เตรียมตัวเป็นทวงโฮ่ว

ทดลองอ่าน

²⁸ อักษร ‘เยี่ยน’ (宴) ในชื่อนางเอก มีความหมายว่า สงบ สันติ พ้องเสียงกับอักษร ‘เยี่ยน’ (宴) ที่แปลว่างานเลี้ยง

2

เริ่มศึกษาเล่าเรียน

การเดินทางปลอดภัย ทุกสิ่งสะดวกราบรื่น เป็นไปดังคำทำนาย ทักษะการเอาตัวรอดในหน้าที่ฝึกฝนมาอย่างดีไม่ได้ใช้ประโยชน์สักนิด แม้กระทั่งฝนสักหยดก็ไม่ตก คณะเดินทางของเขี้ยวฉางเยี่ยนมาถึงนครอวีจิงได้อย่างราบรื่นในอีกหนึ่งเดือนต่อมา

เมื่อลงจากเรือก็ต้องเดินทางต่อด้วยรถ ดันหลิวเขี้ยวฉางฉินหอบสองข้างทาง เสียงจักจั่นร้องระงม

กลางคิมหันต์แห่งรัชศกหฺวาเจินปีที่สาม สรรพสิ่งมีสีสันทันซันสดใสดูมีชีวิตชีวายิ่ง

เขี้ยวฉางเยี่ยนเลิกมานรถขึ้น มองไปยังกำแพงเมืองสีเทาอมเขียวสูงตระหง่านเบื้องหน้าด้วยความตื่นตาตื่นใจ อวีจิงมีประตูเมืองทั้งหมดสิบสองประตู ตามกฎมณเฑียรบาล นางจะต้องเข้าทางประตูหิมิงแต่ซึ่งเป็นประตูทิศใต้ ยามนี้ประตูเมืองเปิดแล้ว ทหารเฝ้าประตูเมืองในชุดเกราะเงินช่ออาซาลีดำสิบสองแถวยืนเรียงกันอย่างเป็นระเบียบที่หน้าประตูเมือง ด้านหน้ากองทหารแต่ละแถว มีนางกำนัลสวมชุดกระโปรงสีเขียวกุ่มขอบแดง ยืนถือพัดที่ใช้ในวังหลวงอยู่แถวละสองคน

เมื่อมองเลยออกไปเบื้องหน้า เห็นอาซาพันรุ้ดีสี่ชาวสูงใหญ่สวมคลุม

ทอง เด็กหนุ่มรูปงามฟันขาวริมฝีปากแดงนั้งอยู่บนหลังม้า เมื่อเข้าไปใกล้จึงเห็นว่าเด็กหนุ่มผู้นั้นคือทรู้อึ้นเอง

เพียงแต่ท่าทางของเขามีได้หึงยโสเหมือนเมื่อครั้งที่เดินทางไปประกาศราชโองการ

ครั้นเห็นรถของเขี้ยวฉางเยี่ยน เขาก็กระตุกบังเทียนให้ม้าเดินขึ้นหน้ากระโดดลงจากหลังม้าด้วยท่วงท่างดงาม จากนั้นคุกเข่าลงคารวะที่หน้ารถของเขี้ยวฉางเยี่ยน “บ่าวรับพระบัญชาให้มารับแม่ฉางเยี่ยน”

ภายในรถ เจิ้งชื้อชยิบตาให้บุตรสาว เขี้ยวฉางเยี่ยนซึ่งนอนเอกเขนกมาตลอดทางรีบลุกขึ้นนั่งตัวตรง รอจนบ่าวหญิงเปิดประตูรถ ก็ค่อยๆ ซ้อนตาขึ้นช้าๆ จากล่างขึ้นบน มองอีกฝ่ายที่อยู่บนรถด้วยกิริยาท่าทางตามแบบฉบับกุลสตรีผู้เพียบพร้อม ทั้งสำรวมและสง่างาม “ขอบคุณกงกที่กรุณามารับ ลำบากให้ท่านคอยนานแล้ว”

ทรู้อึ้นตอบ “ฝ่าบาททรงเตรียม ‘เรือนจื่อจื่อ’ ไว้ให้แม่ฉางเยี่ยนเรียบร้อยแล้ว บ่าวจะนำทางไปเดี๋ยวนี้”

ทรู้อึ้นหันกลับไป กำลังจะขึ้นหลังม้า เขี้ยวฉางเยี่ยนมองตามด้วยแววตาสงสัย พลันเอ่ยเรียกเขา “ท่านมิใช่ทรู้อึ้นกงกหรือ”

ทรู้อึ้นหันกลับมา “บ่าวจี้เสียง ไม่ทราบว่...แม่ฉางทราบได้อย่างไร”

“คราที่ทรู้อึ้นกงกไปที่บ้านสกุลเซี่ย ข้าเห็นเขาถือถ้วยชา นิ้วมือเขาเรียวงามดูหยก ทว่านิ้วมือของท่านมีหนังด้านบางๆ อาจเพราะต้องกุมแล้มนิ้วเป็นประจำ”

จี้เสียงยิ้มพลางเอ่ย “แม่ฉางเซี่ยช่างสังเกตยิ่งนัก บ่าวเลื่อมใสเชิญ...”

กล่าวจบ จี้เสียงก็หันไปพลิกกายขึ้นหลังม้า ขบวนทหารอารักขาสิบสองแถวบังคับม้าให้กลับหลังหันอย่างพร้อมเพรียง คอยนำทางอยู่ด้านหน้า ขบวนรถมุ่งหน้าต่อไป

เจิ้งชื้อเอ่ยกับเขี้ยวฉางเยี่ยน “ทรู้อึ้นกงกหึงยโสออกปานนั้น แต่จี้เสียงกงกกลับไม่ถึงตัวแม่แต่น้อย หากเป็นเช่นนั้นย่อมไม่อาจคาดคะเน

ท่าทีของอีกฝ่ายได้”

“คาดคะเนท่าที?”

“เขาทั้งคู่ต่างก็เป็นมหาตเล็กคนสนิทของฝ่าบาท ดูจากท่าทีที่พวกเขาแสดงออกต่อเจ้า ย่อมคาดเดาได้ว่าฝ่าบาททรงคิดเช่นไรกับเจ้า หากพระองค์ทรงให้ความสำคัญแก่เจ้า พวกเขาย่อมต้องสำรวมกิริยา แต่หากทรงมีท่าทีเมินเฉย พวกเขาย่อมปฏิบัติต่อเจ้าอย่างไม่เกรงใจ ทว่าบัดนี้ คนหนึ่งเยอหยิ่ง แต่อีกคนกลับมีไมตรี...”

“นั่นสิเจ้าคะ จะว่าไปก็น่าสนุกอยู่...” เชี่ยวฉางเยียนทอดสายตามองแผ่นหลังของจีเสีียงพลางหัวเราะคิกคัก แม้จะเป็นนักเดินหมากที่แย่ที่สุด แต่เมื่อหมากกระดานใหม่เริ่มต้นขึ้นก็ย่อมยินดีและเฝ้าคอยด้วยความหวังเต็มเปี่ยม

เมื่อรถเคลื่อนผ่านประตูทิศใต้เข้าไป ก็เป็นถนนปูหินสีเทาอมเขียวทอดยาวชื่อว่า “ถนนเทียนชู่” ถนนสายนี้กว้างขวางนัก สองข้างทางมีชาวบ้านมายืนมองดูด้วยความอยากรู้อยากเห็น

เชี่ยวฉางเยียนอดตื่นตื่นไม่ได้ “พวกเขามารอต้อนรับข้าหรือ”

เจิ้งซื่อเอ๋ยเตือน “นั่งดี ๆ อย่ายุกยิก”

“กลัวอะไรเจ้าคะ พวกเขามองไม่เห็นข้าเสียหน่อย” เชี่ยวฉางเยียนแสสร้งทำกะบิงกะบอน แล้วยิ้มเป็นนัย “นี่ไม่ถึงเลย นี่ข้ายังไม่ได้เข้าพิธีอภิเษกสมรสแท้ ๆ ก็มีขบวนทหารมาต้อนรับอย่างเอิกเกริกเช่นนี้...”

เจิ้งซื่อมองบุตรสาวด้วยสายตากังวล ครั้นเห็นว่าบุตรสาวกำลังลึงโลด จึงไม่ได้เอ่ยอะไรอีก

ถนนสายหลักในนครอวี๋จิงเชื่อมต่อกันเหมือนรูปกลุ่มดาวเป็ยโต้วทั้งเจ็ด รถม้าเคลื่อนไปตามถนนเทียนชู่¹ ได้หนึ่งก้านรูป² ก็เลี้ยวซ้ายเข้าสู่ถนน

¹ ชื่อดาวดวงที่หนึ่งในกลุ่มดาวเป็ยโต้ว ซึ่งมีทั้งหมด 7 ดวง

² เป็นการประเมินระยะเวลาคร่าว ๆ สมัยโบราณ 1 ก้านรูป เท่ากับประมาณ 15-30 นาที ขึ้นอยู่กับความยาวรูปและความเร็วในการเผาไหม้

เทียนเสวียน³ จากนั้น เมื่อเคลื่อนไปได้อีกครั้งชั่วยามก็จะถึงถนนเทียนจี⁴

“เรือนจิวจิว” ตั้งอยู่ที่สุดถนนเทียนจี เงียบสงบยิ่งนัก

เรือนแห่งนี้มีบริเวณไม่กว้างขวาง แต่ตกแต่งจัดวางอย่างพิถีพิถันที่ลานหน้าเรือนปลูกดอกหมู่ตาน เนื่องจากเลียดฤดูผลิบานมาแล้ว เวลานี้จึงมีแต่ผลหมู่ตานเต็มต้นไปหมด ในสระน้ำมีดอกบัวหลวงกำลังบานอวดโฉม ใบบัวสีเขียวหยกแผ่กระจายเชื่อมต่อกัน น้ำในทะเลสาบใสราวคันห้องสะท้อนภาพหอและศาลาภายในสวน ยามต้องแสงตะเกียง ดูระยิบระยับงามจับตา

งานเลี้ยงรับรองค่าคินนี้เพียบพร้อมด้วยอาหารโอชารสมากมาย เป็นครั้งแรกที่เชี่ยวฉางเยียนได้ลิ้มรสเนื้อปลาดิบแล่บางปรุงรสด้วยเจี๋ยเจี๋ย⁵ อยู่ที่สกุลเซียใช้ชีวิตสมถะ กินอาหารง่าย ๆ เพียงอิมท้อง หาได้เคยกินอยู่หรรหราฟุ่มเฟือยเช่นนี้

จีเสีียงคอยอธิบายอยู่ข้าง ๆ “คำกล่าวที่ว่า ‘ปลาดิบแล่บางดุจแผ่นหิมะ ลิ้มรสเคล้าเคียงน้ำจิ้มส้ม’ ก็หมายถึงการรับประทานปลาดิบ สิ่งที่ต้องพิถีพิถันก็คือการแล่เนื้อปลา ลงมีดไร้เสียง เนื้อปลาพลันร้อนลงดูจเกล็ดหิมะ เพียงลมปากเป่า ฟู่...”

เมื่อเด็กหนุ่มออกแรงเป่าลมจากปาก ปลาดิบซึ่งแล่เป็นแผ่นบางเฉียบดูจปึกจกจันก็ลอยขึ้นทั้งจาน

เชี่ยวฉางเยียนหลุดหัวเราะออกมาเมื่อเห็นภาพชวนขบขันตรงหน้า

เจิ้งซื่อซึ่งอยู่ข้าง ๆ แอบกระตุกแขนเสื้อบุตรสาว

เชี่ยวฉางเยียนยกแขนเสื้อขึ้นป้องปาก ดวงตาก็โค้งมองไปยังจีเสีียง

นางก้านลี้ก้าวขึ้นมาเก็บโต๊ะอย่างคล่องแคล่วรวดเร็ว จีเสีียงหัวเราะที่ ๆ พลาดเอ่ยต่อ “เช่นนี้จึงเรียกว่ามีฝีมือแล่ปลา”

จีเสีียงไม่ถือตัวเช่นนี้ เชี่ยวฉางเยียนจึงวางตัวอย่างผ่อนคลาย นาง

³ ชื่อดาวดวงที่สองในกลุ่มดาวเป็ยโต้ว

⁴ ชื่อดาวดวงที่สามในกลุ่มดาวเป็ยโต้ว

⁵ ซอสส้มตำ

หยิบผลไม้จากจานเล็กด้านข้างพลางถาม “นี่คืออะไรหรือ”

“จิวี่หยวน⁶ ผลมีรสออกขมไม่อร่อย จึงนิยมแกะสลักเป็นนกหรือดอกไม้ นำไปแช่ส้มในน้ำผึ้ง จากนั้นก็แต้มสีชาดเล็กน้อย เพื่อให้ได้สีสวย กลิ่นหอม และอร่อยลิ้น ครบครันทั้งสามด้าน”

เขี่ยฉางเขียนตั้งผลจิวี่หยวนออกมาชิมกลีบหนึ่ง รสชาติอมเปรี้ยวอมหวานถูกปากดังที่จี้เสียงสาธยาย “อร่อย”

นางกินอาหารมือนั้นอย่างอึมอึมเปรมปรีดี ทั้งยังรู้สึกได้ว่า ช่วงชีวิตสิบสามปีที่ผ่านมานี้ คืออาหารมื่ออร่อยที่สุด ทั้งยังได้ฟังประวัติความเป็นมา และวิธีการปรุงอาหารจานต่างๆ จากจี้เสียง เขาเล่าได้สนุกสนาน ส่วนตัวนางก็ฟังอย่างเพลิดเพลิน

เมื่อมืออาหารลื่นสุดลง จี้เสียงก็ลุกขึ้นเอ่ยลา “เวลาไม่ช้าแล้ว บ่าวต้องขอตัวกลับวังไปรายงานก่อน ท่านทั้งสองเดินทางมาเหน็ดเหนื่อย ควรพักผ่อน”

“ไม่ทราบว่าจะเอองจะมาสอนวิชาให้ข้าเมื่อใด”

จี้เสียงมีสีหน้าลำบากใจ เมื่อเขี่ยฉางเขียนชักใช้ เขาจึงตอบว่า “เอองยังกลับไม่ถึงเมืองหลวง แม่นางยังต้องรออีกสองสามวัน”

เขี่ยฉางเขียนกลอกตา “ถ้าเช่นนั้นวันพรุ่งนี้ออกไปเที่ยวเล่นสักหน่อยได้หรือไม่”

“ยอมได้ๆ พรุ่งนี้บ่าวจะมาถึงยามมะโรง⁷ พาแม่นางออกไปเดินเที่ยว” จี้เสียงยิ้มพลางกล่าวลา

เขี่ยฉางเขียนไปส่งจี้เสียงถึงหน้าประตู เมื่อเดินกลับมาก็เห็นเจิ้งชื้ออ้อยนั่งอยู่ที่เดิม ไม่ได้ขยับไปไหน นางมองไปยังโต๊ะตรงหน้าผู้เป็นมารดา อาหารหลายอย่างมารดาแทบไม่ได้แตะต้อง “ท่านแม่เป็นอะไรไปหรือเจ้าคะ”

เจิ้งชื้ออ้อยมือเป็นสัญญาณ บ่าวรับใช้ทั้งหมดต่างถอยออกไปจากที่นั้น

⁶ ส้มมะงั่ว หรือมะนาวควาย ผลเป็นทรงกลมยาว ผิวหยาบ เปลือกตะปุ่มตะป่ำเล็กน้อย เนื้อเปลือกหนาสีเหลือง มีกลิ่นหอม กลีบเล็ก รสชาติออกเปรี้ยว

⁷ “ยามฉะฉิน” เวลาระหว่าง 7.00 - 9.00 นาฬิกา

ภายในบริเวณรับแขกในสวนจึงเหลือเพียงสองแม่ลูก

เจิ้งชื้ออ้อยมองไปรอบบริเวณแล้วก็อดหลับตาลงไม่ได้ “เรื่อนางมัจฉิตร์โดดเด่นมีเอกลักษณ์ ภาพวาด อักษรศิลป์ และตำรับตำราล้ำค่า งานศิลป์ฝีมือประณีต แวววาแววเปล่งประกาย... หรรษาโอ้อ่าเช่นนี้ เจ้ามิกิ้วหรือหัวหน้าวาน”

เขี่ยฉางเขียนเข้าใจความหมายที่มารดาต้องการสื่อ จึงหลุบตาลง

“การใช้ชีวิตหรรษาพุ่มเฟือย ออกหน้าออกตาในสังคม เป็นข้อห้ามของสกุลเขี่ย ลุงห้าไม่เคยสอนเจ้าหรือว่าให้ใช้ชีวิตสมถะเรียบง่าย ความขยันหมั่นเพียรและมัธยัสถ์เป็นบ่อเกิดแห่งความสำเร็จ ความสุ่ยสุ่ยเป็นบ่อเกิดแห่งความล้มเหลว แล้วดูเจ้าสิ พอเห็นชาวบ้านมารอต้อนรับก็ถึงโลดจนเสียกิริยา เมื่อได้ลิ้มลองอาหารรสโอชาที่ตื่นตื่นยินดีจนลืมปณิธาน ทำเช่นนี้เหมาะสมหรือ”

“ขอบคุณท่านแม่ที่สอนสั่ง” เขี่ยฉางเขียนคำนับมารดาครั้งหนึ่ง นั่งอยู่นานก่อนเอ่ยเสียงเบาว่า “แต่ลูกมีคำพูด”

“ว่ามา”

“นับตั้งแต่เข้าเมืองหลวงมา ทุกสิ่งที่เราพบล้วนเป็นสิ่งที่ฝ่าบาททรงจัดเตรียมไว้ให้ ท่านแม่คิดว่า พระองค์ทรงทำเช่นนี้เพื่อจุดประสงค์ใด”

เจิ้งชื้ออ้อยไป

“ทั้งที่รู้ว่าสกุลเขี่ยมีคำสอนประจำตระกูลว่า ‘จงปลีกตัวจากสังคมเฉกเช่นชาวฉี่’ แต่พระองค์กลับทรงเจตนาเลือกธิดาสกุลเขี่ยเป็นหวังโง้ว ทั้งที่ทรงทราบว่าข้าอายุเพียงสิบสามปี แต่ก็ยังทรงให้ข้าได้สัมผัสความหรรษาพุ่มเฟือย... สิ่งที่ฝ่าบาททรงประสงค์จะทอดพระเนตรมิใช่ ‘ข้าที่เสียกิริยาและลืมปณิธาน’ หรือหรือ”

เจิ้งชื้ออ้อยตะลึงจนลุกพรุดขึ้น

“วิธีการที่ท่านลู่ห้าสอนให้ข้าเดินหมากต่างจากวิธีของพี่เก้า พี่เก้าสอนให้ข้าเดินหมากหนึ่งตาพร้อมกับคิดล่วงหน้าสามตา แต่ท่านลู่ห้ากลับสอนให้ข้าเดินหนึ่งตารอสามตา ฝ่าบาททรงเดินหมากเช่นนี้เพื่ออะไร พระองค์

ทรงประสงค์ให้ข้ามีท่าทีเช่นไร” พุดถึงตรงนี้เซี่ยฉางเยียนก็ยิ้มน้อย ๆ “ในเมื่อยังไม่รู้ ก็ควรทำตามพระประสงค์ไปก่อน หากทรงประสงค์ให้ข้ายินดี ข้าก็จะยินดี หากทรงประสงค์ให้ข้าพักที่นี่ ข้าก็จะพักที่นี่ หากทรงประสงค์ให้ข้ากิน ข้าก็จะกิน”

เจิ้งชื่อมองบุตรสาว ผ่านไปนานจึงเอ่ยขึ้นอย่างรู้สึกผิด “ลูกประเมิน สถานการณ์ในใจอยู่แล้ว กลับเป็นแม่เสียอีกที่กังวลเกินกว่าเหตุ”

“แม่ลูกจะแจ้งแก้ใจดี แต่ลูกยังเยาว์วัย เมื่อได้ลิ้มลองอาหารรสเลิศ ก็ไม่อาจหยุดปากได้ ด้วยเหตุนี้จึงจำต้องมีท่านแม่อยู่เคียงข้าง คอยเตือนสติ ลูกทุกขณะ” เซี่ยฉางเยียนกอดเอวมารดาพลาถนอละเอะ “ลูกสู้อุตสาหะเสี่ยง กระตุกหมวดมังกรเพื่อให้ท่านแม่ได้เดินทางมาด้วยกัน ก็เพื่อจะฟังท่านแม่พร่ำบ่นสอนสั่ง หากไม่มีเสียงบ่นของท่านแม่ ลูกจะอยู่ได้อย่างไร”

เจิ้งชื่อชื่นคำพูดของบุตรสาวจนทนทำหน้าบึ้งตึงต่อไปไม่ไหวและหัวเราะออกมาในที่สุด

จางหฺวาสวมเสื้อตัวสั้นกับกางเกงขาสั้น โปกผ้าบนศีรษะ วางบัวกระถาง พันธุ์เล็กกอกหนึ่งซึ่งกำลังออกดอกงามลงในแอ่งหินอย่างระมัดระวัง

หินก้อนนั้นมีสีเขียวคราม ตรงกลางมีแอ่งเว้าตามธรรมชาติ แอ่งหินนั้นเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสขนาดสามฉื่อ^๑ ในนั้นมีน้ำใสขุ่นอยู่เล็กน้อย รอบ ๆ มีชิงไถ^๒ กับวัชพืชปกคลุมเต็มไปหมด ผีเสื้อตัวหนึ่งเกาะอยู่บนยอดพงไม้ในนั้น ปีกที่แหบจะโปร่งแสงขยับขึ้นลงช้า ๆ

ไม่นานผีเสื้อก็บินผลจากยอดไม้ไปยังบัวกระถางกอนั้น แล้วเริ่มดูตุน้ำหวาน

จางหฺวาสังเกตเห็นผีเสื้อตัวนั้นเงียบ ๆ สรรพสิ่งสงบนิ่ง

ไม่รู้ว่าผ่านไปนานเท่าใด มีเสียงดังมาจากนอกประตู “ฝ่าบาท จีเสียง

กลับมาแล้วพะยะคะ”

จางหฺวาได้ยินก็หันไป เดินออกจากเรือนผีเสื้อ

นอกเรือนผีเสื้อเป็นห้องเล็ก ๆ ที่กั้นแยกไว้ เขาถอดเสื้อกางเกงและรองเท้าไม้ในห้องนั้น หรือเตรียมสวมรองเท้าจ้าวเซวี่¹⁰ ให้เขา ส่วนจีเสียงยืนรอรับใช้อย่างสำรวมอยู่อีกด้านหนึ่ง

จางหฺวาผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อย ดึงผ้าโพกศีรษะออก แล้วเดินนำหน้าอีกสองคนออกไปจากห้อง

เมื่อออกจากห้องนั้นก็จะเป็นห้องอักษรของเขา

จางหฺวาจุดเตาเครื่องหอมด้วยตนเองพลาถนอเอ่ยถาม “ไปเจอเซี่ยฉางเยียนมาแล้วใช่หรือไม่ เจ้าคิดเห็นอย่างไร”

จีเสียงเหลือบมองหรือฝ้าคหนึ่ง เม้มปากยิ้ม “งดงาม สูงสง่า มีปฏิภาณไหวพริบยิ่งนัก”

หรือถลิ่งตาโปน “ฝ่าบาท! เขาจงใจ! จงใจพุดขัดกับถ้อยคำของบ่าวพะยะคะ!”

จางหฺวามีได้สนใจที่ทั้งคู่ต่อล้อต่อเถียงกัน แต่กลับเอามือโบกให้กลิ่นเครื่องหอมลอยขึ้นมาช้า ๆ แล้วปิดฝาครอบ ควันขาวลอยอ้อยอิ่ง กลิ่นหอมตลบอบอวลไปทั่วห้อง

“เจ้าเองก็เคยเห็นเซี่ยฉานอี่ ทั้งคู่ต่างกันอย่างไร”

“ทูลฝ่าบาท คราวที่ได้พบเซี่ยฉานอี่ บ่าวอายุเพียงแปดขวบ จึงรู้เพียงว่านางงดงามดั่งเทพธิดาจุติลงมา ทว่าวันนี้เมื่อได้พบเซี่ยฉางเยียน แม้นางจะงดงามไม่เท่าเซี่ยฉานอี่ แต่...” จีเสียงใคร่ครวญครุ่นหนึ่งจึงเอ่ยต่อ “เป็นเด็กสาวที่น่าสนใจคนหนึ่งพะยะคะ”

“ว่ามาให้ละเอียด”

“พะยะคะ นางมองปราดเดียวก็รู้ว่าบ่าวไม่ใช่หรือ เพราะมือของหรือฉีเนียนเรียกว่ามือของบ่าว”

^๑ 1 ฉื่อ เท่ากับประมาณ 1 ฟุต

^๒ ต้นมอส

¹⁰ รองเท้าหุ้มแข้งสีดำสั้นหนาที่ขุนนางราชสำนักและชนชั้นสูงสวมใส่

หรือเอ่ยอย่างภาคภูมิใจ “ก็ไชนะลิ ข้าล้างมือคู่นี้ด้วยน้ำค้างจากดอกไม้สดทุกวัน จากนั้นก็นวดอย่างพิถีพิถันด้วย...”

จางหว่าชำเลืองมอง หรืออึ้งจิ้งรีบปิดปาก

“ในงานเลี้ยงรับรอง แม่นางเพิ่งจะเคยเห็นอาหารที่จัดให้เป็นครั้งแรก แต่ก็มีได้แสดงอาการขลาดกังวล กลับถามถึงวิธีการปรุงและประวัติความเป็นมาอย่างละเอียดโดยไม่เคอะเขิน ทั้งยังกินจนหมดด้วยพะยะค่ะ”

จางหว่าเล็กคิ้ว “กินจนหมดเลยรี”

“พะยะค่ะ อาหารลิบอย่าง ข้าวสองถ้วย”

“หมูซัดๆ” หรืออึ้งกระแฉะกระแหม่น จากนั้นก็รู้ตัวว่าพลังปากในสิ่งที่ไม่ควรออกไป จึงรีบเอามือปิดปากตนเองพลางมองไปยังจางหว่าอย่างหวาดๆ

“บ่าวเห็นว่า แม่นางผู้นี้อายุยังน้อย แต่กลับใช้ชีวิตสมถะเรียบง่ายได้ ทั้งยังรู้จักดื่มด่ำกับสิ่งหรูหราฟุ่มเฟือย ด้วยเหตุนี้จึงเป็นคนที่น่าสนใจ” จี้เสียงกล่าวสรุป

ได้ฟังดังนั้นจางหว่าก็นิ่งคิดอยู่นาน หลังจากเดินกลับไปกลับมาภายในห้องหลายรอบจึงเอ่ยถาม “เสียวหย่ายังไม่กลับมาหรือ”

“กลับมาแล้วพะยะค่ะ แต่...”

“หืม?”

“เขาเพิ่งรับอนุญาตน้อยคนที่สืบเอ็ดเข้าบ้าน ยังไม่มีเวลาร่างมาอบรมผู้ใด” หรืออึ้งพ่นหัวเราะออกมา “เขามีอนุอีกแล้วรี คราวนี้ได้แม่มายหรืออนุที่หนีมาจากตระกูลได้อีกเล่า”

“เป็นหญิงกำพร้า บุตรสาวคนขายสุรา ชื่อว่าซิวเจียง ฟังว่าร้านสุราไฟไหม้ บิดามารดาถูกไฟคลอกตายทั้งคู่”

หรืออึ้งปากพลางส่ายหน้า “เป็นสตรีชะตาอาภัพอีกแล้ว”

“ฝนหมึก เขียนจดหมายถึงเสียวหย่า บอกเขาว่า...” เอ๋เอ็งถึงตรงนี้เขียนหวังก็ยกมือขวานขึ้นมอง เหนือข้อมือขวานขึ้นมาสวมชุน¹¹มีรอยแผลเป็น

รอยหนึ่ง รอยแผลนั้นน่าสยดสยองยิ่ง เห็นชัดว่าเคยเป็นบาดแผลฉกรรจ์มาก่อน แม้เวลานี้บาดแผลนั้นจะหายดีแล้ว แต่ยั้งทิ้งร่องรอยดุดันตัวตะขาบเลื้อยพาดขึ้นไปถึงข้อศอก

แววตาเขาฉายอารมณ์ซบซ้อน ราวกับมีบางสิ่งกรีดร้องอยู่ในใจ ฟุ้งกระแทกผนังห้องหัวใจอันแข็งแกร่งดุจหินผาอย่างแรง

จากนั้นก็แตกชานกระจัดกระจาย แม้ไม่อาจทลายหินผา ทว่ากลับแทรกซึมแผ่ซ่านไปทั่ว

ประมุขหนุ่มวัยสิบเก้าปีนั่งเฝ้าบอญูนาน ก่อนเอ่ยต่อ “บอกเขาว่า เมื่อเป็นเช่นนี้...”

หรืออึ้งกับจี้เสียงซึ่งยืนอยู่ด้านหลังตกใจไปตามๆกัน ราวกับได้ยินได้ฟังเรื่องใหญ่โต!

วันรุ่งขึ้น เขียนฉางเยียนตื่นแต่เช้าตรู่ คอยให้จี้เสียงมาพาดนออกไปเดินเที่ยวอย่างใจจดใจจ่อ

เมื่อเปิดหน้าต่างมองออกไปก็เห็นมวลบุปผาหลากสีนานาพรรณ อวีจิงตั้งอยู่ทางเหนือ อากาศแห้ง ไม่มีหมอก ด้วยเหตุนี้จึงมองเห็นทิวทัศน์ได้ไกลสุดสายตา ต่างจากอันโจวซึ่งมีอากาศชื้นตลอดเวลา

นางเปลี่ยนมาสวมชุดเรียบง่าย เมื่อเห็นว่ายังเช้าอยู่ จึงออกมาเดินเล่นในสวนก่อน

กลางทะเลสาบสีเขียวมีศาลากลางน้ำ เจาะช่องหน้าต่างรอบด้าน เมื่อเดินตามระเบียบทางเดินไปยังศาลากลางน้ำนั้นก็พบว่าที่แท้เป็นห้องหนังสือ

เขียนฉางเยียนก้าวเข้าไป พลันรู้สึกกละลานตา...

บนโถ้ะวางรูปสลักนักบวชเคาะระฆัง ตัวนักบวชเป็นไม้แกะสลักระฆังหล่อจากทองแดง ช่างทำนักบวชมีนาฬิกาทรายที่ทำจากกระบอกไม้ไผ่ ทรายในกระบอกค่อยๆ ร่วงหล่นลงตามเวลาที่ผ่านไป ทุกหนึ่งเค่อ¹² กลไล

¹¹ 1 ชุน เท่ากับประมาณ 1 นิ้ว

¹² 1 เค่อ เท่ากับ 15 นาที

ที่แขนนักบวชจะขยับดังกึกกัก พร้อมกับต้นไม้ตระหง่านทองแดงด้านหน้า เกิดเสียงดังเต็ง ๆ เชี่ยนฉางเยี่ยนได้แต่มองดูด้วยความทึ่ง

ยังมีภาชนะล้างพุทธรูปที่ทำจากงาช้าง แกะสลักเป็นรูปสตรีคุกเข่าสละผมอยู่ข้างภาชนะ ผมยาวละเอียดทั้งตัวจุ่มอยู่ในภาชนะ ยามจุ่มพุทธรูปลงล้าง น้ำในภาชนะจะเปลี่ยนเป็นสีดำ ดังคำกล่าวที่ว่า “เกศเกล้าดำล้นดุจหมึก สยายพลิวดุจแพสาทราย”

แจกันหยกขาวที่วางอยู่ข้างโต๊ะดูแตกต่างจากแจกันทั่วไป แกะจากหยกขาวทั้งก้อน มีขนาดสูงเท่าครึ่งตัวคน สลักเสลาเป็นรูปหญิงงามร่างสะออดสะองกำลังเยื้องกราย มือซ้ายยกชามกระโปรง ส่วนแขนขวามีช่อดอกเสวี่ยฟู¹³ เต็มทอบ หญิงงามเป็นรูปสลัก แต่ดอกไม้กลับเป็นของจริง หญิงงามบริสุทธิ์สดใสบดดอกไม้สด มองผาดเดียวก็ชวนให้จำเริญตาจำเริญใจนัก...

ภายในห้องหนังสือยังมีสิ่งประดับประดาที่ช่างฝีมือบรรจงสรรค์สร้างขึ้นอย่างมีเอกลักษณ์อีกมากมาย เชี่ยนฉางเยี่ยนตื่นตาตื่นใจ นางหยิบสิ่งของขึ้นมาเชยชมทีละชิ้น รู้สึกราวกับได้เปิดหูเปิดตา

ขณะที่กำลังเขย่งปลายเท้าเอื้อมมือไปยังชั้นบนสุดของชั้นวางเพื่อหยิบรถม้าสำริดจำลองคันหนึ่ง จู่ ๆ ประตูห้องหนังสือก็เปิดออก

เชี่ยนฉางเยี่ยนหันไปมอง เห็นบ่าวชุดดำสองคนยืนทามเสลี่ยงอยู่ที่หน้าประตู บนเสลี่ยงมีคนผู้หนึ่งนั่งอยู่

ภายใต้แสงตะวันเจิดจ้าจากกลางฤดูคิมหันต์ คนผู้นั้นนั่งเอกเขนกอยู่บนเสลี่ยง สวมชุดดำทั้งชุด ผมยาวกับร่างของเขาแทบจะกลืนเป็นเนื้อเดียวกับเบาะนั่งซึ่งบุด้วยผ้าแพรสีดำ ดวงตาของเขาสุขุมลุ่มลึกราวกับหมึกสองจุดที่บรรจงแต้มลงบนกระดาดเซวี่ยนจื่อ

เชี่ยนฉางเยี่ยนเห็นเสลี่ยงก็คิดในใจว่า *ท่าจะไม่ดีเสียแล้ว หรือเขาผู้นี้ก็คือเฟิงเสวี่ยหย่า*

ไม่รู้เพราะเหตุใด นางจึงรู้สึกคุ้นหน้าราวกับเคยรู้จักกันมาก่อน ทั้งที่นางไม่เคยพบคนผู้นี้มาก่อนแท้ ๆ...

เต็ง ๆ...รูปสลักนักบวชบนโต๊ะเคาะระฆัง เชี่ยนฉางเยี่ยนตกใจจนทำรถม้าสำริดจำลองหลุดมือตกลงบนพื้น ชิ้นส่วนของรถม้าหลุดกระจาย

เชี่ยนฉางเยี่ยนมองชิ้นส่วนเล็ก ๆ ที่กิ้งกระจายเกลื่อนพื้นอย่างตะลึงงัน ดวงตาของคนชุดดำฉายแววสนุก เขาโบกมือ บ่าวสองคนรีบวางเสลี่ยงลง คนชุดดำค่อย ๆ ลุกขึ้น เดินเข้ามาในห้องหนังสือ

เชี่ยนฉางเยี่ยนสังเกตเห็นท่ากาวเดินของคนชุดดำ ฝ่าเท้าของเขามั่นคงไม่ได้มีอาการเจ็บปวดแม้แต่น้อย ดูน่าจะเป็นผู้มีวรยุทธ์ นี่ยิ่งทำให้นางทวิตความประหลาดใจ

“เก็บให้เรียบร้อย” คนชุดดำก้าวข้ามชิ้นส่วนที่กระจัดกระจายบนพื้น พลงเอ่ยเสียงเรียบ เสียงนั้นแหบแห้งเล็กน้อย ทว่าน่าฟังยิ่งนัก

เชี่ยนฉางเยี่ยนอึ้งไป รีบทรุดกายลงนุ่งยอง ๆ เก็บชิ้นส่วนรถม้าจำลองขึ้นมาโดยคลี่ชายกระโปรงห่อไว้

บ่าวสองคนปิดประตูห้องหนังสือจากไปแล้ว ภายในห้องจึงเหลือเพียงเขากับนางตามลำพัง

เชี่ยนฉางเยี่ยนมุ่นคิ้วเล็กน้อย แม้จะรู้สึกไม่เหมาะ แต่ก็พยายามคิดเอาไว้ว่าตนจะต้องค่อย ๆ รับมือไปที่ละชิ้น ครั้นแล้วจึงตัดสินใจว่าจะสังเกตท่าที่อีกฝ่ายไปก่อน นางเก็บชิ้นส่วนไปพลงซ้อนตาด้านเล็กน้อย เห็นเฟิงเสวี่ยหย่าเดินไปที่ข้างโต๊ะยาว เปิดลิ้นชักด้วยความคุ่นเคย จากนั้นก็หยิบกล่องใส่กำยานไม้จันทร์ออกมา จุดใส่ลงไปในเตาเครื่องหอม กิริยาของเขาเนิบช้า ทว่าดูงามสง่าอย่างบอกไม่ถูก ราวกับนกกระเรียน¹⁴ที่ใช้จะอวยปากใช้ชนตัวเอง

หลังจากเก็บชิ้นส่วนทั้งหมดเรียบร้อย เชี่ยนฉางเยี่ยนจึงยกชามกระโปรงพลงเดินไปที่โต๊ะ ค่อย ๆ กองชิ้นส่วนทั้งหมดลงบนโต๊ะ จากนั้น

¹³ Inula japonica เป็นดอกไม้ชนิดหนึ่งในวงศ์ทานตะวัน มีดอกสีเหลือง

¹⁴ อักษร “เฮอ” ที่แปลว่านกกระเรียน เป็นสมญาของเฟิงเสวี่ยหย่า (เฮออง)

จึงคุกเข่าแสดงความเคารพอย่างเป็นทางการ “ศิษย์น้อมคารวะอาจารย์...”
 เฟิงเสี่ยวหย่าก็ชำเลืองมองนาง ผาดหนึ่ง “ข้าก่อน เจ้าประกอบกรรมมาค้ำนี้ให้ข้าที่เสียก่อน”
 เชียนางเยียนอึ้งไปทันใด “เอ๋?”
 “ทำไม่ได้รี” เฟิงเสี่ยวหย่าเล็กคิ้วเล็กน้อย สีหน้าคล้ายกำลังประมาศ
 หรือว่านี่จะเป็นบททดสอบ หากทดสอบผ่าน จึงจะฝากตัวเป็นศิษย์
 ได้
 คิดได้ดังนั้น ความรู้สึกอยากเอาชนะก็ผุดขึ้นในใจ เชียนางเยียนยิ้ม
 “ข้าจะลองดูเจ้าค่ะ”

หากเอ่ยถึงพิณ หมาก อักษร และภาพวาด นางไม่สั่นหวั่น แต่หาก
 เป็นเรื่องอื่น นางไม่อ่อนด้อยกว่าผู้ใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งความจำเรื่อง
 ตัวเลข

เชียนางเยียนตั้งสติทบทวน ก่อนหน้านี้เพียงเห็นคร่าว ๆ ไม่ได้มองดู
 อย่างละเอียด แต่ก็จดจำลักษณะภายนอกโดยรวมได้อย่างแม่นยำราวกับ
 แบบที่ลอกไว้บนกระดาษ ค่อย ๆ ปรากฏสีสันขึ้นซ้ำ ๆ “นี่เป็นรถเทียมม้า
 สีตัว มีคันเดี่ยว สองล้อ...กว้างสี่ซุน ยาวหนึ่งจื่อ ตัวรถลึกลับประมาศ...
 สองซุนสามเฟิน¹⁵”

เดิมเฟิงเสี่ยวหย่ากำลังพลิกเปิดตำราอย่างไม่ได้ใส่ใจ ครั้นได้ยีนนาง
 กล่าวเช่นนั้น เขาก็รีบไปครู่หนึ่ง นัยน์ตาฉายแววตื่นตะลึง

เชียนางเยียนนับชิ้นส่วนทั้งหมดรอบหนึ่ง *ทั้งหมดมีหนึ่งร้อยแปดชิ้น*
 “รถม้ามีส่วนประกอบหลักคือ ฐาน ราวกัน รม ล้อ และชิ้นส่วน
 ปลีกย่อยอื่น ๆ” เชียนางเยียนแบ่งส่วนประกอบต่าง ๆ ตามรูปร่างออกเป็น
 ห้ากลุ่ม นางแยกชิ้นส่วนที่ดูไม่ออกรวมไว้ในกลุ่มชิ้นส่วนปลีกย่อย จากนั้น
 ก็นับอีกครั้ง

“..สามสิบห้า สามสิบหก อ้อ ส่วนฐานรถมีชิ้นส่วนทั้งหมดสามสิบหก

ชิ้น น่าจะมีโครงสร้างเป็นแกนแฉนวนอนสาม แฉวนตั้งสิบสอง” เชียนางเยียน
 นำแกนแฉวนตั้งทั้งสิบสองชิ้นที่มีความยาวเท่ากันมาเรียงต่อกัน จากนั้นนำ
 แกนแฉนวนอนมายึดแกนแฉวนตั้งเหล่านั้นไว้ให้แน่น รูสำหรับเชื่อมต่อที่เจาะไว้
 บนแกนต่าง ๆ สอดรับกันพอดี

“รถม้ามีราวซ้ายขวาและด้านหลังรวมสามด้าน ถ้ามีชิ้นส่วนทั้งหมด
 ห้าสิบสี่ชิ้น ก็เท่ากับด้านหนึ่งเป็นแฉวนตั้งหกและแฉนวนอนสามแกน ส่วน
 รมทรงกลมบนรถม้า โครงรมมีทั้งหมดสิบหกชิ้น...” ด้วยวิธีนี้ ไม่นาน
 นางก็ประกอบตัวรถกับล้อรถเสร็จเรียบร้อย

สุดท้ายก็ยังเหลือชิ้นส่วนจำนวนหนึ่งซึ่งไม่อาจประกอบคืนดังเดิมได้
 เชียนางเยียนพิจารณาครู่หนึ่ง แบบรถม้าที่อยู่ในสมมตเป็นเพียง
 ลักษณะโครงร่างคร่าว ๆ หากจะนึกให้เห็นรายละเอียดย่อมเป็นไปได้

*ทั้งหมดต้องโทษคนผู้นี้ เขามาเร็วเกินไปจนทำให้ข้าไม่ทันได้หยิบ
 รถม้าสำริดมาดูให้ละเอียด รถก็หล่นแตกไปเสียก่อน*

นางยกมือขึ้นคลึงหว่างคิ้ว
 เวลาหนึ่ง เฟิงเสี่ยวหย่าก็เอ่ยขึ้น “นี่เป็นรถศึก”

เชียนางเยียนอึ้งไปครู่หนึ่ง แล้วหันไปมองเขา เขาเอนหลังอยู่บน
 ตั้งงาม ในมือถือหนังสือเล่มหนึ่ง สายตาจจ่ออยู่ที่หน้าหนังสือ

“ข้าไม่เคยเห็นรถศึกมาก่อน...”

เชียนางเยียนลำบากใจ ตระกูลเชื้อให้ความสำคัญกับตำรับตำรา
 และห้ามไม่ให้ศึกษาด้านการสู้รบ แม้บิดาของนางจะเป็นขุนนางฝ่ายทหาร
 แต่เมื่อยังมีชีวิตอยู่ก็ล้วนใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ต่างเมือง ในบ้านไม่มีตำรา
 พิชัยสงครามสักเล่ม มิหนำซ้ำอื่นใจยังเป็นเมืองเล็ก ๆ แม้แต่เจ้าหน้าที่
 ทางการก็ยังมิได้ถึงยี่สิบคน ยามมีเรื่องทะเลาะวิวาทกันกลางเมือง อย่างมาก
 ก็ใช้มีดทำครัวสู้กัน ไหนเลยจะเคยเห็นรถศึกซึ่งเป็นพาหนะหายากได้

เวลาหนึ่ง เฟิงเสี่ยวหย่าจึงช้อนตาขึ้นมองนาง เชียนางเยียนส่งสายตา
 วิงวอน แฉวนตาของเขาเป็นประกายวูบหนึ่ง ราวกับเห็นเรื่องสนุก ทว่าเขา
 ไม่ได้ยิ้ม พลันเป็นอนสายตาไปจากนาง

¹⁵ “เฟิน” คือ 1 ใน 10 ส่วนของมาตรวัดความยาวนั้นๆ ในที่นี้คือ 1 ใน 10 ส่วนของซุน

ขณะที่เขี่ยฉางเขียนกัมหน้าคิดหาวิธีด้วยตนเองต่อไปอย่างสิ้นหวัง ก็ได้ยินเสียงแว่วที่ข้างหู “ด้านขวาของรถศึกมีโล่ ด้านหน้ามีหน้าไม้ทองแดง กับหัวลูกธนูทองแดงแขวนอยู่”

เขี่ยฉางเขียนดีใจยิ่ง พลงถอนหายใจโล่งอก

ด้วยเหตุนี้ ครึ่งชั่วโมงต่อมา เขี่ยฉางเขียนก็นำรถม้าสำริดไปวางลงบนโต๊ะยาวหน้าตั้งของเฟิงเสี่ยวหย่าด้วยท่าที่เคารพนบ “เคราะห์ดีรอดตัวแล้ว”

เฟิงเสี่ยวหย่าชำเลื่องมองด้านข้าง...ตรงนั้นยังเหลือชิ้นส่วนเล็ก ๆ อีกสิบกว่าชิ้น

เขี่ยฉางเขียนรีบเอ่ย “ไม่รู้แล้วจริงๆ ว่าควรประกอบไว้ที่ใดเจ้าคะ”

เฟิงเสี่ยวหย่าวางม้วนหนังสือลง หยิบรถม้าที่ประกอบขึ้นมาดูครู่หนึ่ง จากนั้นก็วางลงบนโต๊ะ เขาใช้นิ้วมือเคาะเบาๆ เกิดเสียงดังเคล้ง ชิ้นส่วนรถม้าหลุดออกจากกันอีกครั้ง

เห็นรถม้าที่ต้นอุตุสำรับประกอบกลับด้วยความยากลำบากฟังอีกครึ่ง เขี่ยฉางเขียนก็ฉุนขึ้นทันที

“เขียนเชิง¹⁶ ทำเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร”

“เจ้ารู้จักแยกแยะประเภทชิ้นส่วนก่อนค่อยประกอบเข้าไปใหม่ นับว่าฉลาดพอตัว เสียตาย แค่เริ่มต้นเจ้าก็แยกผิดเสียแล้ว เมื่อผิดอย่างหนึ่ง ก็ยอมผิดเรื่อยไป สุดท้ายก็ไม่อาจประกอบกลับเช่นเดิมได้”

เขี่ยฉางเขียนมุ่นคิ้ว “เหตุใดจึงผิดได้เล่า”

เฟิงเสี่ยวหย่าไม่ตอบ แต่กลับเคาะนิ้วข้างถ้วยซา เมื่อเขี่ยฉางเขียนเห็นก็เข้าใจว่าเขาต้องการให้นางรินซาให้

เอาเถิด ในเมื่อเป็นศิษย์อาจารย์กัน ศิษย์รินซาให้อาจารย์ก็เป็นเรื่องสมควร

นางชมโทสะไว้ ก้าวเข้าไปรินซาให้เขาจนเต็มถ้วย เฟิงเสี่ยวหย่าจิบซาเพียงอีกเดียวก็เทศาที่เหลือใส่แจกันด้านข้าง “รสชาติแย่มาก”

เขี่ยฉางเขียนแทบกระอักเลือด

นางสูดหายใจลึกครั้งหนึ่ง เตือนตนเองให้อดกลั้นไว้ “ศิษย์ซงซาไม่เก่ง แต่บ่าวหญิงที่ติดตามมาชำนาญเรื่องนี้ ศิษย์เรียกบ่าวผู้นั้นมาแนะนำคะ”

“ไม่ต้อง” เฟิงเสี่ยวหย่าหยิบป้านซาที่อยู่ด้านข้างวางลงบนเตา เริ่มต้มซา

เขี่ยฉางเขียนมองอิริยาบถคล่องแคล่วของเขาพลงประหม่นในใจ คนผู้นี้ชอบทำอะไรด้วยตนเอง ทั้งจุดเครื่องหอมเอง ต้มซาเอง ไม่รู้สัก เป็นเรื่องลำบากยุ่งยากแม้แต่หน่อย

เฟิงเสี่ยวหย่าต้มซาพลงเอ่ย “วิถีแห่งซาสิบทอดมาแต่โบราณ ในเมื่อเจ้าเป็นธิดาสกุลเชื้อ ก็ควรจะรู้อ่าง”

“ศิษย์โง่เขลา รู้เพียงว่าใบชาในกล่องนี้คือใบชาชนิดใด นี่คือเขียนหย่าสือฮวาที่เก็บก่อนฝนในฤดูวสันต์ น้ำที่ใช้ต้มซา ข้าเฟิงเคยลิ้มรสเป็นครั้งแรก น่าจะเป็นน้ำพุธรรมชาติ เขี่ยฉางเขียนเอ่ยอย่างถ่อมตน ทว่าในใจกลับทะนงตนยิ่งนัก ครึ่งปีที่ท่านลุงห้าวบรมสอนสั่งนางมา มิได้สิ้นเปลืองเวลาเปล่า

“ถูกต้อง นี่คือเขียนหย่าสือฮวา และน้ำที่ใช้ก็คือน้ำจากพุน้ำจืดสูงในอวี่จิง” เฟิงเสี่ยวหย่าเอ่ยด้วยสีหน้าเรียบเฉย “แล้วเจ้ารู้หรือไม่ว่าใบชานี้มีราคาเท่าใด”

เขี่ยฉางเขียนอึ้งงัน ราคา?

สกุลเชื้อยี้ดถือปรัชญาเต๋า ให้ความสำคัญกับความสมถะเรียบง่าย ไม่ถามไถ่เรื่องราวทางโลก แม้ไม่ถึงขั้นไม่แยแสเรื่องเงินทอง แต่ก็มักเลี่ยงเอ่ยถึงเรื่องนี้

ดูเหมือนเฟิงเสี่ยวหย่าเองก็ไม่ได้ต้องการคำตอบจากนาง เขากล่าวต่อ

¹⁶ เป็นคำเรียกบัณฑิตหรือบุคคลผู้มีความรู้ในเชิงยกย่อง

“ปีที่แล้ว ลือฮวาที่เก็บก่อนฝนราคาสองกัวน¹⁷ ต่อหนึ่งเฉียน¹⁸ น้ำพุจื่อสู่นหนึ่งหาบราคาเยี่สิบเหวิน ดังนั้นราคาของซาบ้านหนึ่งจึงตกประมาณหนึ่งร้อยเหวิน ปีนี้ลือฮวาเฉียนละสองกัวนครึ่ง น้ำพุจื่อสู่นราคาหาบละสามสิบเหวิน ราคาของซาบ้านนี้จึงสูงขึ้นเป็นหนึ่งร้อยห้าสิบเหวิน รู้หรือไม่ว่าเป็นเพราะเหตุใด”

เซี่ยฉางเยี่ยนคิดครู่หนึ่ง “ของมีน้อยหายากยังมีราคาแพง คงเป็นเพราะฝนแล้ง”

เฟิงเสี่ยวหย่ามองนางด้วยความชื่นชม “เจ้าคิดได้ถึงข้อนี้ นับว่าสอนได้ แล้วเจ้ารู้หรือไม่ว่าเหตุใดฝนจึงแล้ง”

เซี่ยฉางเยี่ยนตอบไม่ได้

“ตำเยียน¹⁹ เป็นดินแดนทางเหนือ มิได้มีฝนตกชุกและชุ่มชื้นเช่นแคว้นนี้ โดยเฉพาะอวีจิง ปีหนึ่งๆ มีฝนตกไม่ถึงยี่สิบคราว น้ำในพุน้ำจื่อสู่นก็น้อยลงทุกปี ก่อนถึงช่วงที่ฝนมา ลือฮวาที่เก็บก่อนฝนย่อมได้น้อย เมื่อเข้าใจสิ่งเล็กน้อยเหล่านี้ ก็จจะรู้ว่าราคาข้าวและพืชพันธุ์ธัญญาหารปีนี่ย่อมต้องแพงกว่าปีก่อนอีกหนึ่งในสาม แล้วจะทำเช่นไร”

เซี่ยฉางเยี่ยนนั่งอยู่นาน ก่อนจะเอ่ยอย่างลั้งเล “นี่ก็เป็นสิ่งที่เซี่ยนเซิงต้องการทดสอบข้าด้วยหรือ”

“เจ้าจะเป็นหวงโฮ่วในอนาคต เรื่องเศรษฐกิจของแคว้นแคว้นและปากท้องของไพร่ฟ้า เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเจ้าโดยตรง อย่าว่าแต่เรื่องอื่นเลย เพียงฝ่าบาทกลับจากว่ราชกิจเข้า แล้วทรงกลัดกลุ้มกระวนกระวาย เจ้าก็ควรรู้ว่าฝ่าบาทร้อนพระทัยด้วยเหตุใด”

“ในราชสำนักมีขุนนางทั้งฝ่ายทหารและพลเรือนมากความสามารถ

¹⁷ หน่วยเงินจินโบราณ 1,000 เหวิน (ฮิแปะ) เท่ากับ 1 กัวน (ฟวง) 1 กัวน เท่ากับ 1 ตำลึงเงิน

¹⁸ 1 เฉียน เท่ากับ 5 กรัม 10 เฉียน เท่ากับ 1 ตำลึง

¹⁹ หมายถึง แคว้นเยี่ยนอันยิ่งใหญ่เกรียงไกร เป็นการกล่าวสรรเสริญยามกล่าวถึงแคว้นตนเอง

มากมาย พวกเขาไม่อาจแบ่งเบาคความทุกข์กังวลของฝ่าบาทได้เลยหรือ”

แววตาของเฟิงเสี่ยวหย่าวูบไหวเล็กน้อย เขามองนางอย่างคล้ายจะยิ้มก็ไม่เชิง “หากเจ้าวางตัวเป็นคนนอกเช่นนี้ เกรงว่าจะไม่เป็นที่ทรงโปรด”

เซี่ยฉางเยี่ยนหน้าแดงโดยไม่รู้ตัว

เฟิงเสี่ยวหย่าเอ่ยซ้ำๆ “หรือบางทีเจ้าอาจไม่เคยคิดอยากเป็นสตรีที่ฝ่าบาททรงโปรดปราน”

“โปรด...โปรดปรานอะไรกัน ข้าเป็นหวงโฮ่ว ฝ่าบาทย่อมต้องทรงปฏิบัติต่อข้าตามจารีต เรื่องที่จะโปรดหรือไม่นั้น...เป็นสิ่งที่เหล่าสนมนางในเรียกร้องต้องการ” เซี่ยฉางเยี่ยนแย้งอย่างตะกุกตะกัก

“อ้อ หากเจ้าไม่ต้องการเป็นที่ทรงโปรด เจ้าจะดำรงตนในฐานะหวงโฮ่วเช่นไร”

“ประการแรก ให้กำเนิดและเลี้ยงดูทายาทของฝ่าบาท สืบทอดวงศ์วานประการที่สอง ช่วยฝ่าบาทปกครองเหล่าสนมนางในตำหนักหลัง จัดการเรื่องราวต่างๆ ไม่ว่าจะกระทำสิ่งใดก็ตั้งตนอยู่ในครรลอง ยึดมั่นในคุณธรรม มีจิตเมตตา ไม่กระทำความผิดบาป เท่านั้นย่อมเพียงพอแล้ว”

“สตรีที่สามารถให้กำเนิดและเลี้ยงดูทายาทของฝ่าบาท ช่วยปกครองและจัดการเรื่องต่างๆ ในตำหนักหลัง เหตุใดจึงต้องเป็นสตรีสกุลเซี่ย และเหตุใดจึงต้องเป็นเจ้าด้วยเล่า เซี่ยฉางเยี่ยน”

เซี่ยฉางเยี่ยนอึ้งงัน

ครั้นเงยหน้าขึ้นก็เห็นดวงตาดำขลับลุ่มลึกของเฟิงเสี่ยวหย่าที่ชวนให้สั่นสะท้าน สีหน้าของเขาอย่าเรียกว่าเรียบเฉยเลย มีสู้เรียกว่าเยียบเย็นไว้ความรู้สึกลึกๆ เขาเอ่ยถามนางที่ละคำถาม “ช่วงนี้เจ้าอยู่อย่างไม่เป็นสุขใช่หรือไม่

“ผู้คนต่างโจษจันกันว่าเหตุใดเจ้าจึงได้รับเลือกเป็นหวงโฮ่วใช่หรือไม่

“ไม่ว่าจะรูปโฉม นิสัยใจคอ ความสามารถ ผู้คนล้วนบอกว่าเจ้ามีคู่ควรใช่หรือไม่

“พวกเราอบรมสั่งสอนวิชาต่างๆ แก่เจ้า บอกเจ้าว่าคุณสมบัติเหล่านี้

ล้วนเป็นสิ่งทีหวงโฮ่วพึงมี ทว่าเจ้ากลับเรียนได้ไม่ดีสักอย่างใช่หรือไม่”

แต่ละถ้อยแต่ละคำราวกับฝ่ามือที่ฟาดลงมาบนใบหน้านางครึ่งแล้ว ครึ่งเล่า เชี้ยฉางเยียนชวนเซ แทบจะทรงกายไม่อยู่ ผ่านไปนานกว่าจะค้น คำพูดออกมาได้ “ข้าเรียนรู้อุ้ได้ดีมาก”

เฟิงเสี่ยวหย่ายิ้ม

เชี้ยฉางเยียนมองเขาด้วยความชื่นซึ่ง

เฟิงเสี่ยวหย่ามองไปยังชิ้นส่วนนมม้าบนโต๊ะ พลังเอ่ยซ้ำๆ “ดูอย่าง รถคันนี้ หากแบ่งประเภทชิ้นส่วนผิดแต่แรก ความพยายามต่อจากนั้นก็ถือว่าสูญเปล่า”

“ท่าน!” เชี้ยฉางเยียนกัดริมฝีปาก พลันรู้สึกว่าคุณนี่น่ารังเกียจ ยิ่งนัก “ในเมื่อท่านดูหมิ่นข้าเช่นนี้ จะต่างอันใดจากคนที่นิทาข้าลับหลังเล่า”

“คนที่ดูหมิ่นเจ้าไม่ใช่ข้า ทั้งไม่ใช่ผู้คนเหล่านั้นที่นิทาเจ้า แต่เป็นตัวเจ้าเอง”

เชี้ยฉางเยียนนิ่งงัน มือกำแน่น ในใจลับสนว่าวุ่น

“เจ้ามิได้มีเป้าหมายของตนเอง มิได้มีความเชื่อมั่นในตนเอง จึง คล้อยตามคำพูดของผู้อื่นอย่างมีเดบอดเช่นนั้น หรือหากเจ้าไม่ได้เป็นหวงโฮ่ว เจ้าก็จะใช้ชีวิตผ่านไปวัน ๆ อย่งไร้จุดหมายเช่นนั้นหรือ”

“ข้า...”

“ขอพูดอีกครั้ง...สตรีที่ให้กำเนิดและเลี้ยงดูทายาทของฝ่าบาท ช่วย ปกครองและจัดการเรื่องต่างๆ ในตำหนักหลังได้มีอยู่มากมาย เหตุใดจึงต้อง เป็นเจ้าด้วยเล่า เชี้ยฉางเยียน พุ่งนี้ข้าจะมาใหม่ หวังว่าจะได้รับคำตอบ จากเจ้า”

กล่าวจบ เฟิงเสี่ยวหย่าก็เดินไปเปิดประตูโดยไม่หันมามองนางแม่แต่น้อย เมื่อบ่าวสองคนซึ่งยืนค้อมกายประสานมือรออยู่นอกห้องเห็นเขาก็รีบ ยกเสลี่ยงขึ้น เขาขึ้นเสลี่ยงจากไป

ขณะนั้นเอง น้ำในป้านชาบนเตากำลังเดือดปุดๆ ไอน้ำสีขาวลอยวน อยู่เบื้องหน้าเชี้ยฉางเยียน นางโมโหจนจะยกป้านชาเขวี่ยลงพื้น แต่ก็ล้มเลิก

ความตั้งใจกลางคันด้วยความเสียดาย “นี่ตั้งร้อยห้าสิบเหวินเขิวนะ...”

หลังจากคิดครู่หนึ่ง นางก็รินชาให้ตนเองหนึ่งถ้วย

เมื่อปลายลิ้นสัมผัสรสชาติ เชี้ยฉางเยียนพลันตกตะลึง ผ่านไปครู่ใหญ่ จึงค่อยๆ วางถ้วยชาลง “ซารสเลิศ”

มิน่าเล่า เฟิงเสี่ยวหย่าจึงได้บอกว่าชาของซารสชาติแย่มาก

เชี้ยฉางเยียนหยิบชิ้นส่วนนมม้าที่กองอยู่บนโต๊ะขึ้นมาชิ้นหนึ่ง พินิจพิเคราะห์ ได้แสงตะเกียง

“เจ้ารู้จักแยกแยะประเภทชิ้นส่วนก่อนค่อยประกอบเข้าไปใหม่ นับว่าฉลาดพอตัว น่าเสียดาย เริ่มต้นเจ้าก็แยกผิดเสียแล้ว เมื่อผิดอย่างหนึ่ง ก็ย่อมผิดเรื่อยไป สุดท้ายก็ไม่อาจประกอบกลับเช่นเดิมได้”

“ดูอย่างรถคันนี้ หากแบ่งประเภทชิ้นส่วนผิดแต่แรก ความพยายามต่อจากนั้นก็ถือว่าสูญเปล่า”

คำพูดของเฟิงเสี่ยวหย่าดังก้องอยู่ข้างหู นางอดคิดไม่ได้ว่า ข้าผิดพลาดที่ใด เหตุใดเขาจึงบอกว่าข้าผิด

“เจ้ามิได้มีเป้าหมายของตนเอง มิได้มีความเชื่อมั่นในตนเอง จึง คล้อยตามคำพูดของผู้อื่นอย่างมีเดบอดเช่นนั้น หรือหากเจ้าไม่ได้เป็นหวงโฮ่ว เจ้าก็จะใช้ชีวิตผ่านไปวัน ๆ อย่งไร้จุดหมายเช่นนั้นหรือ”

เชี้ยฉางเยียนกัดฟันโดยไม่รู้ตัว พลันรู้สึกแค้นเคือง บัดชิ้นส่วนนมม้า จำลองบนโต๊ะหล่นลงพื้น

เจิ้งชื้อยกน้ำแกงเดินเข้ามาในห้องพอดี ล้อรถข้างหนึ่งกลิ้งมาอยู่ตรงหน้า นาง เจิ้งชื้อก้มลงเก็บ แล้วเดินไปหาบุตรสาว “เหตุใดจึงโกรธเป็นพินเป็นไฟ เช่นนี้ ได้ยินว่าตอนกลางวันเจ้าได้พบเสือกที่ห้องหนังสือ”

เชี้ยฉางเยียนแหม่มปากแน่นไม่ตอบคำ

เจิ้งชื้อเปิดฝากล้วยน้ำแกง ใช้ช้อนตักน้ำแกงขึ้นเป่า แล้วป้อนบุตรสาว “ยังไม่ได้กินข้าวเย็นเลย หิวหรือไม่ ต้มสักหน่อยสิ”

เชี้ยฉางเยียนไม่อยากอาหารแม่แต่น้อย แต่เมื่อเห็นแววตาของมารดา

ก็ยอมอ้าปากดื่มน้ำแกงอย่างว่าง่าย

“ต้องแบบนี้สิ ไม่ว่าเรื่องใดก็ต้องกินให้อิ่มท้องก่อนจึงค่อยไต่ตรง”
เจิ้งชื่อยิ้มพลางนั่งลงข้างๆ บักลายดอกเสายาบรอนงเท้าต่อ

เซี่ยฉางเยี่ยนเห็นว่าดอกเสายาบรอนงเท้าปากใกล้เสร็จแล้ว ดอกไม้เล็ก ๆ เพียงสองดอก ทว่าลงมือปักนั้บพันผีเข็ม นางคิดถึงความอดทนและความตั้งใจในการปักกลดลายของมารดา พลันรู้สึกซาบซึ้ง ประกอบกับน้ำแกงหอมหวานที่อุ่นท้องนางอยู่ในขณะนี้ ทำให้ความโกรธจางหายไป

“ลูกไม่ได้โกรธ เพียงแต่เศร้าใจ”

เจิ้งชื่อแปลกใจ “เฮือกงทำอะไรลูก” นางชะงักไปครู่หนึ่ง แล้วกระเซ้าว่า “นึกเสียใจที่มีได้ถวายฎีกาขอเปลี่ยนอาจารย์ใช่หรือไม่”

เซี่ยฉางเยี่ยนได้ยินดังนั้นก็ยิ้ม “ท่านแม่ อย่าล้อข้าสิ”

เจิ้งชื่อถอนใจ “แม่ไม่รู้ว่าจะช่วยเจ้าอย่างไรดี แต่ไม่ว่าอย่างไร เห็นเจ้ายิ้มได้ แม่ก็ค่อยสบายใจขึ้น”

เซี่ยฉางเยี่ยนมองมารดา ภายใต้อันแสงตะเกียง นางเห็นผมข้างขมับมารดามีผมขาวแซมหลายเส้น แม้ตระกูลเซี่ยจะใจกว้างมีเมตตา แต่สิบสองปีที่ครองตนเป็นม่ายมานี้ ก็ทำให้สตรีผู้เข้มแข็งเช่นเจิ้งชื่อต้องแก่ชราก่อนวัยอันควร

“ท่านแม่ วันนี้เฮือกงถามข้าว่า...ข้าเคยคิดหรือไม่หากไม่ได้เป็นหวงโเฮ่ว ข้าอยากเป็นคนเช่นไร”

เจิ้งชื่ออึ้งเล็กน้อย “ลูกตอบเช่นไร”

“ลูกตอบไม่ได้” เซี่ยฉางเยี่ยนยิ้มขึ้น ภายใต้อันแสงตะเกียงสีเหลืองนวล เห็นผมขาวของเจิ้งชื่อชัดเจน “ความจริงตลอดหนึ่งปีมานี้ ลูกไม่มีความสุขแม้แต่น้อย ด้วยเหตุที่ลูกต้องเป็นหวงโเฮ่ว ต้องศึกษาเล่าเรียนวิชาต่างๆ มากมาย ซ้ำยังเรียนได้ไม่ดี ทำให้ทุกคนต้องผิดหวัง...”

เจิ้งชื่อกำลังจะเอ่ยพลอบ เซี่ยฉางเยี่ยนก็ตบหลังมือมารดาเบาๆ เอ่ยต่อ “ลูกมักอดคิดไม่ได้ว่า หากลูกไม่ต้องเป็นหวงโเฮ่ว ย่อมไม่ต้องพบพานเหตุการณ์เหล่านี้ ทุกคนจะไม่คาดหวังในตัวลูกมากเช่นนี้ ลูกก็จะมีชีวิต

อิสระเสรีมากขึ้น...อิสระดังเช่นตอนที่ตัวลูกอายุยังไม่ถึงสิบสองปี ไม่มีผู้ใดหัวเราะเยาะที่ลูกคิดฝันได้ไม่ดี ไม่มีผู้ใดหัวเราะเยาะว่าทำนองของลูกไม่สง่างาม ไม่มีผู้ใดมาเจ้ากี้เจ้าการว่าลูกจะต้องรู้สิ่งนั้นสิ่งนี้...”

“หวันหวัน...”

“แต่ว่าวันนี้ ความคิดของลูกได้เปลี่ยนไป หากลูกไม่ต้องเป็นหวงโเฮ่ว ลูกจะเป็นเช่นไร เล่าเรียนวิชาจากสำนักศึกษาประจำตระกูลจนจบเช่นคนอื่น ๆ จากนั้นก็ออกเรือน ตบแต่งเข้าตระกูลที่ผู้อาวุโสจัดแจง ให้กำเนิดและเลี้ยงดูบุตร หากโชคไม่ดี ก็คงเป็นเหมือนท่านแม่ ต้องอยู่ไกลสามี ซ้ำยังต้องครองตนเป็นม่ายตั้งแต่ยังสาว...น่ากลัวคงจะเป็นเช่นนี้”

เจิ้งชื่อขอบตาแดงเล็กน้อย

เซี่ยฉางเยี่ยนมองมารดา “แต่ลูกรู้ว่าท่านแม่ยอมไม่ปรารถนาให้ลูกมีชีวิตเช่นนี้”

เจิ้งชื่อสะอื้น “ความขมขื่นเช่นนี้ ให้แม่ทนรับเพียงผู้เดียวก็พอ...”

“ด้วยเหตุนี้ลูกจึงต้องขอบพระทัยฝ่าบาทที่มีราชโองการลงมาเปลี่ยนแปลงชะตาชีวิตของลูก หรืออาจกล่าวได้ว่า นี่เป็นการปลุกให้ลูกตื่นขึ้นก่อนเวลาชีวิตคนเราหาได้มีอิสระ ต่อให้ใช้ชีวิตอย่างไรก็ฎระเบียบ มีอิสระเต็มที่ ก็ถือเป็นเพียงความสุขชั่วครู่ชั่วยาม ชีวิตคนเรานั้น หากไม่ได้สร้างคุณประโยชน์อันใด ย่อมหนีบว่าเสียชาติเกิด” ระหว่างที่พูด เซี่ยฉางเยี่ยนหยิบชิ้นส่วนธมม้าบนโต๊ะเล่นไปด้วย แมื่อดวงตาจะฉายแววกลัดกลุ้ม ทว่ากลับเด็ดเดี่ยวยิ่งนัก แม้แต่เจิ้งชื่อผู้เป็นมารดาก็ยังตกใจ

“หวันหวัน?”

“ลูกจะต้องประกอบธมม้าจำลองคันนี้ให้สำเร็จ ลูกจะต้องรู้ให้ได้ว่าตนผิดพลาดที่ใด ลูกต้องการพบเพียงเสียวหย่าอีก”

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น เซี่ยฉางเยี่ยนไปที่คอกม้า เมื่อคนดูแลม้าเห็นนาง ต่างก็ตกใจ รีบค้อมกายคารวะ

นางยิ้มพลางเอ่ย “ข้าอยากดูธมม้าของเราสักหน่อย”

เสียงจักจั่นร้องระงม ลมโชยพัดเย็นสบาย
 เชี่ยนฉางเยี่ยนนั่งอยู่ข้างหน้าต่างของศาลากลางน้ำ กำลังประกอบรถม้า
 สำริดจำลองคันนั้นอย่างตั้งอกตั้งใจ

บนโต๊ะยังมีตำรามากมายวางกองอยู่ ล้วนเป็นตำราที่มีภาพโครงสร้าง
 ของรถประเภทต่าง ๆ แม้ไม่มีภาพใดที่เหมือนกับรถม้าคันนี้ทุกประการ แต่ก็
 เป็นแรงจูงใจให้นางได้เป็นอย่างดี

ขณะที่กำลังครุ่นคิดจนเหงื่อผุดเต็มศีรษะ เฟิงเสี่ยวหยาก็นั่งเสีียง
 มาถึง

เชี่ยนฉางเยี่ยนหันไปมองเขาผาดหนึ่งโดยไม่พูดอะไร
 เฟิงเสี่ยวหย่าไม่ได้มีท่าที่อึดอัดใจ เขาเพียงเดินตรงเข้ามาในห้อง จุด
 เครื่องหอม ขึ้นนั่งบนตั่ง แล้วเริ่มอ่านหนังสือ

ภายในห้องมีเพียงเสียงขึ้นส่วนรถม้ากระทบกัน
 เสียงติง ๆ ตัง ๆ ดังอยู่พักหนึ่ง กลับเป็นเชี่ยนฉางเยี่ยนที่ทนไม่ได้จนต้อง
 ถอนหายใจ ลูกขึ้นเดินไปที่หน้าต่าง

“คำถามที่เขี่ยนเซิงถามเมื่อวาน...”
 ในที่สุดเฟิงเสี่ยวหยาก็เงยหน้าขึ้นจากหนังสือ
 เชี่ยนฉางเยี่ยนจับจ้องเขา กำลังพยายามต่อสู้กับตนเอง
 เฟิงเสี่ยวหย่านั่งรอฟังอย่างสงบ

ในที่สุดเชี่ยนฉางเยี่ยนก็ตัดสินใจกล่าวต่อ “ท่านแม่ครองตัวเป็นม่าย
 เพื่อข้า ข้าต้องกตัญญูรู้คุณ ให้ท่านแม่ได้มีชีวิตยืนยาวและสุขสบาย บุญคุณ
 ที่ตระกูลเชี่ยนเลี้ยงดูข้ามา ข้าต้องตอบแทน ให้วงศ์ตระกูลรุ่งเรืองสืบไป
 ฝ่าบาททรงแต่งตั้งข้า นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณล้นพ้น แม้ข้าจะโง่เขลา
 เบบ้าบุญญา แต่ข้าจะมานะบากบั่น พยายามเป็นภรรยาที่พระองค์พอพระทัย
 ให้ได้...”

“ที่เจ้าว่ามาทั้งหมดนี้ถือเป็นหน้าที่ มิใช่...” ขณะที่เฟิงเสี่ยวหย่าเอ่ย
 แทรก เชี่ยนฉางเยี่ยนก็ยกมือขึ้นหยุดคำพูดเขา

“ข้ารู้ว่านี่มิใช่คำตอบ อย่างน้อยก็มีใช่คำตอบที่เสือกต้องการ ทว่า

คำถามที่เสือกถามนั้นไม่มีอยู่จริง ท่านถามว่า หากข้าไม่ได้เป็นหวังโง้ว แต่
 ในความเป็นจริง ข้าจะต้องเป็นหวังโง้วโดยไม่มีข้อยกเว้น ในเมื่อฝ่าบาท
 มีราชโองการ ทว่าทั้งใต้หล้าย่อมรู้ว่าอีกสองปีข้าก็จะเป็นหวังโง้วแห่งต้าเยี่ยน
 ด้วยภาระหน้าที่นี้ ย่อมไม่อาจปล่อยให้เกิดเหตุไม่คาดฝันใด ๆ จนทำให้ตน
 รับตำแหน่งหวังโง้วไม่ได้หรือเป็นหวังโง้วที่ดีไม่ได้”

แววตาของเฟิงเสี่ยวหย่าวูบไหวเล็กน้อย

“ฉะนั้น ข้าไม่รู้ว่าเหตุใดฝ่าบาทจึงทรงเลือกเชี่ยนฉางเยี่ยน ทั้งมีจำเป็น
 ต้องเสาะหาเหตุผล สิ่งที่ต้องทำก็คือ ก็คือ...ไม่อาจวางตัวเป็นคนนอก
 อีกต่อไป หากฝ่าบาทถลกกลุ่มพระทัย ข้าย่อมพึงรู้ว่าพระองค์ทรงถลกกลุ่ม
 เพราะเหตุใด หากฝ่าบาททรงพระเกษมสำราญ ข้าย่อมพึงร่วมยินดี ฝ่าบาท
 ทรงปรารถนาหวังโง้วที่มีคุณสมบัติเช่นไร ข้าจะพยายามเป็นหวังโง้วที่มี
 คุณสมบัติเช่นนั้น ที่ฝ่าบาททรงให้ท่านมาสั่งสอนวิชาแก่ข้า ก็คงด้วยเหตุนี้
 ใช่หรือไม่”

เฟิงเสี่ยวหย่าไม่ตอบ เพียงหลบตาลง

มองจากตำแหน่งที่เชี่ยนฉางเยี่ยนยืนอยู่ เห็นเพียงขนตาตกดำของเขา
 สั้นไหวเล็กน้อย

เชี่ยนฉางเยี่ยนยืนรออยู่นาน กระทั่งรูปสลักนักบวชไม้บนโต๊ะเคาะระฆัง
 อีกครั้ง ตอนนี้อง เฟิงเสี่ยวหย่าจึงถอนหายใจเบา ๆ ครั้งหนึ่งแล้วซ้อนตาขึ้น
 “เอาเถิด ในเมื่อ...” ท่อนหลังที่เขาพูด เชี่ยนฉางเยี่ยนได้ยินไม่ถนัดนัก

เฟิงเสี่ยวหย่าวางหนังสือลง ลูกขึ้นจากตั่ง เดินไปที่หน้าป้ายชื่อศาลา
 ซึ่งติดอยู่บนผนังทิศเหนือ บนป้ายนั้นมีอักษรสองตัวจารึกว่า “จื่อจื่อ”²⁰ และ
 ลงท้ายนาม “เล่อเทียน” ไว้ เชี่ยนฉางเยี่ยนสังเกตเห็นตั้งแต่เมื่อวานแล้วว่าผู้ที่
 เขียนอักษรสองตัวนี้ก็คืออัครเสนาบดีเฟิง

²⁰ แปลว่า รู้จักหยุด คำนี้มีที่มาจากแนวคิดของเหลาจื่อเรื่องการรู้จักพอ ดังปรากฏในคัมภีร์
 เต๋าเต๋อจิงหลายตอน เช่น ตอนที่ 44 มีคำกล่าวว่า ผู้รู้จักพอย่อมไม่มีวันได้รับความอับอาย ผู้รู้จักหยุด
 ย่อมไม่มีวันตกอยู่ในสถานการณ์อันตราย

เฟิงเสี่ยวหย่ามองไปที่อักษร “จื่อจื่อ” เขายืนหันหลังให้นาง เสียงของเขาฟังดูลังเล “ในเมื่อเจ้าเห็นว่าที่ทวงโฮ่ว หากข้าเป็นอาจารย์ของเจ้า เอ่อ ไม่เหมาะ เอาเช่นนี้ ข้าจะรับเจ้าเป็นศิษย์แทนอาจารย์ของข้า ต่อไปเจ้ากับข้าเป็นศิษย์พี่ศิษย์น้องกัน”

“อาจารย์ของท่านคือ?”

“เฟิงเล่อเทียน”

ที่แท้บิดาของเขาก็เป็นผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาแก่เขาตนเอง แต่ก็น่าแปลก เหตุใดฝ่าบาทจึงไม่ส่งอัครเสนาบดีเฟิงมาสอนนางเล่า อาจเพราะได้ทำเฟิงมีภารกิจล้นมือ จึงจำต้องส่งบุตรชายผู้ไร้ตำแหน่งขุนนางคนนี้มาสอนแทน

แต่...ว่ากันตามตรง เฟิงเสี่ยวหย่าตัวจริงไม่เหมือนที่นางคิดไว้เลย แม้แต่น้อย

จากที่ได้ยินคำเล่าลือเกี่ยวกับตัวเขามาก่อนหน้านี้ นางคิดว่าเขาน่าจะเป็นคนอ่อนโยนและเจ้าชู้ แต่เมื่อได้มาพบตัวจริงกลับเห็นว่าเขามีรูปโฉมและกิริยาท่วงท่าสง่างาม ทั้งยังไม่แสดงความรู้สึกทางสีหน้า จึงดูน่าเกรงขามดูไม่ออกเลยว่าเขาเป็นโรคร้ายและหมกมุ่นนารี

เซี่ยฉางเยียนรีบคำนับป้ายชื่อศาลาตามเฟิงเสี่ยวหย่า จากนั้นก็ค้อมกายคารวะเขา เช่นนี้เขาก็กับนางก็นับเป็นศิษย์พี่ศิษย์น้องกันแล้ว

ทั้งสองกลับไปนั่งที่ เฟิงเสี่ยวหย่ามองไปที่รถม้าสำริดจำลอง รถม้าเฟิงประกอบเสร็จเพียงครึ่งเดียว หากเทียบกับสภาพของรถม้าเมื่อวาน แม้จะดูแย่กว่า แต่เฟิงเสี่ยวหย่ากลับมีแววตาชื่นชม

“ดูท่า เจ้าคงได้ลงมือศึกษาแล้วจริงๆ”

“เข้าไปถามจากสารถิ คนดูแลม้า ทั้งยังพลิกดูตำราโบราณ แต่ก็ยังประกอบไม่สำเร็จ...” เซี่ยฉางเยียนเอ่ยอย่างกลัดกลุ้ม “ไม่รู้ว่าจะประกอบผิดที่ใด ขอศิษย์พี่โปรดชี้แนะ”

เฟิงเสี่ยวหย่าพยักหน้าพลางเอ่ย “เจ้าผิดตั้งแต่ต้นที่แบ่งส่วนประกอบของรถออกเป็นฐาน ราวกัน รม ล้อ และชิ้นส่วนย่อย”

“ถ้าเช่นนั้นจะต้องแบ่งเช่นไร?”

“เราประดิษฐ์รถขึ้นมาเพื่อการใด?”

“ทดแทนการเดินทาง”

“ฉะนั้นจึงต้องแบ่งตามประโยชน์ใช้สอย” เฟิงเสี่ยวหย่าถอดชิ้นส่วนรถม้าออกพลางเริ่มอธิบาย “ข้าเคยบอกแล้วว่ารถคันนี้เป็นรถศึก เจ้าจึงต้องคิดว่า รถคันนี้แตกต่างจากรถทั่วไปอย่างไร รถมีไว้บรรทุกคน ย่อมต้องมีราวกัน”

เฟิงชี้แนะแนวทาง เซี่ยฉางเยียนก็เข้าใจทันที “อ้อ ด้วยเหตุนี้ราวของรถคันนี้จึงไม่ได้อยู่ด้านหลัง แต่ต้องอยู่ด้านหน้า!”

เฟิงเสี่ยวหย่าพยักหน้า “ทหารจะถือหอกในมือหนึ่ง อีกมือจับราวรถ” พอเซี่ยฉางเยียนจับหลักได้ ที่เหลือก็คิดออกทันที “ถ้าเช่นนั้นที่ล้อรถนอกจากซี่ล้อ ก็ต้องมีอาวุธด้วย!”

“ถูกต้อง ที่ดุมล้อรถติดตั้งดาบคมยาวสามนิ้วเอาไว้เพื่อใช้บุทกะลง”

“ด้วยเหตุนี้เมื่อรถวิ่งผ่านไปที่ใด ม้าก็จะถูกฟันขาขาดหมด!” ขณะที่เซี่ยฉางเยียนลองนึกภาพดังกล่าว ดวงตาของนางก็เปล่งประกาย

“เจ้าไม่กลัวหรือ” เฟิงเสี่ยวหย่ารู้สึกยินดีเล็กน้อย แต่เพียงแวบเดียวก็กลับมามีสีหน้าเรียบเฉยดังเดิม เขาอธิบายให้นางฟังต่ออย่างใจเย็น เซี่ยฉางเยียนประกอบรถม้าจำลองใหม่อีกครั้งตามคำแนะนำของเขา คราวนี้ไม่มีชิ้นส่วนใดที่เหลือเป็นส่วนเกินอีกเลย

เซี่ยฉางเยียนประคองรถม้าจำลองด้วยสองมือที่สั่นเทาเล็กน้อย พลันรู้สึกว้าของประดับเล็ก ๆ นี้ทำให้ห้องหนังสือสว่างไสวไปทั้งห้อง นับตั้งแต่หัดอ่านเขียนเมื่ออายุสามขวบ นางไม่เคยรู้สึกยินดีกับการเรียนครั้งใดเช่นครั้งนี้มาก่อน อาจารย์ในสำนักศึกษาประจำตระกูลสอนโดยยึดติดกับตำรามากเกินไป ทั้งปฏิบัติต่อศิษย์ทุกคนเช่นเดียวกัน นางเป็นเพียงหนึ่งในบรรดาศิษย์เหล่านั้น มีหลายอย่างที่นางทำได้ไม่ดี เพียงแต่อาศัยเกาะกลุ่มศิษย์คนอื่น ๆ จึงพอสอบผ่านไปได้ แม้เซี่ยจื่อเวยจะเป็นคนละเอียดถี่ถ้วนแต่น่าเสียดายที่เขาสอนไม่ถูกวิธี ดังนั้นช่วงครึ่งปีที่ศึกษาวิชาความรู้จากเขา

นางจึงมิได้พัฒนาตนเองมากขึ้นเท่าใด กระทั่งได้มาศึกษากับเขวี่ยไทวอง แม้จะเป็นการสอนตามพื้นฐานความสามารถของศิษย์ ทว่าวิชาที่สอนไม่ใช่สิ่งที่นางสนใจ ด้วยเหตุนี้นางจึงรู้สึกว่าจะต้องทนเรียนด้วยความยากลำบาก

แต่การสอนของเพิงเสี่ยวหย่ากลับแตกต่างไปโดยสิ้นเชิง

แม้แรกเริ่มเขวี่ยฉางเยี่ยนยังไม่เข้าใจวิธีการสอนของเขา นางจึงรู้สึกว่าเขาจงใจกลั่นแกล้งนางด้วยการให้นางประกอบกรรมมา ทั้งยังให้นางตอบคำถามของเขา ทว่าบัดนี้นางเข้าใจแล้วว่า เพิงเสี่ยวหย่าตั้งใจทำให้นางสนใจสิ่งที่นางไม่สนใจ และเมื่อนางเกิดความสนใจ ก็ทำให้นางรู้สึกว่าจะตนสามารถทำเรื่องที่สนใจให้สำเร็จได้ นี่ก็คือวิธีการสอนของเขา

เขวี่ยฉางเยี่ยนมองผ่านรถม้าจำลองไปยังเพิงเสี่ยวหย่า เขากำลังต้มชาด้วยตนเอง น้ำจากพุ่น้ำธรรมชาติในบ้านชายยังไม่เดือด เขาก็ไปช้อนออกจากใบชาอัดก้อน ใส่ลงในครกบดใบชา บดจนแหลก จากนั้นจึงนำไปอังไฟพลางเขย่า ท่วงท่ามองแล้วเพลินตายิ่งนัก

เมื่อใบชาอังไฟจนส่งกลิ่นหอมแล้ว เพิงเสี่ยวหย่าก็หยิบโม้หินมา เห็นเช่นนี้เขวี่ยฉางเยี่ยนย่อมต้องเข้าไปช่วยเขา คนหนึ่งใช้แปรงคอยบดใบชาในเครื่องไม้ อีกคนคอยหมุนเครื่องไม้ โม้จนใบชาละเอียดเป็นผง

เขวี่ยฉางเยี่ยนนึกถึงคำถามที่เขาถามเมื่อวานจึงเอ่ยขึ้น “ศิษย์พี่เมื่อวานท่านบอกว่า ผณแล้งจึงทำให้ราคาสินค้าสูงขึ้น ถ้าเช่นนั้นวิธีแก้ไขหรือไม่”

“มี ชุดคลอง”

เขวี่ยฉางเยี่ยนร้อง “อ้อ” พลันนึกถึงที่ตนเคยกล่าวไว้ก่อนหน้านี้ว่า ‘ฝ่าบาทถึงกับทรงชุดคลองเพื่อให้ข้าเดินทางไปเข้าพิธีอภิเษกสมรสเลยหรือ!’ ใบหน้าก็แดงระเรื่อ

“นอกจากนี้ยังต้องปลูกต้นไม้” เมื่อเพิงเสี่ยวหย่าเอ่ยถึงตรงนี้ก็นึกอะไรขึ้นมาได้ “ออกจากเมืองไปทางประตูไคหยวนซึ่งเป็นประตูทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ก็จะเป็นป่าวันอวี่ เราไปขี่ม้าในป่านี้ได้ พรุ่งนี้ข้าจะส่งคนพาเจ้าไปที่นั่น”

เขวี่ยฉางเยี่ยนตาเป็นประกาย

“ได้ยินว่าเจ้าข้าอนุญาตการยิงธนูบนหลังม้า ถ้าเช่นนั้นก็อย่าได้ละทิ้ง”

“ทราบแล้ว” เขวี่ยฉางเยี่ยนดีใจยิ่งนัก เมื่อเห็นว่าน้ำเดือด นางจึงตั้งใจยกบ้านชาขึ้น รินชาให้เพิงเสี่ยวหย่า “ศิษย์พี่ เชิญดื่มชา”

เพิงเสี่ยวหย่ายกถ้วยชาขึ้นจิบ เลิกคิ้วขึ้น เหลือบมองนางผาดหนึ่ง “รสชาติดีขึ้นมา”

ทั้งสองสบตาก็ยิ้มให้กัน

หน้าต่างของศาลากลางน้ำเปิดกว้าง ลมเย็นยามคิมหันต์พัดโชยมาจากทะเลสาบ หอมกรุ่นไปทั่วทั้งห้อง

เจิ้งซื่อเดินมาแต่ไกล เดิมคิดจะเข้าไปหาบุตรสาว แต่เมื่อเห็นทั้งสองสบตาก็ยิ้มให้กันจากนอกหน้าต่าง ก็พลันชะงักฝีเท้า มือของนางซึ่งอยู่ภายในแขนเสื้อค่อยๆ กำแน่นขึ้น ผ่านไปครู่ใหญ่ นางก็หันหลังเดินกลับไปเงียบๆ

หลังจากที่เพิงเสี่ยวหย่าดื่มชาไปถ้วยหนึ่งก็ขอตัวกลับ เขวี่ยฉางเยี่ยนรู้สึกอาลัยอาวรณ์เล็กน้อย “พรุ่งนี้ศิษย์พี่จะมาเยี่ยมไหม”

“พรุ่งนี้ข้าไม่มา แต่จะมีคนมาพาเจ้าไปขี่ม้า” ครั้นเห็นนางมีสีหน้าผิดหวังเล็กน้อย เขาก็กล่าวว่า “ข้ามีภารกิจมากมาย ไม่อาจมาได้ทุกวันของทุกอย่างในห้องหนังสือนี้ เจ้าสามารถนำมาดู เล่น และรื้อประกอบใหม่ได้ แล้วก็ เจ้าจงเตรียมคำถามไว้สามข้อ เอาไว้ถามข้าเมื่อข้ามาครั้งหน้า”

เขวี่ยฉางเยี่ยนกะพริบตาปริบๆ “หากศิษย์พี่ตอบคำถามข้าไม่ได้เล่า”

นางคิดในใจว่า มองปราดเดียวก็รู้ว่าคนผู้นี้ทะนงตน เขาจะต้องตอบว่า “ใต้หล้านี้จะมีคำถามใดที่ข้าตอบไม่ได้เล่า”

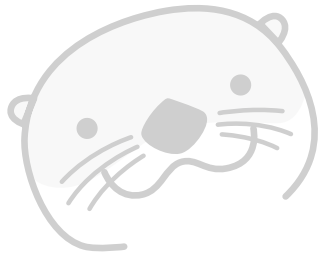
ใครจะคาดคิดว่า หลังจากที่เพิงเสี่ยวหย่าหนึ่งไปครู่หนึ่ง เขากลับตอบว่า “เช่นนั้นเราก็น่ามาหาคำตอบไปพร้อมๆ กัน”

เขวี่ยฉางเยี่ยนตกตะลึง

“สิ่งที่เรียกว่าวิชาความรู้ แท้แล้วก็คือการเรียนรู้ว่าจะตั้งคำถามอย่างไร” เพิงเสี่ยวหย่าเดินจากไป

เขียนฉางเขียนมีท่าที่ครุ่นคิด

ที่นอกหน้าต่างต้นไม้ริมริ้นเขียวขจี ทิวาคิมหันต์ยาวนานนัก ตัวอ่อน
ของแมลงไต่จากผิวน้ำขึ้นมาตามต้นหญ้า ไม่อาจอดทนรอต่อไป อยากจะ
ลอกคราบและติดปีกโบยบินโดยพลัน จักจั่นร้องระงม กำลังรอคอยคู่ชีวิต
ของมัน

ทดลองอ่าน

3

ต้นกำเนิดแห่งสรรพเสียง

พันประตูไคหยวนมา ก็คือป่าวันอวี่

ตามราวป่ามีต้นไม้ขึ้นห่าง ๆ โดยมากเป็นต้นไม้เล็กที่เพิ่งปลูก แต่ยิ่ง
มองลึกเข้าไป ก็เห็นต้นไม้หนาที่บั้นขึ้นเรื่อย ๆ จนไกลสุดสายตา

การเดินทางมาป่าวันอวี่ครั้งนี้ นอกจากเจิ้งซื่อกับบ่าวหญิงสองคน
ยังมีบ่าวที่เพิ่งเสี่ยวหย่าส่งมาอีกคนหนึ่ง ชื่อว่า “เมิ่งปู้หลี่” เขาเป็นคนที่
ห้ามเสี่ยวยี่ให้เฟิงเสี่ยวหย่า ส่วนคนห้ามเสี่ยวยี่อีกคนได้ยีนว่าชื่อ “เจียวปู้ซื่อ”¹

เมิ่งปู้หลี่ผู้นี้อายุต้นสามสิบ รูปร่างผอมสูง เป็นคนพูดน้อย ตลอด
ทางเอาแต่ตั้งหน้าตั้งตาบังคับรถม้า แทบจะไม่พูดสักคำ

ที่ปากทางเข้าป่ามีแผ่นศิลาตั้งอยู่ นอกจากสลักชื่อป่า “วันอวี่”
เขียนฉางเขียนยังเห็นว่าบนแผ่นศิลามีอักษรตัวเล็ก ๆ อีกแถวหนึ่งเขียนว่า
“วางแผนหนึ่งปี มีสุ่ปลูกธัญญาหาร วางแผนสิบปี มีสุ่ปลูกพรรณไม้
วางแผนชั่วชีวิต มีสุ่ปลูกฝังคน วางแผนพันปี ปลูกฝังคนหรือต้นไม้จึงจะดี”

เขียนฉางเขียนจึงถามเมิ่งปู้หลี่ “ป่าผืนนี้ไม่ได้เป็นป่าตามธรรมชาติ แต่
เป็นป่าที่คนปลูกขึ้นหรือ”

¹ชื่อ “ปู้หลี่” กับ “ปู้ซื่อ” เมื่อนำมารวมกันจะมีความหมายว่า ไม่ทิ้งกัน